

Leviticul - Comentarii C. H. Mackintosh

Înainte de a intra în amănunțimi, vom privi mai întâi locul pe care-l are Domnul în cartea Leviticului, și apoi șirul în care sunt așezate jertfele care se găsesc în partea întâi a cărții.

„Și Domnul a chemat pe Moise și i-a vorbit din cortul întâlnirii”. Când i-a vorbit din muntele Sinai, chiar muntele acela arăta felul legii pe care a primit-o Moise atunci. Din muntele în flăcări, Dumnezeu a dat o lege de foc; dar în Levitic, Domnul vorbește din mijlocul cortului întâlnirii. „Apoi a ridicat curtea împrejurul cortului și altarul, și a pus perdeaua la partea curții. Astfel a isprăvit Moise lucrarea. Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul căci norul Domnului era deasupra cortului ziua; iar noaptea, era un foc, înaintea întregii case a lui Israel în timpul tuturor călătoriilor lor” (Exod 40.33-38). Din mijlocul acestui cort a vorbit Domnul lui Moise. Cortul era locuința lui Dumnezeu în har. Domnul putea să locuiască aici, pentru că era înconjurat din toate părțile de ceea ce îi arata lămurit temelia legăturilor Lui cu poporul Său. Dacă ar fi venit în mijlocul lui Israel în slava înfricoșătoare, în care S-a arătat pe muntele Sinai, l-ar fi mistuit într-o clipă, ca pe un neam încăpățânat. Dar Domnul s-a ascuns sub o perdea, care înfățișa trupul lui Cristos (Evrei 10.20), și s-a așezat acolo unde sângele ispășirii, nu al răzvrătirii și al încăpățânării, era înaintea ochilor Săi și împăca sfințenia Sa. Acest sânge, adus în locul prea sfânt de marele preot, înfățișa cel mai scump sânge, sângele lui Isus, care curățește de orice păcat; și deși Israelul după trup nu deosebește și nu înțelegea nimic, totuși acest sânge îndreptăța pe Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său; el sfințea și făcea curățirea trupului (Evrei 9.13).

Întăi locul pe care-l are Domnul în Levitic, loc pe care nu trebuie să-l uităm, dacă vrem să înțelegem bine ce cuprinde cartea aceasta. Aici se vede sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu unită cu harul deplin. Dumnezeu este sfânt, din orice loc ar vorbi. El era sfânt și pe muntele Sinai și pe capacul ispășirii din Cortul întâlnirii; dar, în locul dintâi, sfințenia Sa era legată de „un foc mistuitor”, pe când în al doilea loc era unită cu harul. Însă unirea sfințeniei desăvârșite cu harul desăvârșit o găsim îndeosebi în mântuirea care se afla în Cristos Isus. Mântuirea aceasta este arătată în multe feluri în Levitic. Dumnezeu trebuie să fie sfânt, chiar dacă prin asta trebuie să osândească în veci pe păcătoșii care nu se întorc la El. Plinătatea descoperirii sfințeniei Sale, în mântuirea păcătoșilor, face să izbucnească în ceruri o ploaie de laude: „Slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte, pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2.14). Această cântare de slavă, sau acest imn de laudă, n-ar fi putut să răsună când a fost dată legea de foc; căci, cu toate că de legea dată pe Sinai se lega slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte, această lege nu aducea deloc pacea pe pământ, ținând seama că ea arăta ceea ce trebuiau să fie oamenii, înainte ca Dumnezeu să-și găsească plăcere în ei. Dar când a venit Fiul ca om pe pământ, Cerul a putut să-și arate deplina mulțumire în El, ca în Acela în care se putea uni slava dumnezeiască și binecuvântarea omului. Și acum o vorbă despre șirul în care sunt așezate jertfele din cele dintâi capitole al cărții noastre. Dumnezeu pune întâi arderea de tot și sfârșește cu jertfa pentru vină. El sfârșește acolo unde începem noi. Felul în care sunt așezate jertfele este foarte însemnat. Când sabia încredințării intră, întâia dată, în suflet, cugetul caută păcatele din trecut care apasă asupra lui; el privește peste viața care s-a scurs și o vede întunecată de multe păcate împotriva lui Dumnezeu și împotriva oamenilor. În această vreme, sufletul se gândește mai puțin la izvorul din care ies toate păcatele decât la faptul împovărat și vădit că o faptă sau alta e făcută de el. De aceea are nevoie să știe că Dumnezeu, în harul Său, a dat o jertfă prin care orice păcat poate fi iertat fără bani și fără plată (Coloseni 2.14); și această jertfă ne-o arată Dumnezeu în darul pentru vină.

Dar, cu cât cineva înaintează în viața dumnezeiască, înțelege că păcatele pe care le-a făcut nu sunt decât lăstarele unei rădăcini, vinele unui izvor și, mai mult, că păcatul din firea pământească este rădăcina sau izvorul acesta. Această descoperire îl duce la o lucrare mult mai lăuntrică și, atunci, nimic nu-l poate liniști, dacă nu înțelege mai adânc lucrarea crucii, în care Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească (Romani 8.3). Cititorul va băga de seamă ca, în acest loc din epistola către Romani, nu este vorba de păcatele din viață, ci de rădăcina lor, adică păcatul din firea pământească. Acesta este un adevăr de mare însemnătate. Cristos nu numai „a murit pentru păcatele noastre” (1Corinteni 15.3); ci „a fost făcut păcat pentru noi” (2Corinteni 5.21). Aceasta este învățătura jertfei pentru păcat.

Când a intrat pacea în inimă, prin cunoașterea lucrării lui Cristos, putem să ne hrănim cu Cristos, care este temelia păcii și bucuriei noastre înaintea lui Dumnezeu. Până nu vom vedea toate păcatele noastre iertate și păcatul nostru judecat, nu putem să gustăm nici pace, nici bucurie. Trebuie să cunoaștem jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat, înainte de a înțelege jertfa de mulțumire sau de bucurie. De aceea și vine la urmă.

Același lucru îl vedem și la jertfa de mâncare. Când un suflet a gustat din dulceața legăturii duhovnicești cu Cristos, când știe să se hrănească cu El, în pace și în recunoștință, înaintea lui Dumnezeu, atunci caută, cu o dorință arzătoare, să cunoască mai mult tainele sfințeniei Lui; și Dumnezeu îi răspunde la aceasta dorință prin jertfa de mâncare, care înfățișează jertfa omenească desăvârșită a lui Cristos.

După toate jertfele vine „arderea de tot”, dincolo de care nu se poate trece. Ea înfățișează lucrarea crucii, făcută chiar sub ochiul lui Dumnezeu și în ea se vede supunerea desăvârșită a inimii lui Cristos. Mai departe, vom cerceta toate aceste jertfe în amănunțime; deocamdată, privim șirul în care sunt așezate, și cu adevărat minunat, ori dincotro l-am privi, și care începe și sfârșește la cruce. Dacă ne coborâm de la Dumnezeu la noi, urmărind șirul de afară, începem prin arderea de tot. În această jertfă, vedem pe Cristos pe cruce, împlinind voia lui Dumnezeu, făcând ispășire, dându-Se pe Sine însuși pentru slava lui Dumnezeu. Dacă, dimpotrivă, urmărind șirul dinăuntru, ne suim de la noi la Dumnezeu și începem prin jertfa pentru vină, vedem, în acest dar, pe Cristos pe cruce, purtând păcatele noastre și ștergându-le prin jertfa Sa de ispășire: în totul și pretutindeni, strălucește frumusețea și desăvârșirea ființei Mântuitorului. Totul este făcut ca să trezească în inimile noastre o dorință adâncă pentru cercetarea jertfelor scumpe, care sunt umbra lui Cristos.

Această carte se deschide cu arderea de tot: jertfa aceasta înfățișează pe Cristos „S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14); de aceea Duhul lui Dumnezeu îi dă locul dintâi. Ținta de căpetenie pe care o urmărea cu înfocare Isus în lucrarea de ispășire, era slava lui Dumnezeu. „Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmul 40.6-8). Cuvintele acestea arată care era gândul lui Isus în fiecare lucrare, în fiecare împrejurare din viața Sa. Dar, în chipul cel mai vădit, Domnul a împlinit aceste cuvinte pe cruce. Oricare ar fi fost voia lui Dumnezeu, Cristos a venit să o îplinească. Dumnezeu să fie binecuvântat, noi știm ce avem din împlinirea voii acesteia; căci prin ea noi am fost sfințiți „prin jertfa trupului lui Isus Cristos, făcută odată pentru totdeauna”. (Evrei 10.10). Totuși, lucrarea lui Cristos a fost făcută, înainte de toate, pentru Dumnezeu. Fericirea Domnului Isus era să îplinească voia lui Dumnezeu pe pământul acesta. Așa ceva nici un om nu

făcuse înaintea Lui; prin har, unii oameni făcuseră „ce este drept în fața Domnului” (1Împărați14.8;15.5,11); dar nimeni nu făcuse voia lui Dumnezeu întotdeauna, pe deplin, fără șovăire. Domnul Isus a fost ascultător, „ascultător până la moarte și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8). „El și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9.51); și, mai târziu, mergând din grădina Ghetsimani la cruce, își arată supunerea deplină a inimii prin aceste cuvinte: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18.11)

Așa dar, în această supunere deplină față de Dumnezeu, era o mireasmă de un miros plăcut. Un om desăvârșit pe pământ, împlinind voia lui Dumnezeu, chiar în moarte, era pentru cer un lucru de cea mai mare însemnătate. Cine putea să pătrundă adâncimile acestei inimi supuse, care se dezvăluia sub privirile lui Dumnezeu, la cruce? Fără îndoială, nimeni altul, decât numai Dumnezeu. Căci, aici ca și în tot ce privește tainele firii Sale slăvite, nimeni nu cunoaște pe Fiul decât numai Tatăl (Matei 11.27); și nimeni nu poate să cunoască oricât de puțin pe Fiul, decât atât cât îi descoperă Tatăl. Minte omului poate să înțeleagă, într-o măsură oarecare, orice lucru al vreunei științe de sub soare. Știința omenească o poate pricepe omul; dar nimeni nu cunoaște pe Fiul decât atât cât îi descopere Tatăl, prin puterea Duhului Sfânt, prin Cuvântul scris. Duhului Sfânt îi place să descopere pe Fiul, să ia lucrurile lui Isus și să ni le arate noua; și tot ce ia de la Isus se găsește în toată strălucirea în Scriptură. Nu poate să mai fie nici o descoperire nouă, căci Duhul Sfânt a adus aminte apostolilor „toate lucrurile”, și i-a călăuzit în „tot adevărul” (Ioan 14.26; 16.13). Nu mai poate fi nimic în afară de „tot adevărul” așa că toate părerile despre o nouă descoperire, despre un nou adevăr, care nu este în cărțile scrise prin Duhul Sfânt, adică în Scriptură, nu sunt decât zadarnice opintiri ale omului, care vrea să adauge ceva la ceea ce numește Dumnezeu „tot adevărul”. Duhul Sfânt, fără îndoială, poate să descopere și să aducă, la vreme potrivită, cu o putere nouă și ne-bănuită, adevărul care se găsește în Scriptură; dar oamenii fără Duhul lui Dumnezeu părăsesc acest câmp al descoperirii dumnezeiești ca să găsească aiurea păreri, gânduri sau vreo temelie de credință.

În Evanghelii, Cristos este arătat în mai multe fețe ale firii, ființei și lucrării Sale; și, de când sunt aceste scrieri de preț, copiii lui Dumnezeu au alergat cu plăcere la ele ca să se adape din descoperirile Aceluia pe care îl iubesc și în care se încred. Dar foarte puțini au alergat la Levitic să vadă că jertfele și orânduiri de aici sunt pline de învățăminte cele mai amănunțite despre același Prea iubit al lor. Jertfele Leviticului, în deosebi, sunt socotite fără preț pentru noi și că ele erau pentru vremurile dinainte de a veni Domnul Isus Cristos. Trebuie să recunoaștem totuși că cele spuse în Levitic, atât de puțin atrăgătoare dar atât de încărcate de amănunte de preț, își au, ca și mărețele proorocii din Isaia, locul lor în ceea „ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră” (Rom. 15.4). Fără îndoială, trebuie să cercetăm cartea aceasta, ca de altfel toată Scriptura, cu un duh umil și dezbrăcați de eul nostru, în strânsă legătură cu ceea ce învață Cel ce vorbește acolo, și ne-lăsând ca închipuirea noastră să rătăcească într-un câmp străin. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, vom străbate astfel Leviticul, vom găsi în el o bogăție nemărginită.

Să vedem acum arderea de tot care, după cum am spus, arată pe Cristos dându-se pe Sine însuși, fără pată, lui Dumnezeu.

„Dacă darul lui va fi o ardere de tot din cireada, să-l aducă din partea bărbătească fără cusur”(Lev 1.3). Slava ființei lui Cristos este temelia creștinismului. Nimic nu se poate adăuga la slava Aceluia „care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Rom. 9.5). „Cel ce a fost arătat în trup” (1Tim. 3.16), „Emanuel, Dumnezeu cu noi”(Matei 1.23). Cuvântul, Cel care a făcut și ține cerurile. Cristos, întrupându-se, S-a coborât de la această slavă pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii. S-a coborât astfel într-un loc potrivit lui ca să slăvească pe Dumnezeu pe deplin. A venit aici pe pământ ca să fie mistuit de o dorință sfântă pentru slava lui Dumnezeu, ca să îndeplinească planurile veșnice.

Dobitocul de parte bărbătească, fără cusur, de un an, înfățișează pe Domnul Isus, dându-se pe Sine însuși ca să îndeplinească în totul voia lui Dumnezeu. Darul acesta nu trebuia să aibă nimic care să arate slăbiciune sau nedeșăvârșire. Trebuia pentru arderea de tot un animal de parte bărbătească de un an. După ce vom vedea celelalte daruri, vom băga de seamă că era îngăduit în anumite împrejurări, să se aducă și de parte femeiască; nu pentru că Dumnezeu putea să îngăduie vreodată un cusur în darul adus, căci jertfa trebuia să fie „fără cusur”, dar Dumnezeu lăsa pe om, în unele împrejurări, ca să aleagă, pentru că în această alegere să se vadă neputința lui de a înțelege. Arderea de tot era o jertfa foarte însemnată, pentru că arăta pe Cristos dându-se pe Sine însuși lui Dumnezeu, Cristos în totul și numai pentru ochiul și inima lui Dumnezeu. Aici este ceva de seamă pe care este bine să-l înțelegem. Numai Dumnezeu putea să prețuiască în totul ființa și lucrarea lui Cristos; numai El putea să înțeleagă pe deplin crucea și supunerea desăvârșită a lui Cristos. Crucea, arătată prin arderea de tot, numai Dumnezeu știa ce preț are; ea avea adâncimi pe care nici un muritor, nici un înger nu putea să le pătrundă, și ea vorbea cu un glas care nu era decât pentru urechile Tatălui, glas care era îndreptat numai spre Tatăl. Între crucea de pe Golgota și între scaunul de domnie al lui Dumnezeu erau legături care nu se puteau și nu se pot înțelege de nici o făptură.

„Să-l aducă la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului” (Lev 1.3). Aici vedem crucea într-un fel în care nu este înțeleasă de-ajuns. Suntem atât de aplecați să vedem în cruce numai locul unde a fost osândit păcatul, locul unde Satana a fost biruit; prea vedem la cruce numai dreptatea veșnică, jertfa fără cusur a Domnului Isus Cristos și locul unde a fost ridicată osânda noastră. Crucea, într-adevăr, este toate astea, dar e mai mult decât atât. Ea este locul, unde iubirea Domnului Isus pentru Tatăl a fost arătată într-o limbă pe care numai Tatăl o putea înțelege, și în felul acesta este arătată în darul pentru arderea de tot, care este adus de bună voie. Dacă ar fi fost vorba numai de osândirea păcatului și de suferirea mâniei lui Dumnezeu din pricina păcatului, darul n-ar fi fost lăsat la bunăvoia celui care îi aduce. Domnul Isus nu putea să dorească să fie păcat (2Cor. 5.21), nu putea să dorească să sufere mânia lui Dumnezeu și să nu mai vadă, pentru oricât de puțin timp, strălucirea feții Lui; aceasta ne face să vedem lămurit că darul arderii de tot nu arată pe Cristos pe cruce, purtând păcatul, ci pe Cristos pe cruce, împlinind voia lui Dumnezeu.

Chiar cuvintele Domnului Isus ne arată că El vedea crucea în două feluri deosebite. Când o vedea ca locul de ispășire al păcatului și când își arunca privirile asupra suferințelor Sale pentru ispășirea păcatului, strigă: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine” (Luca 22.42). Se cutremura în fața lucrării pe care avea să o facă. Sufletul Său sfânt și curat șovăia să fie făcut păcat, și inima Sa iubitoare se da înapoi la gândul că va pierde, pentru o vreme, lumina Feții lui Dumnezeu.

Dar crucea avea și o altă înfățișare pentru Cristos. Ea i se arăta ca locul unde putea să dezvăluie tainele adânci ale iubirii Sale pentru Tatăl; ca locul unde, de bunăvoie, putea să ia paharul pe care i-l dăduse Tatăl să-l bea și să-l golească până la fund. Fără îndoială, întreaga viață a lui Cristos răspândea o mireasmă de bun miros, care se ridica fără încetare către scaunul de domnie al Tatălui; El lucra mereu cum îi plăcea Tatălui; îndeplinea întotdeauna voia lui Dumnezeu; însă arderea de tot nu arăta pe Cristos în viața Sa, oricât de însemnată era ea, ci pe Cristos în moartea Sa; și în această moarte, nu ca pe Acela care a fost făcut blestem pentru noi, ci ca pe Acela care aducea inimii Tatălui o

mireasmă nespuse de plăcută.

Adevărul acesta îmbracă crucea cu un farmec deosebit pentru omul duhovnicesc și dă suferințelor prea iubitului nostru Mântuitor o mare însemnătate. Păcătosul vinovat găsește la cruce răspunsul lui Dumnezeu la nevoia cea mai mare și dorințele cele mai arzătoare ale inimii și cugetului său. Îngerii găsesc la cruce o pricină de uimire nesfârșită și doresc să-și adâncească în ea tot mai mult privirile (1 Petru 1.11-12). Toate acestea sunt adevărate; dar în cruce e ceva care trece peste priceperea sfinților sau îngerilor, și anume adâncă supunere a inimii Fiului, supunere înțeleasă numai de Tatăl, și tocmai așa este arătată crucea așa de bine în darul arderii de tot.

Dacă am crede, ca unii, că Cristos a purtat păcatul în tot timpul vieții Sale, frumusețea deosebită a arderii de tot s-ar pierde. Însușirea „de bunăvoie” a darului n-ar mai fi, căci cum ar fi de bunăvoie lepădarea vieții la unul care este silit să și-o dea? Dacă Cristos ar fi purtat păcatul în timpul vieții Sale, fără îndoială, moartea Sa era o faptă care trebuia să se întâmple și n-ar mai fi fost, ceea ce este, o lucrare de bunăvoie. Darul acesta și-ar pierde toată frumusețea, dacă ar fi adevărată învățătura că Cristos a purtat păcatul în tot timpul vieții Sale. Arderea de tot, o spunem iarăși, nu ne arată pe Cristos purtând păcatul sau suferind mânia lui Dumnezeu, ci pe Cristos în supunerea Sa de bunăvoie, arătată în moartea de pe cruce. Fiul lui Dumnezeu a împlinit, prin Duhul Sfânt, voia Tatălui. El a făcut-o cu bucurie, după cum El însuși zice: „Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10.17-18). Isaia, privind pe Cristos ca jertfă pentru păcat, a zis: „Viața Sa a fost luată de pe pământ” (Fapte 8.33; Isa. 53.8). Dar putea oare Cristos să vorbească despre păcat în clipa când spunea despre viața Sa: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine? „ Nimeni nu Mi-o ia cu sila, nici vreun om, nici vreun înger, nici vreun drac, într-un cuvânt, nimeni. A-și da viața, era, din partea Sa, o lucrare de bunăvoie: El a dat-o ca s-o ia iarăși. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule” (Ps. 40.8). Așa vorbea Acela care, înfățișat mai dinainte în arderea de tot, S-a dat de bunăvoie lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

Este de cea mai mare însemnătate să înțelegem ce urmărea, mai întâi de toate, Cristos în lucrarea de mântuire; căci, prin asta, pacea credinciosului nu poate fi decât întărită. Să împlinească voia lui Dumnezeu și planurile Lui, să arate slava lui Dumnezeu, iată gândul inimii supuse a Mântuitorului. Niciodată nu s-a oprit să vadă dacă îi plăcea Lui o lucrare sau o împrejurare oarecare. „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și S-a smerit” (Filip 2. 7-8). De aceea, la sfârșitul vieții Sale, putea să ridice ochii spre cer și să zică: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17.4). Este cu neputință să vezi latura aceasta a lucrării lui Cristos, despre care vorbim acum, fără ca inima să fie atrasă spre El și să fie umplută de simțăminte cele mai dulci pentru Ființa Sa. A înțelege ca Cristos a făcut lucrarea de pe cruce mai întâi de toate pentru Dumnezeu, nu atinge deloc simțăminte pe care le avem despre iubirea Lui pentru noi. Dimpotrivă, iubirea aceasta și mântuirea noastră nu puteau să fie întemeiate decât pe slava lui Dumnezeu pe care El o arată în moartea Sa. Slava lui Dumnezeu trebuia să fie temelia trainică la toate: „Dar cât este de adevărat ca Eu sunt viu și că slava Domnului va umplea tot pământul” (Numeri 14.21). Și noi știm că această slavă veșnică a lui Dumnezeu și fericirea veșnică a făpturii sunt nedespărțit legate în planurile dumnezeiești, așa că dacă cea dintâi este sigură, fericirea făpturii trebuie să fie neapărat la fel.

Punerea mâinilor arată unirea desăvârșită. Darul și acela care îl aducea, prin punerea mâinilor, se făceau una; făcându-se una, cel care aducea darul căpăta același preț ca și darul însuși. Dacă punem lucrul acesta în legătură cu Cristos și cu credinciosul, vedem unul din adevărurile cele mai de seamă, descoperit pe larg în Noul Testament, anume că cel credincios se face una cu Cristos pentru veșnicie: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17; 5.20). Pentru fericirea noastră veșnică nu putea fi de ajuns nimic mai puțin de cât aceasta. Acela care nu este în Cristos, este în păcate. Nu este cale de mijloc. Sau ești în Cristos sau ești în afară de El, în păcatele tale. Nu poți fi în parte în Cristos. Chiar dacă între tine și Cristos este o depărtare numai cât grosimea unui fir de păr, ești sub osândă și sub mânie. Dar dacă ești în El, dimpotrivă, cum este El înaintea lui Dumnezeu, așa ești și tu. „Voi aveți totul deplin în El” (Colos. 2.10), „plăcuți în Prea Iubitul Lui” (Efes. 1.6); „mădularele trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efes. 5.30). „Cine se face una cu Domnul este un singur duh cu El” (1 Cor 6.17). Aceasta este învățătura simplă și lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. Și nu este cu putință să fie Capul mai plăcut lui Dumnezeu decât mădularele. Capul și mădularele sunt una. Dumnezeu le socotește ca una; așa dar sunt una. Acest adevăr este în același timp temelia celei mai mari încrederi și a celei mai adânci smerenii; ea dă deplina încredere în ziua judecății (1 Ioan 4.17), ținând seama că este cu neputință să fie ceva de osândă în Acela cu care noi suntem făcuți una; ea ne face să ne simțim adânc nimicnicia noastră, dat fiind că legătura noastră cu Cristos este întemeiată pe moartea firii omenești și pe nimicirea desăvârșită a tuturor drepturilor și năzuințelor ei.

Dacă capul și mădularele sunt plăcute împreună și sunt privite ca având aceeași stare înaintea lui Dumnezeu, este lămurit că toate mădularele au parte de aceeași mântuire, de aceeași viață, de aceeași neprihănire. Nu sunt grade în îndreptățire și în înfiere. Copilașul în Cristos are parte de aceeași îndreptățire ca și cel care cunoaște mai mult puterea lui Dumnezeu în viața sa. Și unul și altul sunt în Cristos; și după cum este numai o temelie pe care sta viața, de asemenea nu este decât o singură temelie pe care se sprijinește neprihănirea omului înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt nici două vieți, nici două feluri de neprihăniri înaintea lui Dumnezeu, deși sunt, fără îndoială, felurite grade de bucurie pentru această neprihănire, felurite grade de cunoaștere a plinătății și a întinderii ei. Adesea, creștinii nu deosebesc bucuria pentru neprihănire de neprihănirea însăși, care, fiind dumnezeiască, este veșnică, desăvârșită, neschimbată, la adăpost de valurile simțirilor omenești.

Mai mult, ceea ce se numește înaintare în neprihănire, nu este decât în mintea acelora care nu știu ce însemnează a fi făcut neprihănit. Nici unul nu este astăzi mai neprihănit înaintea lui Dumnezeu decât ieri, și mâine nu va fi mai mult decât azi. Cine este în Cristos, este tot atât de neprihănit aici pe pământ ca și înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu: este ca Cristos; este curat de tot, după mărturia Domnului Isus însuși (Ioan 13.10). Ce ar putea să facă el mai mult înainte ca să intre în slava? Va putea să facă și, dacă merge călăuzit de Duhul, va face mulți pași înainte în cunoașterea și în bucuria de acest măreț adevăr; dar cu privire la neprihănire, din clipa în care, prin Duhul Sfânt, cineva a crezut Evanghelia, a trecut de la o stare de nelegiuire și de osândă la o stare după voia lui Dumnezeu și de primire înaintea Lui, întemeiată pe lucrarea desăvârșită a lui Cristos, întocmai cum în arderea de tot, primirea celui care aducea darul era întemeiată pe darul lui însuși. Nu era vorba de ceea ce era el, ci de ceea ce era jertfa lui. „Dobitocul va fi primit de Domnul, ca să facă ispășire pentru el”.

Căutând să înțelegem ce ne spune arderea de tot, nu trebuie să uităm de loc că marele adevăr, pe care îl pune în lumină această jertfă, nu este ispășirea pe care a făcut-o Cristos pentru păcătos, ci darul de bunăvoie, pe care l-a făcut Cristos Tatălui și care era o nouă pricină pentru iubirea lui Dumnezeu (Ioan 10.17). Moartea lui Cristos, așa cum este arătată în arderea de tot, nu ne spune nimic despre firea urâtă a păcatului, ci ni se înfățișează ca supunerea nezdruccinată a lui Cristos față de Tatăl. Nu vedem aici pe Cristos purtând păcatul, sub lovitura

mânii lui Dumnezeu; ci pricina de mulțumire deplină a Tatălui în darul de bunăvoie și de un miros plăcut. Ispășirea, în arderea de tot, nu este făcută numai pentru cerințele cugetului omului, ci este făcută din dorința arzătoare a inimii lui Cristos, care cu prețul jertfei vieții Sale, a vrut să împlinească voia și planurile lui Dumnezeu.

Nici o putere, nici omul, nici Satana, n-au putut să clatine pe Domnul Isus din stăruința în aceasta dorință. Când Petru, în neștiința lui și cu o iubire rea, căuta să-L oprească să primească rușinea și ocara crucii, Domnul i-a zis: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Matei 16. 22-23). Iar într-o altă împrejurare a spus ucenicilor Lui: „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine; dar vine, pentru că să cunoască lumea ca Eu iubesc pe Tatăl și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14. 30-31).

Locul lor și lucrul pe care aveau să-l facă fiii lui Aaron la arderea de tot, sunt în strânsă legătură cu însemnarea deosebită a darului pentru arderea de tot. „Să aducă sângele și să-l stropească”, „să facă foc pe altar”, „să așeze bucatile, capul și grăsimea, pe lemnele puse pe focul de pe altar”. Acestea sunt lucrări vrednice de luat în seamă și care dau o însușire izbitoare darului pentru arderea de tot, dacă o punem în legătură cu darul pentru păcat, la care nu se vorbește nimic despre fiii lui Aaron. Fiii lui Aaron înfățișează Biserica, nu ca trupul lui Cristos, ci ca o casă duhovnicească sau ca o familie de preoți. Lucrul acesta este ușor de înțeles, pentru că dacă Aaron înfățișează pe Cristos, casa lui Aaron înfățișează deci casa lui Cristos. În capitolul 3 al epistolei către Evrei, vers. 6 se spune: „Dar Cristos este credincios ca Fiul, peste casa lui Dumnezeu. Și noi suntem casa Lui”. Și în altă parte: „Iată-mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evr.2.13 și Isaia 8. 18). Numai Bisericii i s-a dat harul de a vedea pe Cristos în felul acesta, arătat în cea dintâi jertfă a Leviticului, și să se bucure de ea. „Părtășia noastră este cu Tatăl” (1 Ioan 1. 3), care, în bunătatea Sa, ne-a chemat să-i împărtășim gândurile Lui cu privire la Cristos. Este adevărat că nu putem să ne ridicăm la toată înălțimea acestor gânduri, dar putem să avem aici pe pământ partea noastră, prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi.

„Și preoții, fiii lui Aaron, să aducă sângele, și să-l stropească de jur împrejur pe altarul de la ușa cortului întâlnirii”. Aici Biserica este privită iarăși ca o familie de preoți, care aduc înaintea lui Dumnezeu ceva ce închipuie aducerea aminte de o jertfă împlinită. Și o aduc acolo unde era primit numai cel care aducea darul. Dar sângele pe care îl aduc aici preoții, nu trebuie să uităm, este sângele de la arderea de tot și nu acela de la darul pentru păcat. Aici Biserica este înfățișată ca intrând prin puterea Duhului Sfânt în gândul supunerii desăvârșite pe care a arătat-o Cristos față de Tatăl; nu este arătat păcătosul osândit, căutând să înțeleagă prețul sângelui Aceluia care a purtat păcatul. Abia este nevoie să spunem ca Biserica este alcătuită din păcătoși, din păcătoși încredințați de păcat; dar fiii lui Aaron nu înfățișează păcătoși încredințați de păcat, ci sfinți aducând jertfe: ca preoți, ei au loc la arderea de tot.

Mulți se amăgesc în privința aceasta: ei își închipuie că un om, când intră, prin harul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt care îl face în stare să slujească, în slujba lui Dumnezeu, nu vrea să se mai recunoască un sărman și nevrednic păcătos. Aceasta este o mare greșeală. În el însuși, credinciosul nu este nimic; dar în Cristos este un slujitor curățit. El a intrat în locul sfânt nu ca un păcătos vinovat, ci ca un preot în haine de slavă și frumusețe. A mă gândi și a vorbi mereu de vina mea înaintea lui Dumnezeu nu este smerenie cu privire la mine însumi, ci necredință față de jertfa lui Isus.

Cititorul a putut să înțeleagă, oricât de puțin, că învinuirea de păcat nu intră în orânduirea arderii de tot, și că Cristos nu se arată în acest dar ca purtând păcatul și sub loviturile mâinii lui Dumnezeu. E adevărat că este scris: „va fi primit de Domnul ca să facă ispășire pentru el”. Arderea de tot nu este o jertfă pentru păcat, nu este făcută în legătură cu adâncimile grozave ale vinii omului. Ispășirea despre care se vorbește aici nu se face în urma unei jertfe pentru vină, pentru că arderea de tot nu este o asemenea jertfă. Împăcarea omului cu Dumnezeu, despre care se vorbește aici se face prin faptul că Dumnezeu își găsește mulțumirea în Acela care S-a supus în totul, care S-a dat pe sine însuși, în Acela care este arătat astfel în arderea de tot. Aceasta ne dă un gând mai înalt despre ispășire. Dacă privesc pe Cristos ca dar pentru păcat, văd ispășirea făcută după cerințele dreptății dumnezeiești cu privire la păcat; dar dacă privesc arderea de tot, lucrarea de împăcare mi se arată îmbrăcată cu toată desăvârșirea bună voinței lui Cristos de a împlini voia lui Dumnezeu. Cât de desăvârșită trebuie să fie o ispășire care este roadă supunerii lui Cristos față de Dumnezeu! Poate să întreacă ceva această supunere a Fiului și această mulțumire a Tatălui? Nu, fără îndoială. Trebuie să se gândească la jertfa acesta, când se adună în curtea Domnului.

Jupuirea aceasta este foarte izbitoare. Se ridică partea din afară a dobitocului, pentru ca să se descopere ce era înăuntru. Nu era de ajuns ca darul să fie fără cusur pe dinafară, trebuia să fie la fel și pe dinăuntru. Lucrarea aceasta a fost orânduită numai pentru arderea de tot. Și aceasta stă în legătură cu supunerea lui Cristos față de Tatăl. Lucrarea Sa ieșea din adâncimile ființei Sale; și cu cât adâncimile acestea erau cercetate, cu atât tainele vieții Sale dinăuntru erau descoperite și cu atât mai mult se vedea că o supunere ne-amestecată față de voia Tatălui și o urmărire ne-prefăcută a slavei lui Dumnezeu îl făceau să lucreze pe Acela care era înfățișat, mai dinainte în arderea de tot.

Într-adevăr, El era în totul o ardere de tot. „Să-l taie în bucăți.” Lucrarea aceasta ne arată un adevăr puțin asemănător cu acela pe care îl arată tămâia pisată (Ex. 30.34-38; Lev. 16.12). Duhului Sfânt îi place să se oprească mult asupra mirosului plăcut al jertfei lui Cristos, ținând seama de toate: atât în amănunțimi, cât și în întregime, arderea de tot este fără cusur; și așa era Cristos.

Acesta era un drept foarte mare și era dat familiei preoțești. Arderea de tot era în întregime pentru Dumnezeu; toată era arsă (poate că este de folos să arătăm aici cititorului că în evreiește, cuvântul tradus prin „a arde”, la arderea de tot, este cu totul deosebit de cuvântul tradus tot cu „a arde” la jertfa pentru păcat. Fiindcă lucrul acesta este de o însemnătate deosebită, voi aduce unele locuri din Scriptură, în care se găsește acest cuvânt. Cuvântul evreiesc întrebuițat, când este vorba de arderea de tot. Însemnează „a tămâia” sau „a arde tămâie” și se găsește în următoarele locuri din Scriptură, cu una sau cu cealaltă însemnare: Lev. 6.15: „și s-o „ardă” pe altar” Deut. 33.10: „Ei pun tămâie sub nările Tale, și arderea de tot pe altarul tău” Exod 30.1: „Să faci apoi un altar pentru arderea tămâiei” Psalm. 66.15: „Cu grăsimea berbecilor va arde” Ier. 44.21: „Tămâia pe care ați ars-o în cetățile lui Iuda; Cântarea Cânt. 3.6: „aburi de mir și de tămâie”. S-ar putea aduce multe locuri din Scriptura; dar acestea sunt de ajuns ca să se înțeleagă, care este întrebuițarea cuvântului, despre care vorbim, în rânduiala arderii de tot. Cuvântul evreiesc, tradus prin „a arde”, în legătură cu darul pentru păcat, însemnează, de obicei, a arde, și se găsește în locurile următoare: Gen. 11.3: „Și facem cărămizi și să le ardem bine în foc”. – Lev. 10.16: „Moise a căutat țapul adus ca jertfă pentru păcat; și iată că fusese ars”. – 2Cronici 16.4: „și au ars în cinstea lui foarte multe mirodenii”. În acest verb își are începutul cuvântul „Serafimi”, care însemnează cuvânt cu cuvânt; arzători”, (înfocați) (Isaia6); cu același cuvânt sunt numiți și „șerpilor înfocați” (Num. 21).

Astfel, nu numai că darul pentru păcat era ars într-un loc deosebit de locul arderii de tot; dar Duhul Sfânt întrebuițează și un cuvânt cu totul deosebit ca să arate lucrarea prin care darul era mistuit. Deosebirea aceasta nu este fără însemnătate; și cred că înțelepciunea lui Dumnezeu

se vede și în întrebuintărea acestor două cuvinte, care ne fac să vedem mai bine cele două daruri) pe altar; omul n-avea acolo nici o parte; dar fiii preotului Aaron, fiind și ei preoți, erau adunați împrejurul altarului lui Dumnezeu. Aceasta era o stare măreață, o părtășie măreață, o slujbă măreață pentru preoție, o înfățișare izbitoare a ceea ce este Biserica. Ea are părtășie cu Dumnezeu. Când privim crucea Domnului Isus, că păcătoși încredințați de păcat, vedem că ea răspunde la toate nevoile noastre: în această privință, ea da cugetului o pace deplină. Dar noi putem, ca preoți, ca slujitori curățiți, să privim crucea într-alt fel, anume ca locul unde Domnul Isus Și-a împlinit dorința de a se supune Tatălui, chiar până la moarte. Ca păcătoși încredințați de păcat, suntem în fața altarului de arama și găsim pacea prin sângele de ispășire, răspândit pe acest altar; dar, ca preoți, ne aflăm aici ca să privim măreața desăvârșire a arderii de tot, darul desăvârșit pe care Cristos, Omul fără cusur, l-a făcut lui Dumnezeu.

Am cunoaște prea puțin din tainele crucii, dacă nu am vedea în ea decât ceea ce răspunde nevoilor omului ca păcătos. În moartea lui Cristos sunt adâncimi, care trec peste putința omului de a le pătrunde. Este bine să luăm seama că Duhul Sfânt, atunci când ne arată crucea, ne-o arată mai întâi în latura care privește pe Tatăl. Același lucru face Duhul Sfânt, când pune în Levitic, înaintea tuturor jertfelor, jertfa arderii de tot. Omul poate să vină la acest izvor; poate să găsească aici mulțumirea tuturor dorințelor celor mai înalte ale sufletului său și a tuturor pornirilor ființei lui noi; dar, în afară de toate acestea, mai este ceva pe care numai Tatăl îl cunoaște și prețuiește. Iată pentru ce darul arderii de tot are întâiul loc în șirul jertfelor.

Nici un om, nici un înger, nu poate să pătrundă până la fund taina morții lui Cristos; dar putem să deosebim câteva însușiri, care fac această moarte scumpă inimii lui Dumnezeu. De la cruce, Dumnezeu culege roadele cele mai bogate ale slavei. N-ar fi putut, în nici un fel, să fie slăvit cum a fost prin moartea lui Cristos. Prin lepădarea de sine a lui Cristos, slava dumnezeiască a strălucit în toată lumina ei; în darul de sine însuși pe care l-a făcut Cristos au fost puse temeliele planurilor lui Dumnezeu: facerea lumii n-ar fi fost de ajuns pentru aceasta. De asemenea, prin cruce, Dumnezeu a putut să-și verse dragostea față de oameni, fără ca dreptatea Sa să fie atinsă cu ceva; și prin ea Satana este rușinat pentru totdeauna, „domniile și stăpânirile sunt făcute de ocară înaintea lumii, după ce Isus a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Colos. 2.15).

„Să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le ardă pe toate pe altar. Aceasta este o ardere de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului”. Spălarea aceasta făcea jertfa așa cum era și Cristos: curat și pe dinafară și pe dinăuntru. Totul era în El pentru un singur gând, anume pentru slava lui Dumnezeu. Mădularele trupului Său ascultau în totul de inima Sa supusă și îplineau în totul planurile inimii acesteia, care nu bătea decât pentru Dumnezeu și pentru slava Sa în mântuirea oamenilor. Preoții deci ardeau tot ce era pe altar. Totul era curat și totul era hotărât să fie adus pe altar înaintea lui Dumnezeu. Erau șt jertfe din care preotul își avea partea sa, și din altele chiar mâncă și cel care le aducea; dar din arderea de tot nu rămânea nimic pe altar care sa nu fie ars. Ea era numai pentru Dumnezeu. Preoții puteau să pună lemne pe foc și să facă să ardă; acesta era un drept mare pe care îl aveau ei; dar nu mâncau nimic din jertfa. Cristos privea numai pe Dumnezeu în partea aceasta a morții Sale, care era înfățișată în arderea de tot; și noi nu putem să înțelegem ușor faptul acesta, dacă cunoaștem prea puțin pe Domnul Isus. De când era adus dobitocul fără cusur la ușa cortului întâlnirii și până când focul îl făcea cenușă pe altar, putem să vedem pe Cristos dându-se pe Sine însuși, fără pată lui Dumnezeu. Dumnezeu își are în lucrarea pe care a făcut-o Cristos, bucuria Sa, o bucurie pe care nu poate să o înțeleagă nici o făptură. Lucrul acesta este arătat în „legea arderii de tot”, despre care vom vorbi îndată.

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Dă următoarea poruncă lui Aaron și fiilor săi, și zi:” „Iată legea arderii de tot. Arderea de tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineața, și în felul acesta focul să ardă pe altar. Preotul să se îmbrace cu tunica de in, să-și acopere goliciunea cu izmenele, să ia cenușa făcută de focul, care va mistui arderea de tot de pe altar, și s-o verse lângă altar. Apoi să se dezbrace de vesmintele lui și să se îmbrace cu altele, ca să scoată cenușa afară din tabără, într-un loc curat. Focul să ardă pe altar și să nu se stingă deloc: în fiecare dimineață, preotul să aprindă lemnele pe altar, să așeze arderea de tot pe ele, și să ardă deasupra grăsimile jertfelor de mulțumire. Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc” (Lev. 6.8-13). Focul pe altar mistuia arderea de tot și grăsimile darurilor de mulțumire. Aceasta era adevărata înfățișare a sfințeniei dumnezeiești care găsea, în Cristos și în jertfa Sa, o hrană plăcută. Focul nu trebuia să se stingă deloc; ceea ce înfățișa că sfințenia dumnezeiască, în judecata împotriva păcatului trebuia, să nu se stingă deloc.

Focul pâlpâia pe altarul lui Dumnezeu, în timpul vegherilor întunecoase și tăcute ale nopții.

„Și preotul să se îmbrace cu tunica lui de in”. Aici, preotul înfățișează pe Cristos, a cărui neprihănire sau sfințenie personală este arătată prin tunica alba de in. Cristos, dându-se pe Sine însuși morții, ca să îplinească voia lui Dumnezeu, s-a înălțat la ceruri, ducând cu Sine semele de aducere aminte a lucrării pe care o împlinise. Cenușa arăta că jertfa era mistuită și că fusese primită de Dumnezeu: ea era așezată lângă altar, drept mărturie ca focul mistuise jertfa, și nu numai că era mistuită, dar și că fusese primită. Cenușa arderii de tot arăta primirea jertfei; cenușa darului pentru păcat arăta judecata asupra păcatului. Multe din locurile asupra cărora ne-am oprit, le vom mai aminti în trecerea noastră prin această carte, le vom vedea într-o lumină mai mare și vor căpăta pentru noi un preț și putere mult mai mare. Le vom deosebi mai bine când le vom pune în legătură unele cu altele. Toate la un loc ne fac să înțelegem mai bine pe Domnul Isus. Toate sunt ca niște oglinzi așezate ca să se vadă în ele, în mai multe feluri, chipul singurei și adevăratei jertfe: jertfa de pe Cruce. O jertfă singură nu putea să-L arate în toată plinătatea Sa. Trebuia să-L vedem în viață și în moarte, ca om și ca jertfă, în legătură cu Dumnezeu și în legătură cu noi; astfel îl arată darurile din Levitic. Dumnezeu a răspuns cu îndurare nevoilor sufletelor noastre; să ne dea El putere să înțelegem și să ne bucurăm de ceea ce a gătit pentru noi.

Să căutăm să pătrundem acum „darul de mâncare” care arată, într-un fel foarte lămurit, pe „Omul Cristos Isus”. Arderea de tot arată pe Cristos în moartea Sa, darul de mâncare îl arată în viața Sa. Nici într-unul, nici într-altul nu este arătat ca purtând păcatul. În arderea de tot se vorbește de împăcarea cu Dumnezeu, dar nu vedem nici un păcat purtat, nici o învinuire de păcat, nici o vărsare de mânie din pricina păcatului. Aceasta se vede din faptul că totul era ars pe altar. Dacă ar fi fost cel mai mic păcat de ispășit, jertfa trebuia arsă afară din tabără (Levitic 4.11-12; Evrei 13.11).

În darul de mâncare nici nu este vorba de stropirea cu sânge. Vedem aici pe Cristos, trăind, mergând și slujind aici, pe pământ. Numai faptul acesta singur este de ajuns ca să facă pe orice creștin duhovnicesc să privească darul acesta cu luare aminte și cu rugăciune. Este de mare folos să cunoaștem firea omenească, desăvârșită și curată a Domnului nostru.

Este foarte însemnată învățătura despre firea omenească a lui Cristos: ea stă la temelia creștinismului și, din pricina aceasta, Satana, de la început, a căutat să rătăcească sufletele în această privință. Aproape toate rătăcirile mai de seamă au gândul să sape adevărul despre firea

omenească a lui Cristos. Mulți oameni credincioși, luptându-se împotriva acestor rătăcirii, au căzut ei înșiși în alte rătăcirii. De aceea avem nevoie să nu ne depărtăm deloc de însăși cuvintele pe care le întrebuițăm Duhul Sfânt când descoperă o taină atât de sfântă și atât de nepătruns. Într-adevăr, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vom fi feriți de atâtea feluri de rătăcirii. Pentru aceasta nu este nevoie de cunoștințe teologice; dacă Cuvântul lui Dumnezeu locuiește din belșug în mine, și dacă Duhul Sfânt lucrează în mine, Satana nu va găsi nici un loc pe unde să facă să pătrundă gândurile lui întunecate și îngrozitoare. Dacă inima își găsește plăcerea în Cristosul pe care îl descopere Scriptura, ea va înlătura pe toți Cristoșii ne-adevărați ai Satanei. Acesta este cel mai bun mijloc de a scăpa de cursele rătăcirilor, în orice fel s-ar arăta ele. „Oile ascultă glasul Lui, și merg după El; căci ele cunosc glasul Lui; dar nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.4,5,27). Nu este nevoie să cunoască glasul străinilor ca să fugă de ei, ci este de ajuns să cunoască glasul „Bunului Păstor”. Aceasta ne va păzi de momelile oricărui glas străin. Astfel, căutând să feresc pe cititorii mei de glasurile străine, cu privire la taina dumnezeiască a firii omenești a lui Cristos, nu este nevoie să vorbesc despre părerile îndrăznețe sau greșite; îmi place să dau fraților, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, arme împotriva lor, arătând ce învață Scriptura în privința aceasta.

Una din părțile cele mai slabe ale creștinismului nostru este că nu stăm în legătură cu firea omenească, desăvârșită, a Domnului nostru Isus Cristos. Din pricina aceasta avem atâtea lipsuri, atâtea uscăciune, și atâtea rătăcirii, în mersul nostru. Ah! dacă am fi pătrunși, printr-o credință mai simplă, de adevărul acesta, că, la dreapta lui Dumnezeu, în ceruri, stă un Om adevărat, un Om a cărui iubire este de necuprins, a cărui putere este fără margini, a cărui înțelepciune este nesfârșită, a cărui bogăție este nemăsurată, a cărui ureche este deschisă la toate nevoile noastre, a cărui inimă este plină de o gingășie nespusă – cum n-am fi mai fericiți și mai înălțați deasupra lucrurilor văzute, cum n-am fi mai dezlegați de tot ce vine de la făptură! Tot ce poate dori inima, avem în Cristos. Suspină ea după o iubire ne-prefăcută? Unde ar putea s-o găsească în alta parte decât la Acela, care unea lacrimile Sale cu lacrimile surorilor în jalea din Betania? Picăturile de sânge din Ghețimani, nu ne spun ele, câtă iubire, a avut Domnul Isus pentru noi! Caută cineva apărare sigură? Nu o găsește decât la Acela, care a făcut lumea. Are nevoie de o înțelepciune care să nu dea greș? Să se apropie de Acela, care este înțelepciunea întrupată, și care a fost făcut înțelepciune pentru noi. Într-un cuvânt, în Cristos avem totul.

Domnul Isus Cristos a fost singurul om desăvârșit, care a călcat vreodată pe pământul acesta. El era desăvârșit în totul; desăvârșit în gânduri; desăvârșit în cuvinte, desăvârșit în lucrări. Toate erau deopotrivă de desăvârșite. Nici o trăsătură a Sa nu ieșea mai în afara în paguba alteia. În El, toate se uneau cu o măiestrie care îți insuflă o teamă plină de umilință și cu o blândețe, care te făcea să fii la larg în fața Lui. Cărturarii și Fariseii au auzit de la El învinuiri care îi supărau, pe când sărmana Samariteancă și femeia care era „o păcătoasă” au simțit cum o putere le atrăgea spre El. Aceste trăsături se pot vedea în toată viața Sa pământească. El putea să spună, de pildă, ucenicilor Săi, în fața a cinci mii de oameni înfometați: „Dați-le să mănânce;” și după ce s-au saturat: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, pentru ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6.12). Dărnicia și economia sunt desăvârșite. Nu este una mai mare decât cealaltă. Nu putea să lase să rabde de foame mulțimea care venea după El, și de altă parte n-a lăsat să se piardă o singură fărâmitură. Aceeași mână care era larg deschisă la orice nevoie a omului, era strâns închisă la orice risipă.

Aceasta este o lecție pentru noi, la care dărnicia adesea se prefăce într-o risipă fără noimă. Și, pe de altă parte, de câte ori economia noastră nu se prefăce în zgârcenie! Uneori inimile noastre nu se deschid la nevoile pe care le întâlnim, în timp ce alte ori risipim pe deșertăciuni, în loc să alinăm pe atâtea nevoiași. Iubite cititor, să căutăm cu grijă să înțelegem darul acesta, care ne arată viața „Omului Cristos Isus.” Omul dinăuntru se înnoiește și se întărește tot mai mult când se gândește mereu la Acela care a fost desăvârșit în toate căile Lui, și care trebuie să aibă locul dintâi în toate.

Priviți-L în Ghețimani. Se învăluie cu o smerenie adâncă, de care numai El singur putea să dea pildă. Înaintea lui Dumnezeu, El se arată slab și smerit, dar înaintea judecătorilor Săi și înaintea celor ce Îl învinuiau se arata cu o vrednicie de nezdruncinat. Și aici totul este desăvârșit, totul este dumnezeiesc.

Același desăvârșire se vede și în felul cum se unesc în El legăturile Lui cu oamenii. El putea să spună: „Pentru ce mă căutați? Nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” – și totdeodată putea să se coboare cu ei în Nazaret, unde a fost pildă de supunere față de părinți (Luca 2.49,51). El putea să spună mamei Sale: „Femeie, ce am a face Eu cu tine?” și totuși pe cruce, în mijlocul suferințelor de nespus, arăta simțământul de iubire pe care îl avea față de ea, dând-o în grija ucenicului Său iubit. În întâiul rând Cristos era despărțit de orice, ca să împlinească voia Tatălui; pe când, în al doilea rând, își arăta simțămintele desăvârșite ale firii omenești. Supunerea față de Tatăl nu era împotriva firii omenești, și firea omenească nu era împotriva supunerii față de Tatăl. Totul era desăvârșit.

Dar umbra acestui Om desăvârșit o vedem în „floarea de făină” care era temelia darului de mâncare. Nu se găsea în ea nimic zgrunțuros, nimic aspru, în ea nu se vedea nimic mai mare sau mai mic, toată era la fel. Cristos nu era niciodată turburat de împrejurări, niciodată nu șovăia, niciodată nu era în frământare, în neliniște, niciodată nu era amăgit în ceea ce aștepta. Oricare ar fi fost împrejurările, El le întâmpina la fel, așa cum era floarea de făină.

În toate, Cristos ne arată deosebirea dintre El și slujitorii Săi cei mai mari și cei mai supuși. Moise, de pildă, era foarte blând, mai blând decât toți oamenii care erau pe fața pământului (Numeri 12.3); totuși, într-o pornire mândioasă, a vorbit în chip ușuratic cu buzele (Ps. 106.33). În Petru vedem o râvnă și o hotărâre care trece măsura câteodată; altădată însă găsim în el o lipsă de curaj care îl făcea să se lepede de Domnul Isus. Era gata să se împotrivescă la orice, cu o râvnă care, atunci când venea timpul să se împotrivescă, îl părisea. Ioan, care era cel mai apropiat de lărgimea iubirii lui Cristos, de mai multe ori își arată duhul său de sectă, ne-îngăduitor, ambițios (Luca 9.49,52-55; Marcu 10.35,37). În Pavel, care era cel mai hotărât pentru Domnul, descoperim mari nepotriviri. El spune marelui preot niște cuvinte de care apoi se căiește (Fapte 23). Scrie o scrisoare Corintenilor, de care îi pare rău întâi și după aceea nu-i mai pare rău (2Cor.7.8). În toți găsim lipsuri, greșeli, dar nu și în Acela, care este „cel mai plăcut din zecile de mii”

Ca să înțelegem mai bine, să vedem mai întâi din ce era făcut darul de mâncare; în al doilea, felurile chipuri sub care ni se înfățișează; și în sfârșit, pe cei care luau parte la jertfă.

Floarea de făina poate fi privită ca temelia darului de mâncare și în ea găsim, cum am văzut, înfățișarea firii omenești a lui Cristos, în care se întâlneau toate desăvârșirile. Duhului Sfânt îi place să dezvăluie slava firii omenești a lui Cristos, s-o pună în legătura cu firea celorlalți oameni, ca să se vadă deosebirea. El o deosebește chiar de firea lui Adam, în starea de nevinovăție și de cinstea pe care o avea în rai, căci este scris: „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer” (1Cor 15. 47). Întâiul Adam, chiar înainte de cădere, era din

pământ, dar al doilea Om a venit din cer.

În darul de mâncare, untdelemnul înfățișează pe Duhul Sfânt. Dar untdelemnul luat de două ori, arată pe Duhul Sfânt în două feluri, în legătura cu întruparea Fiului. Floarea făinii era „frământată” cu untdelemn, și se vărsa untdelemn pe ea. Pe Domnul Isus Cristos, pe care îl înfățișează darul acesta. Îl vedem mai întâi „născut” prin Duhul Sfânt și apoi „uns” cu Duhul Sfânt (Matei 1.18,23; 3.16). Este atât de izbitoare legătura aceasta! Același Duh, pe care l-a avut Domnul Isus, a scris și a dat trăsăturile jertfelor acestea din Levitic. Același Duh care suflă pe filele Noului Testament, a avut sub călăuzire scrierea Vechiului Testament, și tot El ne dă puterea să vedem cât de bine se potrivește unul cu celalalt.

Zămislirea în Fecioară, prin Duhul Sfânt, a trupului lui Cristos, este una din tainele cele mai adânci. Ea este arătată în chip luminos în Evanghelia după Luca, în care se vede cum Duhul Sfânt a vrut să ne arate, în toate fețele, pe „Omul Cristos Isus”. În Matei, avem pe „Fiul lui Avraam, Fiul lui David”. În Marcu, avem pe Slujitorul dumnezeiesc Lucrătorul ceresc. În Ioan, avem pe „Fiul lui Dumnezeu” – Cuvântul veșnic – Viața – Lumina, Acela prin care au fost făcute toate. În Luca însă Duhul Sfânt vrea să ne arate pe „Fiul Omului”.

Când îngerul Gavril a vestit Măriei cinstea pe care a căpătat-o ea, cu privire la întruparea lui Cristos, Maria, într-un duh de neștiință cuviincioasă, și cinstită, întreabă: „Cum se va întâmpla aceasta, pentru că nu știu de bărbat?” Într-adevăr, ea credea că ființa slăvită, Cel făgăduit de Dumnezeu, trebuia să se nască în chip firesc, ca toți ceilalți oameni; și gândul acesta, în marea bunătate a lui Dumnezeu, a dat prilej îngerului să adauge câteva cuvinte, care arunca o lumină scumpă asupra adevărului de temelie al întrupării. Astfel răspunsul îngerului la întrebarea Fecioarei este de cea mai mare însemnătate și nu se poate adânci ușor. „Și îngerul, răspunzând, i-a zis: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; de aceea Sfântul, care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35).

În versetul acesta, vedem că trupul omenesc, pe care l-a îmbrăcat Fiul lui Dumnezeu, a fost făcut prin puterea Celui Prea Înalt. „Tu Mi-ai pregătit un trup” (Evr. 10.5). Trupul acesta era cu adevărat „carne și sânge”. De ce aveau nevoie inimile noastre, aceea ne-a dat Dumnezeu. Cea mai veche făgăduință spunea că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, și aceasta nu putea să fie împlinită decât de un om adevărat. „Vei rămânea însărcinată și vei naște un fiu”, a zis îngerul Gavril. Și, ca să nu se înțeleagă greșit, el adaugă câteva cuvinte, care arată lămurit că trupul și sângele Fiului, care erau în totul adevărate, nu puteau să fie cu nici un chip pătate sau mânjite. Firea omenească a Domnului Isus era sfântă, în toată puterea cuvântului, cum a zis îngerul: „Sfântul care se va naște din tine.” Și fiind fără nici un cusur, nu era supus nici morții. Nu putem să înțelegem altfel moartea decât ca urmarea păcatului, și firea omenească a lui Cristos n-avea nici o legătură cu păcatul. A fost osândit pentru păcat numai pe cruce, unde a fost făcut păcat pentru noi. Dar darul de mâncare nu înfățișează pe Cristos purtând păcatul. Îl înfățișează însă în viața Sa desăvârșită de aici, de pe pământ, viață în care a suferit fără îndoială, dar nu purtând păcatul, nu ca un loțiitor, nu suferind mânia, din partea lui Dumnezeu. Este bine să lămurim mai mult gândul acesta. Nici arderea de tot, nici darul de mâncare nu ne arată pe Cristos încărcat cu păcatele noastre. În cel dintâi îl vedem murind; în a doilea îl vedem trăind; dar în nici una din aceste două jertfe nu este vorba de purtarea păcatului, nici de atragerea mâniei lui Dumnezeu asupra Lui, din pricina păcatului. Într-un cuvânt, a arăta pe Cristos ca loțiitorul păcătoșilor în altă parte decât pe cruce, înseamnă să dezbraci viața Sa de toată frumusețea, pe care o are, înseamnă să iei crucii însemnătatea și locul ei. Și mai mult, s-ar face o încurcătură mare în jertfele din Levitic.

Aș vrea să se lămurească, în privința aceasta, cititorii mei, care nu știu să aibă o gelozie sfântă pentru adevărul de căpetenie al firii omenești a Domnului Isus Cristos. Dacă creștinul nu înțelege învățătura aceasta, este în primejdie să nu înțeleagă nimic bine. Starea de față a lui Dumnezeu nu folosește la nimic aceluia, care n-are lămurit acest adevăr de temelie. Omul Isus Cristos este punctul din mijloc, împrejurul căruia își împlinește Duhul Sfânt toate lucrările. Dacă părăsești adevărul cu privire la Cristos, ești ca un vas care își târăște ancora după sine, fără cârmă, fără busolă pe oceanul nesfârșit și furios, în primejdie să se zdrobească de stâncile ascunse în apă ale arianismului, și de necredință. Pune la îndoială veșnicia lui Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu, pune la îndoială firea Sa dumnezeiască, pune la îndoială firea Sa omenească, nepătata, și vei deschide stavilele talazurilor nimicioare și ale rătăcirilor care aduc moartea. Să nu creadă cineva că este vorba aici despre lucruri bune pentru teologii învățați, ca să se certe asupra lor, despre lucruri ciudate, sau despre lucruri asupra cărora ne este îngăduit să fim de altă părere.

Nu, acesta este un adevăr de temelie pe care trebuie să-l păstrăm prin puterea Duhului Sfânt, pe care trebuie să-l mărturisim oricând este nevoie, oricare ar fi urmările acestei mărturisiri.

Trebuie să primim în chip simplu în inimile noastre, prin harul Duhului Sfânt descoperirea pe care ne-o face Tatăl despre Fiul; atunci sufletele noastre vor fi păzite de cursele vrăjmașului, sub orice chip s-ar ivi ele. Amăgirile arianismului sau ale socinianismului pot să fie ascunse în iarba și frunzele unui sistem de interpretare care să pară adevărat, lăudabil și fermecător; dar inima cu adevărat credincioasă descopere îndată că acest sistem caută să înjosească pe Mântuitorul, și îl înlătură, fără șovăire, fiindcă știe izvorul necurat de unde pornește. Putem să ne lipsim de părerile oamenilor: dar nu putem deloc să ne lipsim de Cristos – de Cristosul lui Dumnezeu – de Cristosul planurilor lui Dumnezeu – de Cristosul cuvântului lui Dumnezeu.

Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu arătat în trup, Dumnezeu binecuvântat în veci, a luat trup omenesc care era în totul curat, fără cusur, nesupus păcatului și morții. Firea omenească a lui Cristos, dacă ar fi fost cu puțință să caute numai folosul ei, (ceea ce nu s-ar fi putut), dacă ar fi fost cu puțință să lucreze numai după dorința ei, s-ar fi întors mereu spre cer, de unde venise. Spun aceasta fără să mai țin seama de iubirea neschimbătoare a inimii lui Cristos de iubirea Sa față de Dumnezeu – față de aleșii lui Dumnezeu, sau de lucrarea prin care se întărea legământul lui Dumnezeu cu sămânța lui Avraam și cu toată făptura. Chiar Domnul Isus ne spune că trebuia să sufere și să învieze din morți (Luca 24. 46). Trebuia să sufere pentru ca să împlinească taina cea mare a mântuirii. Acest Mântuitor milos vrea „să aducă pe mai mulți copii la slavă.” Nu vrea să fie singur, de aceea a vrut să cadă pe pământ, „ca un grăunte de grâu”, și să moară. Cu cât înțelegem mai bine adevărul cu privire la firea omenească a lui Cristos, cu atât pătrundem mai mult lucrarea Sa.

Când apostolul spune despre Cristos că a fost făcut desăvârșit prin suferință, îi numește „Căpetenia mântuirii noastre”, nu-L numește Fiul lui Dumnezeu. La fel și Isus Cristos, când spune: „Iată că scot draci, și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi” (Luca 13. 32), vorbea despre învierea Sa, prin care sfârșea lucrarea de mântuire. Cât despre El, putea să spună, chiar atunci când ieșea din grădina Ghețimani: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple” (Matei 26.53-54).

Este de folos să înțelegem aceste două laturi deosebite ale Domnului Isus. Uneori le găsim în același loc al Scripturii și strâns legate una de alta. De pildă în Evrei 5.8-9: „Cu toate că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”. Totuși să nu pierdem din vedere că nici una din aceste legături, în care Cristos intră de bunăvoie – fie ca să arate iubirea lui Dumnezeu față de lumea pierdută, fie ca slujitor al planurilor lui Dumnezeu nu, nici una nu putea, oricât de puțin, să aibă a face cu curăția și slava Ființei Sale. Duhul Sfânt vine asupra Fecioarei, și puterea Celui Prea Înalt o acopere cu umbra Sa; de aceea Sfântul care S-a născut din ea a fost numit Fiul lui Dumnezeu. Ce măreață descoperire a tainei firii omenești, curată și desăvârșită, a lui Cristos – Acela pe care îl înfățișa „floarea făinii frământată cu undelemn!”

Vedem aici că nu este cu puțință să fie vreo legătură între firea omenească, așa cum se vede la Domnul Isus Cristos, și firea omenească, așa cum este în noi. Ceea ce este curat nu poate niciodată să se alătore de ceea ce este necurat. Este o mare deosebire între ceea ce este ne-stricăcios și ceea ce este stricăcios. Ceea ce este duhovnicesc și ceea ce este firesc, ceea ce este ceresc și ceea ce este pământesc. Niciodată n-ar putea să locuiască împreună. Așa dar, însemnează că Cristos n-a avut alături de firea Lui însuși și o fire căzută, ca a noastră, cum îndrăznesc să spună unii. Dacă ar fi avut și o fire căzută, n-ar mai fi fost nevoie de moartea Lui pe cruce, – atunci n-am înțelege de ce Mântuitorul simțea fiori când se gândea la botezul Său cu sânge, – n-am înțelege de ce grăunțele de grâu a trebuit să cadă pe pământ și să moară. Este de mare folos ca orice creștin duhovnicesc să înțeleagă bine că era în totul cu neputință ca Cristos să se fi unit cu firea noastră păcătoasă. Ascultați ce spune îngerul lui Iosif în capitolul întâi din Evanghelia după Matei: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt”. Astfel, teama aceasta firească a lui Iosif, ca și neștiința smerită a Mariei, au dat loc la o descoperire mai mare a tainei firii omenești a lui Cristos, împotriva tuturor celor care își răscolesc mintea stricată ca să vadă ce fire a avut Mântuitorul nostru.

Dar cum se face că cei credincioși sunt uniți, făcuți una cu Cristos? Sunt una cu El în întruparea Lui, sau în învierea Lui? În învierea Lui, fără îndoială, cum arată versetul acesta: „Dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur” (Ioan 12.24). Înainte de moartea lui Cristos, nu era nici o puțință de unire între El și între cei credincioși. În puterea unei vieți noi credinciosul este unit cu Domnul. Ei erau morți în păcat, dar El S-a coborât din cer, și, cu toate că era curat și fără de păcat, a fost „făcut păcat”, – l-a nimicit – a înviat biruind păcatul, și S-a făcut Căpetenia unui neam nou. Adam era căpetenia făpturii vechi, care a căzut odată cu el. Cristos, murind, S-a așezat El însuși sub povara care apăsa pe ai Săi, și întâmpinând tot ce era împotriva lor, biruind totul, a înviat și ia luat cu El în noua zidire acolo unde El este punctul din mijloc și Căpetenia plină de slavă. De aceea se spune: „Dar cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1Cor. 6.17). „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viața împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” (Efes. 2.4-6). „Căci noi suntem mădularele trupului Său, carne din carnea Sa și os din oasele Sale” (Efes.5.30). „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească ne-tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile” (Col. 2.13).

Am putea să aducem mai multe locuri din Scriptură, dar acestea sunt de ajuns ca să se vadă că nu în întrupare, ci în moarte Cristos și-a luat locul ca să aducă la viață pe cei ce aveau să creadă. Cititorului meu poate că i se pare de puțină însemnătate lucrul acesta. De aceea, să caute să cerceteze bine la lumina Scripturii: firea omenească a lui Cristos, viața Sa, moartea Sa, starea noastră firească în vechea zidire, și locul nostru, prin har, în noua zidire. Să cântărească bine toate aceste adevăruri, și cred ca nu va mai gândi așa. Poate, cel puțin, să fie încredințat de un singur lucru, că cel care scrie rândurile acestea, n-ar mai spune un singur cuvânt în sprijinul acestei învățături, dacă n-ar ști ce mare însemnătate are. Descoperirea dumnezeiască este un tot, așa de bine lucrat de mâna lui Dumnezeu că, dacă un singur adevăr ar fi schimbat din locul lui, suferea toată partea cealaltă a descoperirii. De aceea cititorul ar ști lucrul acesta, s-ar feri să strice această clădire măreață, unde fiecare piatră trebuie să fie lăsată în locul în care a pus-o Dumnezeu: și fără îndoială, adevărul cu privire la firea lui Cristos este piatră cea mai însemnată.

Încercând astfel să arătăm adevărul pe care ni-l înfățișează „floarea de făină frământată cu untdelemn”, am ajuns la un punct de mare însemnătate care se leagă de cuvintele acestea: „să toarne untdelemn peste ea”. În aceasta se vede ungera Domnului Isus Cristos cu Duhul Sfânt. Nu numai că trupul Domnului Isus a fost făcut, în chip tainic, prin Duhul Sfânt, dar mai mult, vasul acesta curat și sfânt a fost uns pentru slujbă, prin aceeași putere. După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El, în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Luca 3.21-22)

Ungerea Domnului Isus cu Duhul Sfânt, înainte ca să intre în slujba Sa, este de mare însemnătate pentru aceea care au o dorință ne-prefăcută ca să fie slugi credincioase și binecuvântate ale lui Dumnezeu. Cu toate ca El, cu privire la firea Sa omenească, a fost născut prin Duhul Sfânt, cu toate că a fost „Dumnezeu arătat în trup”, cu toate că plinătatea lui Dumnezeu locuia în El, totuși trebuie să băgăm de seamă că, atunci când se arata, ca om, ca să facă voia lui Dumnezeu, oricare ar fi fost ea: fie să aducă vestea bună, fie să învețe în sinagogi, fie să tămăduiască bolnavi, fie să vindece leproși, să scoată draci, să învieze morți – făcea totul prin Duhul Sfânt. Această corabie sfântă și cerească, în care S-a arătat Fiul lui Dumnezeu aici jos, era făcută, umplută, unsă și cărmuită de Duhul Sfânt.

Aceasta este o lecție de mare folos pentru noi. Noi pornim să alergăm fără să fim trimesi, să lucrăm numai prin puterea trupului nostru. Adesea o slujbă nu este decât lucrarea ne-sfințită a unei firi care n-a fost niciodată corectată și judecată înaintea lui Dumnezeu. De aceea, avem nevoie să cercetăm cu grijă darul de mâncare, ca să înțelegem mai bine „floarea de făină unsa cu untdelemn”. Avem nevoie să ne adâncim mai mult gândurile în Cristos, care deși avea în El însuși puterea dumnezeiască, totuși a făcut toate lucrările Sale, toate minunile Sale, și în sfârșit s-a dat pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. El putea să spună: „Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu” (Matei 12. 28).

Nimic n-are preț dacă nu este făcut prin puterea Duhului Sfânt. Un om poate să scrie, dar, dacă penița lui nu este călăuzită de Duhul Sfânt, lucrările lui nu vor avea nici o urmare care să rămână în veșnicie. Un om poate să vorbească cu iscusință, dar, dacă buzele lui n-au primit ungera Duhului Sfânt, cuvântul lui nu va prinde rădăcină în inimi și să dea rod în veșnicie.

Dacă am înțelege mai bine ce însemnează aceasta am veghea mai mult asupra noastră și am fi călăuziți mai mult de Duhul Sfânt. Trebuie să fim în totul goliți de noi înșine, pentru ca locul să fie lăsat Duhului Sfânt ca să lucreze în noi și prin noi. Este cu neputință ca un om plin de el

însuși să fie vasul Duhului Sfânt. Când ne uităm la slujba Domnului Isus, vedem că, în toate împrejurările, El lucra prin puterea Duhului Sfânt. Venind ca om, pe pământ, a arătat că omul trebuie nu numai să trăiască cu Cuvântul, dar și să lucreze prin Duhul lui Dumnezeu. Cu toate că voința Sa era desăvârșită, gândurile, cuvintele, lucrările Sale, într-un cuvânt, totul era desăvârșit în El, totuși, niciodată, n-a lucrat fără puterea Duhului Sfânt. Oh! dacă am lucra mai mult în felul acesta! Atunci, fără îndoială, slujba noastră ar fi de mai mult folos, mărturia ar fi cu mai multă putere și umbletul nostru ar fi mult mai mult spre slava lui Dumnezeu.

Acum altceva din darul de mâncare ne atrage atenția, anume „tămâia”.

Am văzut că „floarea de făină” era temelia darului; untdelemnul și tămâia veneau după făina. Legătura dintre aceste două părți din urmă ale darului de mâncare ne dă multă învățătură. „Untdelemnul” înfățișează puterea pe care o avea în slujbă Domnul Isus; tămâia ne arată pentru cine lucra El. Untdelemnul ne spune că El făcea totul prin Duhul lui Dumnezeu; tămâia ne spune că El făcea totul spre slava lui Dumnezeu. Aceasta ne-o arată lămurit versetul al doilea: „S-o aducă preoților, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, stropită cu untdelemn, împreună cu toată tămâia, și s-o ardă pe altar ca jertfă de aducere aminte. Acesta este un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului”. Așa a fost adevăratul dar de mâncare: Omul Isus Cristos. Viața Sa toată a fost numai pentru Dumnezeu. Toate gândurile, toate cuvintele, toate privirile și toate lucrările Sale dădeau un miros, care se ridica direct la Dumnezeu. Și după cum focul făcea să iasă mirosul foarte plăcut al tămâiei, tot așa, cu cât Cristos trecea prin mai multe încercări, în viața Sa, cu atât se vedea mai bine că în firea Sa omenească nu era nimic care să nu fi scos un miros plăcut Tatălui. Dacă în arderea de tot vedem pe Cristos dându-se pe Sine însuși Tatălui ca jertfă fără pată, în jertfa de mâncare îl vedem punând înaintea lui Dumnezeu întreaga Sa fire omenească și lucrările Sale. Un om desăvârșit și ascultător, pe pământ, făcând voia Tatălui, lucrând prin puterea Duhului, iată că avea un miros foarte plăcut pentru Dumnezeu.

Faptul că toată tămâia era arsă pe altar, arată bine înțelesul și întinderea acestui miros.

După ce am cercetat darul de mâncare, vom spune câteva cuvinte despre ceea ce era înlăturat de la acest dar.

Întâi de toate, darul trebuia să nu aibă aluat”. De la un capăt la altul al cărților insuflate de Duhul lui Dumnezeu, „aluatul” întotdeauna înfățișează răul. În capitolul 7.13, al acestei cărți, pâinea ridicată face parte din darul, care însoțește jertfa de mulțumire; apoi în cap. 23. găsim iar aluatul în cele două pâini aduse în ziua Cinzecimii; dar de la darul de mâncare era înlăturat cu desăvârșire. Nu trebuia să fie nimic acru, nimic care face să se umfle, nimic care să înfățișeze răul în darul care arăta pe omul Cristos Isus. În El nu era nimic rău; totul era curat, trainic și ne-prefăcut. Uneori cuvintele Lui erau aspre, dar nu erau niciodată cu asprime. Purtarea Lui arăta întotdeauna că El umbla înaintea lui Dumnezeu.

La acei cari, prin credință, sunt al lui Cristos, știm prea bine, vai, de câte ori se arată aluatul în toată răutatea lui. N-a fost niciodată, pe pământ, decât o singură Ființă în felul darului de mâncare, în totul „fără aluat” și, slavă lui Dumnezeu, Ființa aceasta, pe care o înfățișează darul de mâncare, este a noastră – ca să ne hrănească în locul prea sfânt, în fața lui Dumnezeu. Nimic nu este mai întăritor, mai înviorător pentru noi, decât adâncirea gândurilor noastre în desăvârșirea fără aluat o ființei omenești a lui Cristos, în viața și slujba Aceluia care a fost în totul fără aluat, în gândurile, și în dorințele Sale. El a fost în tot timpul Omul desăvârșit, fără păcat. Cu cât suntem mai în stare, prin puterea Duhului, să înțelegem acestea, cu atât mai adânc și mai binecuvântat va fi mersul nostru în harul care a făcut pe această Ființă să primească toate urmările păcatelor poporului Său, pe crucea de pe Golgota. Dar, privită din acest punct de vedere, crucea este înfățișată în altă jertfă, anume în jertfa pentru păcat. În darul de mâncare nu este vorba de păcat. El nu înfățișează o jertfă pentru păcat, ci un Om adevărat, desăvârșit fără pată, născut și uns cu Duhul Sfânt, având o fire fără aluat, în viața căruia nu s-a găsit aluat; făcând să se suie spre Dumnezeu, în tot timpul, un miros plăcut, și având, printre oameni, o purtare plină de har, dreasă cu sare.

Mai era ceva care trebuia înlăturat din darul de mâncare; anume „mierea”. „Căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat și cu miere, ca jertfă de mâncare mistuită de foc înaintea Domnului” (11). Pe când aluatul arată ceea ce este păcătos, mierea arată ceea ce este dulce și atrăgător. Nici aluatul și nici mierea nu sunt plăcute lui Dumnezeu; și erau înlăturate din darul de mâncare. Oamenii, ca de pildă Saul, fac deosebire între ceea ce este, după părerea lor, prost și fără însemnătate și între ceea ce este de preț; dar judecata lui Dumnezeu pune pe voiosul Agag cel plin de farmec, în rând cu cel din urmă copil al lui Amalec. Fără îndoială, unii oameni au însușiri frumoase, de care trebuie să ținem seama. „Dacă ai dat peste miere, mănâncă atât cât îți trebuie” (Prov. 25.16); dar adu-ți aminte că nu este loc pentru ea în darul de mâncare, nici în Acela pe care îl înfățișează acest dar. În El este plinătatea Duhului Sfânt, este mirosul plăcut al tămâiei, este lucrarea sării legământului, care înlătură stricăciunea. Toate acestea însoțeau floarea de făină în Acela pe care îl înfățișa darul de mâncare, însă miere nu era în dar.

Ce lecție bună este aceasta pentru noi. Domnul Isus știa să dea firii și legăturilor firii locul care li se cuvine. El știa câtă miere era de ajuns. El putea să zică mamei Sale: „Nu știai că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu? „, și totuși putea să zică și ucenicului Său prea iubit: „Iată mama ta.” Cu alte cuvinte, drepturile firii nu trebuiau să împiedece supunerea Sa față de Dumnezeu. Maria, ca și alții, puteau să creadă că legăturile lor omenești cu Mântuitorul le-ar da vreun drept oarecare, vreo înrăurire asupra Lui. Frații Săi și mama Sa, au venit, și, stând afară, au trimes să-L cheme. Mulțimea ședea în jurul Lui, când I-au spus: „Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută”. Care a fost răspunsul Aceluia pe care îl înfățișează darul de mâncare? A curmat lucrarea din pricina chemărilor firii? Nicidecum. Dacă ar fi făcut așa, ar fi amestecat „miere” în darul de mâncare, ceea ce nu se putea întâmpla. În împrejurarea aceasta, ca și în toate împrejurările, mierea a fost cu totul înlăturată, și, în schimb, puterea Duhului Sfânt, mirosul plăcut al tămâiei și însușirea puternică a sării au ieșit la iveală într-un chip binecuvântat. Și El le-a răspuns, zicând: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei” Apoi, aruncându-și primirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui: „Iată”, a zis El „mama Mea și frați Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela îmi este frate, soră și mamă” Este de folos să înțelegem că facerea voii lui Dumnezeu pune pe om într-o astfel de legătură cu Cristos pe care nici frații Domnului n-o înțelegeau; ei nu veneau la El decât din pricini firești. Cuvintele: „Dacă cineva nu este născut din nou nu poate să vadă împărăția lui Dumnezeu”, erau adevărate și pentru frații Săi, și pentru oricare altul. Numai faptul că era mama lui Isus, n-o mântuia. Îi trebuia o credință personală în Cristos, la fel cu toți care fac parte din familia căzută a lui Adam. Trebuia, născându-se din nou, să treacă din zidirea veche în zidirea nouă. Păstrând cuvintele Lui în inima ei, a fost mântuită fericita femeie. Fără îndoială, i s-a făcut un mare har, fiind aleasă ca un vas din care avea „să iasă Domnul Isus Cristos; dar, ca o păcătoasă pierdută, trebuia să se bucure în Dumnezeu, Mântuitorul său”, ca oricare alt suflet. Ea stă pe aceeași temelie, spălată în același sânge, îmbrăcată cu același neprihănire și va cânta același cântec de dezrobire ca toți ceilalți răscumparați ai Domnului

Numai faptul acesta lămurește destul de bine ce am spus mai înainte, anume că, întrupându-se, Cristos n-a luat firea noastră alături de firea Lui desăvârșită, că adică El a avut o fire stricată și una desăvârșită, ci numai firea Sa desăvârșită cum se vede atât de bine în Levitic. Adevărul acesta se vede lămurit și în 2Cor. 5.14-17: „Căci dragostea lui Cristos ne strânge, fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei. Așa că, de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuși acum nu-l mai cunoaștem așa. Căci dacă este cineva la Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus. Iată că toate s-au făcut noi” (Marcu 3.31-35).

Cei ce sunt în slujba Domnului, adesea uită să se ferească de legăturile firești ca să nu împiedece desfășurarea planurilor Stăpânului. La Domnul nostru legăturile firești și voia Tatălui se împleteau în chip dumnezeiesc. Noi adesea lăsăm la o parte multe din câte vrea Dumnezeu să facem, ca să ne îndeletnicim cu ceea ce ne închipuim noi că este slujba lui Cristos. Învățătura lui Dumnezeu este trecută cu vederea de multe ori, pentru o lucrare, care ni se pare că ar fi pentru Evanghelie. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că punctul de plecare al adevăratei supunerii față de Dumnezeu este în totdeauna așezat în așa fel că planurile lui Dumnezeu nu sunt stingherite de nimic. Dacă am o slujbă la care trebuie să fim de la zece dimineața până la patru după amiaza, n-am dreptul, în acest timp să ies de acolo să mă duc să predic Evanghelia sau să fac orice alt lucru, socotind că prin aceasta lucrez pentru Dumnezeu; dacă sunt negustor nu trebuie să las negustoria încurcată și să plec; dacă sunt la birou, trebuie să-mi văd de lucru; altfel, fac de rușine învățătura sfântă a Dumnezeului meu. „Eu mă simt, spunea cineva, chemat să predic Evanghelia, și găsesc că slujba mea sau negoțul meu este o sarcină și o piedecă”. Ei bine, dacă te simți chemat de Dumnezeu pentru lucrarea Evangheliei, și nu poți să împaci aceste două lucrări, atunci lasă-te de slujbă, micșorează-ți sau lasă-te de negustorie, și mergi în numele Domnului. Iată supunerea, iată râvna după Dumnezeu. Altfel, chiar dacă ai gânduri bune, nu faci decât încurcături. Slavă Domnului, avem o pildă desăvârșită înaintea noastră în viața Domnului Isus, pentru omul nostru cel nou; astfel că putem să mergem fără să ne rătăcim, ori unde ne cheamă Dumnezeu.

Ne mai rămâne să vedem cea din urmă parte a darului de mâncare, anume „sarea”. „Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare; să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeuului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare”. Cuvintele: „sarea legământului”, arată felul legământului. Dumnezeu însuși l-a făcut în așa fel încât cu nici un chip să nu se poată schimba – nici o înrâurire să nu-l poată strica vreodată. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare” (Col. 4. 6). Cuvintele Omului desăvârșit nu erau numai pline de har, dar și pătrundeau, erau cuvinte dumnezeiești. El n-a spus niciodată vreun cuvânt, care să nu fi fost pătruns de mirosul de tămâie, și, în același timp, dres cu sare. Întâi era plăcut lui Dumnezeu, și, în al doilea rând, era de cel mai mare folos omului.

Adesea, vai, inima stricată și gustul rău al omului nu pot să sufere darul de mâncare, sărat de Dumnezeu. Dovadă, de pildă, ceea ce s-a întâmplat la Nazaret (Luca 4.16-29). Acolo, toți mărturiseau despre El, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui; dar, când drege aceste cuvinte cu sarea atât de trebuincioasă ca săi păzească de înrâurirea mândriei lor, s-au umplut de mânie și au vrut să-L arunce de pe sprânceana muntelui, pe care era zidita cetatea lor.

La fel, în Luca 14, cuvintele Sale pline de har atrăseseră mulțimea după El; atunci amestecă sarea. „Veniți, căci totul este gata” iată ce era harul. Dar, adaugă: „Oricine nu lasă tot ce are, nu poate să fie ucenicul Meu”, iată „sarea”. Harul atrage, dar sarea este bună. Predicile, care arată „harul”, atrag mulțimea, dar acelea pline de sare, nu atrag. În unele timpuri și în unele împrejurări, evanghelia curată a harului lui Dumnezeu este căutată de mulțime; dar, când se vede lămurit sarea, scaunule rămân goale îndată, ne mai rămânând decât acel care au fost atinși de puterea Cuvântului.

Al doilea punct pe care îl vom cerceta acum, este felul în care era pregătit darul de mâncare. Această pregătire se făcea prin lucrarea focului. Mâncarea era „coaptă în cuptor – pe grătar – sau în tigaie”. Coacerea darului de mâncare ne duce cu gândul la suferințe. Dar, pentru ca darul acesta este numit „miros plăcut”, cuvinte pe care nu le întâlnim în jertfa pentru păcat sau pentru vină, este lămurit că aici nu este vorba deloc de suferințele pentru păcat – de suferința primită sub mânia lui Dumnezeu din pricina păcatului – de suferința din partea dreptății dumnezeiești, ca loțiitor al păcătoșilor. Aceste două gânduri, „miros plăcut” și suferință pentru păcat, nu pot sta deloc laolaltă, după orânduiala Leviticului. Dacă am crede ca aici este vorba și de suferința pentru păcat, n-am mai înțelege nimic, și întocmirea făcută cu atâta măiestrie, a darului de mâncare s-ar strica cu totul.

Adâncindu-ne privirile asupra vieții Domnului Isus, Acela pe care îl înfățișează darul de mâncare, putem să vedem la El trei feluri de suferințe, bine deosebite, și anume: suferința pentru neprihănire, suferință din pricina milei față de cei ce sufereau și suferință la gândul că avea să fie răstignit.

Ca Dreptul Slujitor al lui Dumnezeu, El suferea într-o lume care îi era cu totul potrivnică. Aceasta însă nu era suferința pentru păcat. Trebuie să înțelegem bine aceste două feluri de suferințe; mari încurcături vin din amestecarea lor. A suferi ca un om după voia lui Dumnezeu, trăind în mijlocul oamenilor, din pricina iubirii față de Dumnezeu, este una; și a suferi în locul oamenilor din partea lui Dumnezeu, este cu totul altceva. Domnul Isus a suferit din pricina neprihănirii, în timpul vieții Sale; iar pentru păcat a suferit la moartea Sa. În timpul vieții, oamenii și Satana i s-au împotrivit cu toată puterea lor; și chiar la cruce, și-au desfășurat toată vrăjmășia împotriva Lui; dar când au făcut tot ce le sta în putință – când, în vrăjmășia lor de moarte, au atins culmea împotrivirii omenești și drăcești – Cel ce purta păcatele, în afară de toate acestea, mai avea de trecut încă un tunel, plin de întuneric și de groază, pentru împlinirea lucrării Sale. În timpul vieții, mergea în lumina feții lui Dumnezeu și nici un nor nu împiedeca aceasta lumină; dar pe lemnul blestemat, întunecimile adânci ale păcatului venind asupra Lui i-au ascuns această lumină și au făcut să iasă din gura Lui strigătul: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Este aici un punct, cu totul neobișnuit în istoria veșniciei. Din când în când, în timpul vieții lui Cristos de pe pământ, cerul se deschide ca să-i arate plăcerea pe care o găsește Dumnezeu în El; dar pe cruce Dumnezeu îl părăsește, pentru că își dăduse sufletul Său jertfă pentru păcat. Dacă Cristos ar fi purtat păcatul în tot timpul vieții Sale, atunci n-ar mai fi nici o deosebire între cruce și viața Sa de mai înainte. Pentru ce n-a fost părăsit de Dumnezeu înainte de cruce?

Câtă deosebire nu era între Cristos pe cruce și Cristos pe munte în timpul schimbării la față! Era părăsit de Dumnezeu pe munte? Purta atunci păcatele?

Acestea sunt întrebări foarte simple, dar care ar trebui să răspundă cei care spun că, în tot timpul vieții Sale, Cristos a purtat păcatele noastre.

E foarte ușor de înțeles că nimic nu putea să pună în legătură pe Cristos cu păcatul, sau cu mânia lui Dumnezeu, sau cu moartea, fie în firea omenească a Lui, fie în celelalte legături ale Sale. El a fost făcut păcat, pe cruce, unde a suferit mânia lui Dumnezeu, dându-și viața ca o ispășire deplină pentru păcat; dar nu este vorba despre aceasta în jertfă de mâncare. Vedem aici, este adevărat, ca darul de mâncare trebuia copt în cuptor – vedem adică lucrarea focului; dar aceasta nu este mânia lui Dumnezeu. Darul de mâncare nu era o jertfa pentru păcat, ci un dar „de un miros plăcut”. Astfel însemnarea lui este bine arătată. A face din Domnul Isus, numai din pricina nașterii Sale, un purtător al păcatului, care, din pricina aceasta, ar fi fost în tot timpul sub blestemul legii și sub mânia lui Dumnezeu, înseamnă a sta împotriva adevărului dumnezeiesc, cu privire la întrupare, – adevăr vestit mai dinainte de înger. În afară de aceasta, înseamnă să strici însușirea și scopul vieții lui Cristos, înseamnă să dezbraci crucea de slava Sa; înseamnă să micșorezi greutatea păcatului și a ispășirii. Într-un cuvânt, înseamnă să răstorni piatra cea mai însemnată a descoperirii și să lași totul într-o dărâmătură și într-o învălmășeală, ce nu se poate descurca.

Apoi, Domnul Isus a suferit din pricina milei pentru cei ce sufereau; și felul acesta de suferințe ne face să pătrundem în adâncimile inimii Sale pline de gingășie. Durerile și suferințele oamenilor făceau să răsună coarda adâncimilor iubirii Sale. Era cu neputință ca o inimă omenească desăvârșită să nu simtă nenorocirile, pe care le adusese păcatul fiilor lui Adam. Deși El era slobod de păcat, – deși era din cer și trăia o viață cerească pe pământ, totuși El s-a coborât, prin puterea unei vieți pline de mila pentru cei ce sufăr, în adâncul cel mai mare al suferinței omenești; da, El simțea suferința mult mai mult decât cei ce o sufereau, și aceasta pentru că firea Sa omenească era desăvârșită. Mai mult, El putea să înțeleagă suferința, pricina și mărirea ei, în fața lui Dumnezeu. El simțea cum nimeni altul n-a simțit. Simțămintele și întreaga Lui ființă, erau desăvârșite; astfel, nimeni nu poate să spună, nici chiar să înțeleagă ce trebuie să fi suferit o astfel de Ființă, trecând printr-o lume ca a noastră. El vedea pe oameni sub loviturile grele ale vinei și ale ticăloșiei; El vedea toată făptura gemând sub jug; strigatul celor robiți ajungea la urechile Sale; lacrimile văduvelor curgeau înaintea ochilor Săi; sărăcia atingea inima Sa simțitoare; boala și moartea îl făceau „să Se cutremure în duhul Său” suferințele din aceste pricini nu pot fi înțelese de nici o minte omenească.

Iată de unde se poate vedea însușirea aceasta a suferințelor, de care vorbim: „Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8.16-17). Se vede aici mila ne-prefăcută, pe care o avea El. El însuși nu era nici bolnav, nici slăbănog. Dar din pricina milei – milă desăvârșită – „El însuși a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre”. Aceasta, nici un alt om n-a putut s-o facă. Noi putem să ne înduioșăm de suferințele altora; dar numai Isus Cristos a putut să-și însușească neputințele și necazurile oamenilor.

Dar, dacă ar fi purtat durerile acestea din pricina nașterii Sale sau a legăturilor pe care le avea cu Israel și cu oamenii, s-ar pierde toată frumusețea și prețul unei astfel de lucrări de bunăvoie. N-ar mai fi fost o lucrare de bunăvoie dacă ea trebuia să aibă loc. Dar, de altă parte, când vedem ca El este ferit de orice suferință omenească, cum și de pricina acestor suferințe, putem să înțelegem, cât de puțin, harul și mila Domnului Isus față de cei ce sufereau. Așa dar este o deosebire vădită între Cristos care suferea, de bunăvoie, fiindu-i milă de lumea plină de necazuri, și Cristos, care a suferit ca locțiitor al păcătoșilor. Suferințele de felul întâi, le găsim în toată viața Mântuitorului; suferințe de felul al doilea, n-a avut Domnul Isus decât la moartea Sa.

Să vedem acum suferințele lui Cristos la gândul că avea să fie răstignit. Crucea își arunca mereu umbra peste toată lucrarea Domnului și îi aducea suferințe pe care le simțea destul de bine. Totuși, suferințele acestea nu sunt nici pentru ispășirea păcatului, nici pentru neprihănire, nici din pricina necazurilor oamenilor. Se vede bine aceasta în Evanghelia după Luca 22.39-44: „După ce a ieșit afară, S-a dus, ca de obicei, în muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: Rugați-vă, ca să nu cadeți în ispită. Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, și a început să Se roage, zicând: Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine. Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta. Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească. A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”. În altă parte este scris iarăși: „A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine”. S-a depărtat a doua oară, și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-L beau, facă-se voia Ta” (Matei 26.37-42).

Se vede lămurit, dar, că Domnul avea în fața Sa, atunci, în muntele Măslinilor, ceva ce nu întâlnise mai înainte. Era pentru El un „pahar” plin, din care încă nu băuse. Dacă ar fi fost încărcat cu păcatele noastre în tot timpul vieții Sale, de unde ar fi venit acum suferințele acestea și întristarea de moarte, pe care le avea, fără îndoială, la gândul că avea să fie pus în legătură cu păcatul, să fie făcut păcat și să îndure mânia lui Dumnezeu, din pricina păcatului? Ce deosebire ar fi fost între Cristos în Ghețimani și Cristos pe Golgota, dacă a purtat păcatul în toată viața Sa? Între aceste două stări, era, într-adevăr, o deosebire vădită care venea de acolo că Cristos n-a purtat păcatul în tot timpul vieții Sale. Deosebirea aceasta, iată-o; În Ghețimani, vedea mai dinainte crucea; pe Golgota, suferea, cu adevărat, crucea. În Ghețimani, „s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească;” pe Golgota, a fost părăsit de toți. Acolo nu era nici un înger care săi slujească. În Ghețimani, El se îndreaptă spre Dumnezeu ca spre „Tatăl Său, bucurându-Se astfel cu o părtășie deplină de legătura aceasta de nespus; dar, pe Golgota, striga: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Aici, Acela care purta păcatele noastre, privește în sus, și vede scaunul Dreptății veșnice acoperit de întunecimi adânci, și Fața Sfințeniei veșnice întoarsă de la El, pentru că fusese „făcut păcat pentru noi”.

Nădăjduiesc că cititorii vor înțelege, fără greutate, ce spunem acum, dacă vor cerceta ei singuri. Vor putea să urmărească, în amănunțit, cele trei feluri de suferințe din viața Domnului, și să le deosebească de suferințele morții sau de suferințele pentru păcat. Ei se vor încredința că, chiar după ce oamenii și Satana și-au dezlănțuit toată furia împotriva Sa, Cristos a mai îndurat încă un fel de suferință; cu mult mai grea pentru El, anume suferința din partea lui Dumnezeu, din pricina păcatului; pentru că era locțiitorul păcătoșilor. Înainte de cruce, putea să privească mereu spre cer și să se bucure de lumina feței Tatălui. Și în ceasurile cele mai întunecate, găsea întărire și mângâiere în sus. Drumul Său pe pământ era aspru și anevoios. Cum putea să fie altfel, într-o lume în care totul era împotriva firii Sale curate și sfinte? El a avut de suferit o astfel de împotrivire din partea păcătoșilor, a văzut cum cad asupra Lui batjocurile celor cari-L batjocoreau. Cât de multe au fost suferințele Lui! Nu era înțeles; cuvintele și faptele Sale îi erau răstălmăcite, era socotit nebun, că are drac, a fost vândut, s-au lepădat de El, a fost părăsit, batjocorit, disprețuit, încununat cu spini, osândit și pironit pe lemnul crucii între doi tâlhari. Toate acestea, le-a suferit din partea oamenilor. Pe de altă parte, Satana căuta să-i doboare sufletul năpustindu-se asupra Lui cu toată furia; dar, o spunem încă odată, pe

când omul și Satana au făcut tot ce le sta în putință, Domnul și Mântuitorul nostru trecea printr-o suferință, pe lângă care celelalte erau foarte neînsemnate – anume suferința că fața lui Dumnezeu se ascunsese de El, în așa fel că, în timpul celor trei ceasuri de întuneric beznă, a suferit ceea ce nimeni altul, afară de Dumnezeu, nu poate ști și pricepe.

Așadar, când Scriptura vorbește despre părtășia noastră cu suferințele lui Cristos, vorbește numai despre părtășia cu suferințele Sale pentru neprihănire – cu suferințele din partea oamenilor, din pricina vieții Lui sfinte. Cristos a suferit pentru păcat, pentru că noi să nu mai suferim pentru păcat. Mânia lui Dumnezeu s-a vărsat asupra Lui, pentru că să nu se mai verse asupra noastră. Aceasta este temelia păcii noastre. Dar cu privire la suferințele din partea oamenilor, vedem că și noi, cu cât mergem mai mult pe urmele Domnului, cu atât suferim mai mult; dar aceasta este, pentru creștin, un dar, un privilegiu, un semn de bunăvoință, o vrednicie, o cinste (Filip.1.29 – 30). A urma pe calea lui Cristos – a avea parte de ceea ce a avut El, a avea milă ca El, acestea sunt privilegiile cele mai înalte. Dar, vai, suntem prea ușor mulțumiți „să urmăim de departe”, ca Petru pe Domnul, pe Cristos cel disprețuit și batjocorit. Această stare căldică ne este foarte păgubitoare. Dacă am avea mai multă părtășie cu suferințele lui Cristos, cununa s-ar arăta cu o strălucire mult mai mare înaintea ochilor sufletului nostru. Când ne ferim de această părtășie cu suferințele lui Cristos, ne lipsim de bucuria vie și adâncă, partea celor ce-L urmează, cât și de puterea duhovnicească a nădejzii în slava Sa viitoare.

După ce am văzut din ce era făcut darul de mâncare și chipurile felurite în care se putea aduce, nu ne va rămâne să vedem decât oamenii, care luau parte la darul adus pentru jertfă, și anume: căpetenia și mădularele familiei preoțești. „Ce va rămânea din darul acesta de mâncare, să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru prea sfânt între darurile mistuite de foc înaintea Domnului” (10). Am văzut, în arderea de tot, că fiii lui Aaron înfățișează pe toți credincioșii adevărați, nu ca păcătoși, ci ca preoți; tot așa, în darul de mâncare, îi vedem hrănindu-se cu ce rămânea din ce se adusesse, ca să zicem așa, la masa Dumnezeului lui Israel (Maleahi 1.7). Acesta era un privilegiu de care numai preoții se puteau bucura după cum se spune lămurit în „legea darului de mâncare”. „Iată legea darului adus ca jertfă de mâncare. Fiii lui Aaron s-o aducă înaintea Domnului, înaintea altarului. Preotul să ia un pumn din floarea făinii și din untdelemn, cu toată tămâia adăugată la darul de mâncare și s-o ardă pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut Domnului. Aaron și fiii lui să mănânce ce va mai rămânea din darul de mâncare; s-o mănânce fără aluat, într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii. Să n-o coacă cu aluat. Aceasta este partea pe care le-am dat-o Eu din darurile Mele de mâncare mistuite de foc. Ea este un lucru prea sfânt, ca și jertfa de ispășire, ca și jertfa pentru vină. Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, cu privire la darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului. Oricine se va atinge de ele va fi sfințit” (Lev. 6.14-18).

Aici este zugrăvită o frumoasă înfățișare a Bisericii, hrănindu-se, „în locul sfânt”, cu omul Cristos Isus. Aceasta e partea noastră prin harul lui Dumnezeu; dar, încă odată, darul trebuie mâncat „fără aluat”. Nu putem să ne hrănim cu Cristos, dacă ne place să stăm în vreun păcat oarecare: „Oricine se va atinge de ele va fi sfințit”. Apoi, aceasta trebuia să se facă „în locul sfânt”. Starea, mersul, purtarea, legăturile și gândurile noastre, trebuie să fie sfințite, dacă vrem să ne hrănim din darul de mâncare. În sfârșit „toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron avea să mănânce din darul de mâncare”, ceea ce însemnează că trebuie o adevărată tărie preoțească, pentru ca să te bucuri de această parte sfântă. Fiii lui Aaron înfățișează tăria în lucrarea preoțească; pe când fiicele înfățișează slăbiciunea (Num 18.8-13). Erau acolo lucruri pe care fiii puteau să le mănânce, pe când fiicele nu puteau. Inimile noastre ar trebui să dorească cu înfocare cea mai mare tărie preoțească, pentru ca să fim în stare să îndeplinim slujbele preoțești cele mai înalte, și să luăm parte la hrana preoțească cea mai de sus.

Voi mai adăuga că, după cum, prin har, suntem făcuți „părtași ai firii dumnezeiești”, putem, dacă trăim în tăria acestei firi, să mergem pe urmele Aceluia care este înfățișat în darul de mâncare. Numai dacă ne lepădăm de noi înșine, dacă ne dezbrăcăm de eul nostru, orice lucrare a noastră va da un miros plăcut Domnului. În felul acesta privește Pavel dărnicia filipenilor față de el (Filip 4.18). Cele mai obișnuite ca și cele mai mari lucrări pot, prin puterea Duhului Sfânt, să dea mirosul plăcut al lui Cristos. A vedea pe cineva, a scrie o scrisoare, a vesti Cuvântul Domnului, a da un pahar cu apă rece unui ucenic sau un ban unui sărac, chiar faptele cu totul obișnuite, a mânca și a bea, pot să dea mirosul plăcut al Numelui și al harului lui Isus Cristos.

Dacă ținem moartă firea veche, putem să trăim în firea nouă. Dar prin purtarea noastră întristăm pe Duhul Sfânt. Suntem porniți să umblăm după dorințele noastre, căutăm să ne laude oamenii pentru tot ce facem și uităm să dregem cu sare vorbirea noastră. De aceea ne lipsește untdelemnul, tămâia și sarea. În același timp se vede, cum lăsăm să iasă la iveală și să lucreze aluatul și mierea firii noastre. N-a fost desăvârșit decât un singur „dar de mâncare”: dar, slavă Domnului, suntem primiți și în Acela care a fost în totul cum ne arată darul de mâncare. Suntem familia adevăratului Aaron; suntem așezați în locul prea sfânt, unde putem să ne bucurăm de partea noastră. Minunat loc! Minunată parte! De-a Dumnezeu să ne folosim de el mai mult decât oricând, să avem o inimă întoarsă cu totul de la lume și legată de Cristos, să ținem în tot timpul privirile ațintite asupra Lui și deșertăciunile din jurul nostru să nu ne mai atragă și mulțimea împrejurărilor, prin care trecem în fiecare zi, să nu ne mai absoarbă. Să facă Dumnezeu să ne bucurăm în Domnul în orice timp, fie în zilele cu soare, fie în zilele posomorâte; când adierile plăcute ale verii vin să ne înviorze, și când vijeliile iernii se dezlănțuie în jurul nostru; când plutim pe fața liniștită a lacului și când suntem aruncați de colo până colo pe fața unei mări înfuriate. Slava Domnului, am găsit pe Acela care este și care va fi în veci de ajuns pentru toate nevoile. Ne vom petrece veșnicia privind desăvârșirile dumnezeiești ale Domnului Isus. Ochii noștri nu se vor mai întoarce niciodată de la El, după ce îl vom vedea așa cum este.

Duhul lui Dumnezeu să lucreze puternic în noi, ca să ne întărească în „omul dinăuntru”. Să ne facă să ne hrănim din acest „dar de mâncare” desăvârșit, care a mulțumit pe deplin pe Dumnezeu! Aceasta este cinstea noastră sfântă și minunată. Să ne folosim de ea tot mai mult, și tot mai bine!

Cu cât citim mai cu luare aminte darurile, cu atât ne încredințăm că, fiecare dar în parte, nu ne arată pe Cristos în totul. Numai unindu-le pe toate, ne putem lămuri mai bine despre Domnului Isus. Fiecare dar are trăsături care îl deosebesc de celelalte. Jertfa de mulțumire, în multe privințe, se deosebește de arderea de tot; dacă vom înțelege lămurit părțile prin care un dar se deosebește de celelalte, ușor vom vedea însușirea lui anumită.

Astfel, punând față în față jertfa de mulțumire cu arderea de tot, vedem că întreita lucrare: „să junghe” jertfa, „să o taie în bucăți” și „să-i spele cu apa partea dinăuntru și picioarele”, nu se găsește aici la darul de mulțumire, și se înțelege de ce. În arderea de tot, după cum am văzut, găsim pe Cristos dându-se pe Sine însuși lui Dumnezeu. Prin urmare, darul trebuia să înfățișeze pe Cristos dându-se în totul lui Dumnezeu, lăsându-se să fie cercetat până în adâncimile sufletului prin focul dreptății dumnezeiești. În jertfa de mulțumire, gândul de

căpetenie este părtășia celui ce aduce darul. Nu este vorba aici despre bucuria pe care o are Dumnezeu de Cristos, ci de bucuria pe care o are credinciosul de Cristos. De aceea lucrarea de aici nu este așa de întinsă. Nici un suflet, oricât de mare ar fi iubirea lui, n-ar putea să se ridice la înălțimea gândului lui Cristos de a face voia lui Dumnezeu, și nici lucrările credinciosului nu vor scoate toate un miros plăcut lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să numere bătăile inimii lui Isus și de acolo trebuia să fie ars de tot darul care înfățișa pe Cristos în felul acesta, trebuia să fie o ardere de tot, singura jertfă în care vedem întreita lucrare, pe care am pomenit-o.

În arderea de tot trebuia să fie „un dobitoc de parte bărbătească, fără cusur”, pe când la jertfa de mulțumire putea să fie „sau de parte bărbătească sau de parte femeiască”, dar tot „fără cusur”. Firea lui Cristos trebuia să fie întotdeauna aceeași, fie că Dumnezeu singur se bucură de ea, fie ca se bucură credinciosul, în părtășie și cu Dumnezeu. Singura pricină pentru care se putea lua un dobitoc „de parte femeiască”, la jertfa de mulțumire, era ca să se arate în ce măsură poate credinciosul să se bucure de Ființa aceasta binecuvântată, care, în Ea însăși, este „aceeași ieri, azi și în veci” (Evrei 13).

Mai mult, la arderea de tot, citim: „Preotul va arde tot”, pe când la jertfa de mulțumire, numai o parte era arsă, anume „grăsimea, răunchii și prapurul de pe ficat”. Cea mai bună parte a jertfei era pusă pe altarul Domnului. Partea dinlăuntru puterile ascunse ale lui Isus, nu erau decât pentru Dumnezeu, căci numai El putea să se bucure deplin de ele. Aaron și fiii lui mâncau „pieptul, care era legănat într-o parte și într-alta, și spata de ridicare (Pieptul și spata înfățișează iubirea și puterea, tăria și gingășia) (Citiți cu luare aminte Lev. 7. 28-36).

Toți cei ce făceau parte din familia preotească, împreună cu căpetenia lor, își aveau fiecare partea lor din jertfa de mulțumire. Și acum toți adevărații credincioși, făcuți, prin har, preoți ai lui Dumnezeu, pot să se hrănească din gingășiile și tăria adevăratei jertfe de mulțumire, pot să se bucure de fericirea și siguranță că au inima Lui iubitoare și umărul Său puternic ca să-i mângâie și să-i sprijine mereu (Este multă putere și frumusețe în stihul 31: „Pieptul va fi pentru Aaron și pentru fiii lui”. Toți credincioșii au dreptul să se hrănească cu gingășiile și cu iubirea acestei inimi, care bate pentru ei cu o iubire ne-amestecată și veșnică). „Acesta este dreptul, pe care-l va da ungerea lui Aaron și a fiilor lui, asupra jertfelor mistuite de foc înaintea Domnului din ziua când vor fi înfățișați ca să fie în slujba Mea ca preoți.

lată ce poruncește Domnul să le dea copiii lui Israel în ziua ungerii lor; aceasta va fi o lege veșnică printre urmașii lor”(Cap. 7. 35-36).

Punctele acestea alcătuiesc o deosebire însemnată între arderea de tot și jertfa de mulțumire. Dar, dacă le unim, ne arată cele două daruri, înaintea ochilor duhului, într-o lumină foarte mare. În jertfa de mulțumire se vede ceva mai mult decât supunerea desăvârșită a lui Cristos față de Dumnezeu. Credinciosul este adus aici nu numai ca să privească, dar și ca să mănânce. Aceasta face ca darul să aibă o însușire foarte însemnată. Când privesc pe Domnul Isus în arderea de tot, văd în El o Ființă a cărei inimă n-avea în vedere decât slava lui Dumnezeu și împlinirea voii Sale. Dar, dacă Îl privesc în jertfa de mulțumire, găsesc un Prieten, care are un loc, în inima Sa iubitoare și pe umărul Lui puternic, pentru păcătosul nevrednic. În arderea de tot, pieptul și spata, picioarele și măruntaiele, capul și grăsimea, totul era ars pe altar, totul se ridica spre Domnul ca un miros plăcut. Dar în jertfa de mulțumire, chiar partea care îmi place mai mult mi-este lăsată. Și nu mănânc singuratec din hrana de care am nevoie, ci în părtășie cu Dumnezeu și cu cei ce sunt preoți împreună cu mine. Mănânc cunoscând bine că aceeași jertfă, care îmi hrănește sufletul meu, hrănește de asemenea pe cei care sunt credincioși ca și mine, și că, mai ales, ea a înviat inima lui Dumnezeu.

Același Isus, care este bucuria cerului, este un izvor de bucurie, de tărie și de mângâiere pentru orice inimă credincioasă; și nu numai pentru fiecare inimă în parte, ci pentru toată Biserica lui Dumnezeu. Dumnezeu, în harul Său, a dat poporului Lui ceea ce are El însuși. „Dar părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos” (1 Ioan 1). Este adevărat ca gândurile noastre cu privire la Cristos nu pot niciodată să se ridice la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu. Prețuirea noastră va fi întotdeauna nespus mai mică decât prețuirea Sa. De aceea familia lui Aaron nu trebuia să mănânce grăsimea. Dar, cu toate că nu ne putem ridica niciodată la puterea lui Dumnezeu de a înțelege, de a prețui Ființa și jertfa lui Cristos, totuși avem aceeași pricină de bucurie pe care o are El, și de aceea fiii lui Aaron aveau „pieptul legănat și spata ridicată”. Amândouă erau pentru mângâierea și bucuria inimii. Domnul Isus, Acela „care a fost mort, dar care este viu în vecii vecilor”, este acum singura țință a ochilor și gândurilor lui Dumnezeu; și, în harul Său desăvârșit, ne-a făcut parte de acest Mântuitor slăvit. Cristos este țința și a noastră, țința inimii noastre și pricina noastră de cântare. „Făcând pace prin sângele crucii Lui”, S-a înălțat la cer și a trimis pe Duhul Sfânt, acest „alt Mângâietor”, prin care ne putem hrăni din pieptul și spata „Jertfei noastre de mulțumire”. Cristos este pacea noastră, într-adevăr, și este spre bucuria noastră; știm că Dumnezeu își găsește plăcere în temelia păcii noastre și că mirosul plăcut al jertfei păcii noastre înveselește inima Sa. Aceasta dă un farmec deosebit jertfei de mulțumire.

Cristos, în jertfa de mulțumire, pune temelia păcii cugetului și răspunde la nevoile sufletului, oricât de mari și oricât de multe ar fi ele. Fiii lui Aaron puteau să stea împrejurul altarului arderilor de tot, puteau să vadă, cum se suie spre Dumnezeul lui Israel, flacăra de la darul de mâncare. Puteau să vadă cum jertfa se preface în cenușă. Văzând toate acestea, puteau să și plece capetele și să slăvească pe Dumnezeu, dar pentru ei înșiși nu aduceau nimic aici. La jertfa de mulțumire însă, nu era așa. Acolo, ei vedeau un dar, care era nu numai de un miros plăcut Domnului, dar din care și ei aveau o parte cu care puteau să se hrănească.

Și, fără îndoială, este o mare bucurie pentru orice preot a lui Dumnezeu, să știe (ca să spunem cu cuvinte care se întrebuițează când este vorba despre dar) că înainte de a primi pieptul și spata, Dumnezeu și-a avut partea Sa. Gândul acesta ne dezvăluie harul minunat al lui Dumnezeu, care ne-a făcut să luăm parte la aceeași fericire, la aceeași bucurie, pe care o are El însuși. Nimeni altul și nimic mai puțin decât aceasta nu putea să-i îplinească dorința. Tatăl vrea ca fiul risipitor să mănânce vițelul cel îngrășat, în părtășie cu El însuși. Nu vrea ca fiul Său să stea în alt loc decât la masa Sa, nici să se hrănească cu altă parte cu care nu se hrănește El însuși. Jertfa de mulțumire este talmăcirea acestor cuvinte: „trebuia să mâncăm și să ne veselim”. Așa este harul lui Dumnezeu. Fără îndoială, avem de ce să fim voiști, când avem parte de un astfel de har; dar când auzim pe Dumnezeu zicând: „Să mâncăm și să ne veselim”, inimile noastre ar trebui să salte de bucurie și să aducă laude lui Dumnezeu. Bucuria Tatălui pentru mântuirea păcătoșilor și pentru părtășia, pe care o au sfinții, adică adevărații credincioși, face pe oameni și pe îngeri să se uimească în toată veșnicia.

După ce am pus față în față jertfa de mulțumire cu arderea de tot, să vedem acum jertfa aceasta în legătura cu darul de mâncare. Aici, deosebirea de căpetenie stă în faptul că, în jertfa de mulțumire, este vărsare de sânge, iar în jertfa de mâncare nu este. Totuși, amândouă erau daruri de un miros plăcut Domnului și sunt strâns legate între ele, după cum se vede în stihul 22 al capitoului 7. Deosebirile și legăturile dintre ele sunt foarte însemnate și cu multă învățătură.

Numai în părtășie cu Dumnezeu, sufletul se poate bucura privind firea omenească desăvârșită a Domnului Isus Cristos. Duhul Sfânt ne dă putere și în același timp ne îndreaptă privirile prin Cuvânt ca să vedem pe „Omul Cristos Isus”. Mântuitorul ar fi putut să ia trup omenesc; ar fi putut să trăiască și să lucreze pe pământul acesta; ar fi putut să strălucească în mijlocul întunericului lumii acesteia, în toată lumina cerească; ar fi putut să treacă repede ca un luceafăr strălucitor în zarea acestei lumi, și, cu toate acestea, n-ar fi putut fi atins sau ajuns de un păcătos.

Omul nu putea să guste bucuria adâncă, pe care o dă părtășia cu Dumnezeu, dacă n-ar fi avut temelia pe care stă această părtășie. În jertfa de mulțumire, această temelie atât de scumpă este așezată bine și lămurit. „Să pună mâna pe capul dobitocului, să-1 junghie la ușa cortului întâlnirii; și preoții, fiii lui Aaron, să stropască sângele pe altar de jur împrejur” (Lev. 3.2).

Stând pe temelia pe care ne-o dă sângele scump al lui Cristos, putem să străbatem, cu inimile liniștite, tărâmurile cele mai minunate ale firii omenești a lui Cristos. Dacă n-am avea pe Cristos, înfățișat decât prin darul de mâncare, ne-ar lipsi dreptul și temelia de pe care putem s-o vedem și să ne bucurăm de ea. Dacă n-ar fi vărsare de sânge, temelia aceasta n-ar avea-o păcătosul. Dar Lev 7:12 leagă darul de mâncare de jertfa de mulțumire, și, prin aceasta, ne spune că, atunci când sufletele noastre au găsit fericirea, putem să ne bucurăm de Acela care „a făcut pacea” și care este „pacea noastră”. Dar să se înțeleagă bine că jertfa de mulțumire, vărsarea și stropirea sângelui nu arată de loc pe Cristos purtând păcatul, jertfa de mulțumire nu ne arată pe Cristos purtând păcatul, ca jertfa pentru păcat și pentru vină; ci (după ce le-a purtat) ni-l înfățișează ca temelia fericirii și părtășiei noastre cu Dumnezeu. Dacă ar fi vorba să poarte păcatul, n-ar fi scris: „Aceasta este o jertfa mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Lev. 3.5; 4. 10-12). Cu toate că nu este vorba aici de păcatul purtat, totuși, aici e o hrană bogată pentru acela care se vede păcătos, lucru fără de care nici un om nu poate să aibă parte de această jertfă. Ca să avem părtășie cu Dumnezeu, trebuie să fim „în lumină” și cum am putea să fim în lumină altfel decât prin acest adevăr de preț: „Sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1). Cu cât trăim mai mult în lumină, înțelegem și simțim mai bine ce este potrivit acestei lumini și prețuim mai mult sângele prin care putem să avem părtășie cu Dumnezeu. Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât cunoaștem bogățiile fără sfârșit ale lui Cristos.

Trebuie să fim bine lămuți în privința acestui adevăr: nu suntem în fața lui Dumnezeu decât ca părtași ai vieții și ai sfințeniei dumnezeiești. Tatăl nu putea să primească pe fiul risipitor, la masa sa, decât îmbrăcat în „cea mai frumoasă haină” și cu toate legăturile, pe care le are fiul față de tatăl său. Dacă fiul risipitor și-ar fi păstrat zdrențele lui sau dacă ar fi fost primit în casă ca un argat, n-ar fi auzit niciodată cuvintele acestea dulci: „Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut, și a fost găsit”. La fel este cu orice adevărat credincios. Firea lui veche nu mai este ținută în seamă înaintea lui Dumnezeu, ci este socotită ca moartă, și la fel trebuie să facă și credinciosul. Ea este moartă pentru Dumnezeu, moartă pentru credință. Și trebuie s-o socotim așa, și s-o ținem acolo unde stau morții. Nu putem să ajungem în fața lui Dumnezeu îmbunătățind firea veche, ci numai având una nouă. Fiul risipitor n-a fost primit la masa tatălui său, pentru că și-ar fi îndreptat zdrențele din starea sa de mai înainte, ci după ce a fost îmbrăcat cu o haină pe care el n-o mai văzuse și la care nici nu se gândise mai înainte. El n-a adus haina aceasta din „țări depărtate”, nici n-a cumpărat-o venind pe drum, ci tatăl o avea pentru el, în casa sa. N-a făcut-o fiul, nici n-a ajutat s-o facă, ci tatăl i-a dat-o. Și astfel ei s-au așezat la masă, ca să mănânce „vițelul cel gras” într-o părtășie fericită.

Vin acum la „legea jertfei de mulțumire”, în care găsim câteva părți de mare interes. „Iată legea jertfei de mulțumire, care se va aduce Domnului. Dacă cineva o aduce ca jertfă de laudă, să aducă, împreună cu jertfa de mulțumire, niște turte nedospite, frământate cu untdelemn, niște plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn, și niște turte din floare de făină, prăjite și frământate cu untdelemn. Pe lângă aceste turte, să aducă și pâine dospită pentru darul lui de mâncare, împreună cu jertfa lui de laudă și de mulțumire. Din toate acele daruri să aducă Domnului câte o bucată, ca dar ridicat; ea să fie a preotului care stropi sângele jertfei de mulțumire. Carnea jertfei de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineața. Dacă aduce cineva o jertfa pentru împlinirea unei juruințe, sau ca dar de bună voie, jertfa să fie mâncată chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămâne din ea, să se mănânce a doua zi. Ce va mai rămâne din carnea vitei până a treia zi, să fie ars în foc. Dacă s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulțumire, jertfa lui nu va fi primită, și nu se va ține în seamă celui ce a adus-o: ci va fi un lucru urăcios, și oricine va mânca din ea își va purta vina. Nici carnea care s-a atins de ceva necurat nu trebuie mâncată: ci trebuie arsă în foc. Orice om curat poate să mănânce carne; dar acela care, găsindu-se în stare

de necurătenie, va mânca din carnea jertfei de mulțumire care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său. Și cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo spurcăciune omenească, fie de un dobitoc necurat, fie de o altă spurcăciune, și va mânca din carnea jertfei de mulțumire, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său” (Lev 7:11-21)

Este de cel mai mare folos să lămurim deosebirea dintre păcatul în firea veche și păcatul în cuget. Dacă nu deosebim pe unul de celălalt, sufletele noastre vor fi zdruncinate. O cercetare mai cu luare aminte în 1 Ioan 1. 8-10 ne va lumina mult în privința aceasta, și va face să cunoaștem mai adânc însemnătatea învățăturii jertfei de mulțumire, și îndeosebi partea la care am ajuns noi aici. Numai omul care merge în lumină știe că păcatul locuiește în el. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine, și adevărul nu este în noi”. În stihul de mai sus citim: „Sângele lui Isus Cristos Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Aici, deosebirea dintre păcatul în noi și păcatul asupra noastră este bine arătată. Dacă socotim că păcatul este încă asupra credinciosului, când se află în fața lui Dumnezeu, înseamnă că te îndoiești de puterea sângelui lui Isus și că nu crezi adevărul Cuvântului dumnezeiesc. Dacă sângele lui Isus Cristos curățește pe deplin, atunci cugetul credinciosului este pe deplin curățit. Așa spune Dumnezeu, și noi trebuie să ne aducem aminte întotdeauna că de la Dumnezeu avem să învățăm care este, în ochii Lui, adevărata stare a credinciosului. Prea suntem porniți să spunem lui Dumnezeu ce suntem noi în noi înșine, în loc să lășăm pe El să spună ce suntem în Cristos. Cu alte cuvinte, ne îndeletnicim mai mult cu simțirile noastre decât cu descoperirea pe care o face Dumnezeu despre El. Dumnezeu ne vorbește pentru ceea ce a împlinit El în Cristos, și din pricina firii Lui. Așa este felul descoperirii pe care o înțelege credința, și care umple sufletul de o pace adâncă. Descoperirea lui Dumnezeu este ceva ca totul deosebit de simțirile mele.

Dar același cuvânt care spune că n-avem păcat asupra noastră, ne spune, cu toată tăria și destul de lămurit, că avem păcat în noi „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi”. Orice om care are adevărul în el va ști și că are „păcatul” în el; căci adevărul descoperă totul așa cum este. Așa dar ce trebuie să facem? În puterea firii noi, avem dreptul să mergem în așa fel ca „păcatul”, care locuiește în noi, să nu se arate în chip de „păcate”. Starea creștinului este o stare de biruință și de slobozenie. El este dezlegat nu numai de vina păcatului, dar și de păcatul care-i stăpânea viața. „Știind că omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul

păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept este izbăvit de păcat. Păcatul să nu mai stăpânească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui... Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru ca nu sunteți sub lege, ci sub har” (Rom. 6. 14). Păcatul este în om în toată urâciunea lui firească, dar cel credincios este „mort față de păcat”. Cum? El este în Cristos. Din fire, el era mort în păcat. Prin har, este mort față de păcat. Ce drepturi ar putea să aibă el asupra unui om mort? Nici unul. Cristos a murit odată pentru totdeauna pentru păcat. „Dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El, știind că Cristos odată ce a fost înviat dintre cei morți, nu mai moare; moartea nu mai stăpânește asupra Lui. Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu”. Ce urmează de aici pentru cel credincios? „Tot așa, și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu în Isus Cristos, Domnul nostru”. Așa este, înaintea lui Dumnezeu, starea neschimbată a credinciosului, așa că el are dreptul să se bucure că e dezrobitor de păcat, ca stăpân, cu toate că păcatul locuiește în el.

Dar, dacă „cineva a păcătuit”, ce să facă? La întrebarea aceasta, apostolul insuflat de Duhul Sfânt, da un răspuns lămurit și binecuvântat: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Prin mărturisire, cugetul este slobozit. Apostolul nu spune: „Dacă cerem iertare, Dumnezeu este destul de bun și de milos ca să ne ierte”. Fără îndoială, este o mare gingășie pentru un copil să încredințeze tatălui său, nevoile sale, să-i spună slăbiciunea sa, să-i mărturisească nebuniile lui, lipsurile și cusururile lui. Aceasta este foarte adevărat, și tot așa de adevărat este că Tatăl este destul de milos ca să răspundă la orice slăbiciune și neștiință a copiilor Săi; dar, cu toate că lucrul acesta este adevărat, Duhul Sfânt spune, prin gura apostolului, că „dacă ne mărturisim, El este credincios și drept ca să ne ierte”. Așa dar, Dumnezeu cere mărturisire. Un creștin, care a păcătuit în gând, în vorbă sau în lucrare, ar putea să se roage oricât de mult, oricâte zile și oricâte luni vrea, ca să ceară iertarea, și totuși nu poate să aibă încredințarea că a primit iertarea întemeiată pe 1 Ioan 1:9; pe când, îndată ce își mărturisește păcatul său înaintea lui Dumnezeu, n-are decât să creadă ca să știe că este iertat pe deplin și curățit pe deplin.

Este o deosebire fără margini între rugăciunea în care ceri iertare și între mărturisirea păcatelor, dacă privim aceasta în legătură cu firea lui Dumnezeu, cu jertfa lui Cristos sau cu starea în care este credinciosul înaintea lui Dumnezeu.

Se poate însă ca rugăciunea unui creștin să aibă în sine mărturisirea vreunui păcat, oricare ar fi, chiar dacă n-o spune prin cuvinte. Totuși este mai bine să gândim și să facem așa cum ne spune Scriptura. Este lămurit că atunci când Duhul Sfânt vorbește despre mărturisire, nu înțelege prin acest cuvânt rugăciunea. Și este tot așa de lămurit că El știe că în mărturisire sunt lucruri duhovnicești și urmări pentru viață, care nu se cuprind și nici nu țin de rugăciune. De fapt, se întâmplă adesea că obișnuința de a plictisi pe Dumnezeu cu cererea pentru iertare, dă dovadă de neștiință despre felul în care s-a descoperit Dumnezeu în Ființa și lucrarea lui Cristos, despre locul în care a așezat jertfa lui Cristos pe credincios, despre mijlocul prin care poate să-și aibă cugetul ușurat de povară și spălat de orice mănjire a păcatului.

Dumnezeu a fost împăcat pe deplin prin crucea lui Cristos, cu privire la toate păcatele credinciosului. Pe această cruce, s-a făcut o ispășire deplina pentru păcatul din firea celui credincios și pentru păcatul din cugetul lui, pentru păcatele făcute până acum și viitoare. Dumnezeu n-are nevoie de o altă împăcare. Nu trebuia nimic mai mult ca inima Lui să fie atrasă spre cel credincios. Noi n-avem nevoie să-L rugăm să fie „credincios și drept”, odată ce credințioșia și dreptatea Sa au fost atât de măreț arătate, dezvăluite și împăcate în moartea lui Cristos. Păcatele noastre niciodată nu vor fi aduse înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Cristos le-a ridicat și le-a purtat pe toate. Dar, dacă păcătuim, cugetul nostru va simți, el începe să simtă; da, Duhul Sfânt îi face să simtă. Duhul Sfânt nu lasă nici chiar un singur gând ușuratic să treacă în inimile noastre fără ca să fie judecat. Păcatul nostru și-a croit el vreun drum până în fața lui Dumnezeu? Și a găsit el loc în lumina curată a locului prea sfânt? Nicidecum! Avem acolo „mijlocitor” pe „Isus Cristos, care este drept”, ca să păstreze legăturile pe care le avem cu Tatăl. Dar, cu toate că păcatul nu va atinge gândurile lui Dumnezeu, cu privire la noi, atinge însă gândurile noastre cu privire la Dumnezeu. (Cititorul își va aduce aminte că ceea ce am spus mai sus nu strică însemnătatea adevărului arătat la Ioan 14:21-23 anume iubirea deosebită a Tatălui pentru un copil ascultător, și părășia deosebită a unui astfel de copil cu Tatăl și cu Fiul. Dea Dumnezeu ca acest adevăr să fie săpat în toate inimile prin Duhul Sfânt) Deși nu ajunge până în fața Sa, ajunge însă până la noi în chipul cel mai trist și mai umilitor. Se face ca un nor gros și întunecos în zarea noastră duhovnicească, în așa fel că sufletele noastre nu pot să se bucure de strălucirea binecuvântată a Feței Tatălui nostru. Nu poate să schimbe starea noastră înaintea lui Dumnezeu, dar poate să schimbe bucuria pe care o avem în El.

Așa dar, ce să facem? Cuvântul răspunde: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. Prin mărturisire, cugetul nostru este ușurat, simțământul dulce al legăturilor noastre vine din nou; norul întunecat, risipit; înrăurirea de gheață și de uscăciune, izgonită; gândurile noastre despre Dumnezeu, îndreptate. Așa lucrează Dumnezeu, și putem să spunem, cu toată dreptatea, că inima care știe ce înseamnă să-ți mărturisești păcatele lui Dumnezeu, va simți cu atât mai bine puterea dumnezeiască a cuvintelor apostolului: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți” (1 Ioan 2.1),

Mai mult, este un fel de a ne ruga pentru iertare, care face să se piardă din vedere temelia desăvârșită a iertării, pusă în jertfa crucii. Dacă Dumnezeu iartă păcatele, trebuie să fie „credincios și drept”, când le iartă. Dar este lămurit că rugăciunile noastre, oricât de fierbinți ar fi ele, nu sunt pricina pentru care ne iartă Dumnezeu. Credințioșia și dreptatea lui Dumnezeu au fost bine statornicite și cu privire la păcatele noastre și cu privire la rădăcina păcatului din firea noastră. Dumnezeu a judecat păcatele noastre în Acela care a fost judecat în locul nostru, „pe lemn” și, prin mărturisire, ne judecăm noi înșine. Ea este de nevoie ca să ne putem bucura de iertarea dumnezeiască și pentru liniștirea noastră. Cel mai mic păcat care stă, fără să fie mărturisit și fără să fie judecat, în cugetul nostru, va rupe cu totul legătura cu Dumnezeu. Păcatul care este în noi n-are urmarea aceasta, dar, dacă îngăduim ca păcatul să rămână asupra noastră, nu putem să avem părășie cu Dumnezeu. El a ridicat păcatele noastre în așa fel ca poate să ne aibă în fața Sa; și câtă vreme rămânem în fața Sa, păcatul nu ne tulbură. Dar, dacă ne depărtăm de El, și păcătuim, chiar numai în gând, legătura cu Dumnezeu este ruptă până când, prin mărturisire, am scăpat de păcatul nostru. Lucrarea aceasta, abia mai este nevoie s-o spun, se întemeiază în totul pe jertfa desăvârșită și pe mijlocirea dreaptă a Domnului Isus Cristos.

În sfârșit, deosebirea dintre rugăciune și mărturisire, cu privire la starea inimii înaintea lui Dumnezeu, nu prea este prețuită, pentru că cere ceva mai greu. Este mult mai ușor să ceri, într-un fel obișnuit, iertarea păcatelor, decât să mărturisești aceste păcate. De mărturisire se leagă și judecata de sine-însuși. Cererile de iertare nu cuprind întotdeauna judecarea de sine. Aceasta ar fi de ajuns ca să arătăm deosebirea. Judecata de sine însuși este una dintre deprinderile cele mai de preț pentru viața creștinească, de aceea ar trebui să fie scumpă pentru orice creștin serios.

Deosebirea dintre cererea de iertare și mărturisire se vede mereu în legăturile noastre cu copiii. Dacă un copil a făcut ceva rău, îi este mult mai ușor să ceară tatălui său să-l ierte, decât să mărturisească deschis ce a făcut. Cerând iertare, copilul poate să aibă multe lucruri care caută să micșoreze simțământul greșelii; poate că, în sine, crede că nu este așa de vinovat, și îi este ușor să ceară iertare; pe când, mărturisindu-și greșeala, are loc judecata de sine însuși. În afară de aceasta, cerând iertare, poate să fie înrăurit mai ales de dorința ca să scape de urmările răului pe care l-a făcut, pe când părinții cu judecată vor căuta să facă pe copil să înțeleagă de ce este rea fapta lui, și pentru aceasta este nevoie de o mărturisire deplină a greșelii și de o osândire de sine însuși.

Din pricina aceasta, Dumnezeu vrea ca orice păcat să fie adus înaintea Lui și judecat în întregime. El vrea ca, nu numai să ne temem de urmările păcatului cari sunt nesfârșite dar să urâm păcatul însuși, pentru că este urât în ochii Săi. Dacă am fi iertați de păcatul pe care îl facem, oricare ar fi el. numai pentru că cerem iertare, n-am mai avea ură față de păcat, și prețuirea legăturii cu Dumnezeu, de care ne bucurăm, n-ar mai fi așa de mare. Urmările asupra întregii noastre stări, ca și asupra purtării și mersului nostru în viață, sunt bine cunoscute de orice creștin încercat. (Împrejurarea cu Simon Magul din Fapte 8, poate că aduce vre-o nedumerire pentru cetitor. Dar este lămurit că un om care era „plin de fieră amară și în lanțurile fărâdelegii”, n-ar putea fi luat ca pildă pentru copiii lui Dumnezeu. Împrejurarea aceasta n-are a face cu ce scrie 1 Ioan 1:9. El nu era în starea de copil al lui Dumnezeu și, prin urmare, nu era unul din aceea pentru care mijlocește Cristos. Voi mai adăuga că pricina de rugăciune a Domnului nu este înlăturată în ceea ce am spus mai sus. Vreau să rămân la marginile locului din Scriptură unde ne aflăm acum. Nu punem hotare de fier. Un suflet poate să strige către Dumnezeu oricând, ca să ceară ceea ce are nevoie. Dumnezeu este gata întotdeauna să asculte și să împlinească)

Toată înlănțuirea aceasta de gânduri este strâns legată de cele două adevăruri mari din legea jertfei de mulțumire.

În versetul 13 al capitolului 7 din Levitic, citim: „să aducă pâine dospită împreună cu jertfa lui” și totuși în stihul 20, este scris: „Dar acela care, găsindu-se în starea de necurăție, va mânca din carnea jertfei de mulțumire, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său”. Aici se vede lămurit păcatul în noi și păcatul asupra noastră. „Aluatul” era îngăduit, pentru că era păcat în firea celui ce lua parte la jertfă. „Necurăția” nu era îngăduită, pentru că nu trebuia să fie nici un păcat în cugetul celui ce lua parte la jertfa de mulțumire. Dacă este vorba de păcat nu poate să mai fie vorba de părtășie. Dumnezeu a îngrijit în ce privește păcatul, pe care îl știe că este în noi, prin sângele de ispășire; și de aceea se spune despre pâinea dospită a jertfei de mulțumire: „Din toate aceste daruri să aducă Domnului câte o bucată, ca dar ridicat; ea să fie a preotului care stropește sângele jertfei de mulțumire” (vers 14). Cu alte cuvinte, pentru „aluatul”, din firea celui ce lua parte la jertfă era de ajuns „sângele” jertfei. Preotul care lua pâinea dospită, trebuia să fie acela care stropea cu sânge. Dumnezeu a îndepărtat, pentru totdeauna, păcatul din fața Lui. Cu toate că păcatul este în noi, ochii Săi nu se opresc asupra lui. El nu vede decât sângele, și de aceea ne îngăduie cea mai mare părtășie cu El. Dar, dacă lăsăm păcatul, care este în noi, să se arate și să dea naștere la „păcate”, atunci trebuie să aibă loc mărturisirea, iertarea și curățirea, înainte ca să mâncăm din nou din carnea jertfei de mulțumire. Înlăturarea celui necurat înfățișează înlăturarea celui credincios de la legătura cu Dumnezeu din pricina păcatelor nemărturisite. Căutând să am părtășie cu Dumnezeu, fără să mă depărtez de păcate, înseamnă că îmi închipui că Dumnezeu are părtășie cu păcatul. „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:6).

În lumina acestui adevăr, ușor putem să înțelegem cât de mult ne înșelăm, când socotim că cel care se tot uită la firea lui rea și la păcatele sale, ar face, prin aceasta, o lucrare duhovnicească, sau că aceasta ar fi o urmare a legăturii lui cu Dumnezeu. Oare Dumnezeu ne-a chemat să avem legătură cu El cu gând ca să vedem cât de mare este grozăvia păcatului? Păcatul sau păcatele ar putea să fie ele temelia și pricina părtășiei noastre cu Dumnezeu? Nicidecum. Dimpotrivă, vedem că, atâta timp cât păcatul este înaintea noastră, legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă. Nu poate să fie părtășie decât „în lumină”, și, fără îndoială, în lumină nu găsim păcat. Acolo vedem sângele care ne-a spălat, și pe Mijlocitorul, care ne ține aproape de Dumnezeu. Păcatul a fost șters pentru totdeauna din locurile de sus, unde Dumnezeu și credinciosul stau într-o părtășie sfântă. Care era pricina părtășiei tatălui cu fiul risipitor? Erau zdrențele fiului?

Erau roșcovele din „țara depărtată”? Nu. Nimic din ceea ce aducea cu el fiul risipitor. Temelia părtășiei era ceea ce pregătise tatăl, în iubirea sa, era „vițelul cel gras”. La fel este și cu privire la Dumnezeu și adevărul credincios. Ei mănâncă împreună, într-o părtășie sfântă, din Acela al cărui sânge a spălat și a curățit pe cel credincios, și l-a dus în fața Tatălui, pentru totdeauna, în lumină, acolo unde păcatul nu poate să se apropie niciodată. Să nu credem că adevărata smerenie se arată atunci când vedem cât de mari sunt păcatele noastre. Prin aceasta, vom avea doar un simțământ de durere și o înfățișare posomorâtă; dar smerenia cea mai adâncă pornește din alt izvor. Când era fiul risipitor mai smerit? Când „și-a venit în fire” în țara depărtată, sau când tatăl a căzut pe grumazul lui, și când a intrat în casa tatălui? Nu este lămurit oare că Cel, care ne-a ridicat până la cele mai mari înălțimi ale părtășiei cu Dumnezeu, numai El este în stare să ne coboare până la cele mai mari adâncimi ale adevăratei smerenii? Fără nici o îndoială că da. Smerenia, care pornește din faptul că suntem iertați de păcatele noastre, va fi întotdeauna mult mai adâncă decât aceea pe care o avem când descoperim aceste păcate. Cea dintâi mă pune în legătură cu Dumnezeu; a doua are a face cu eul. El ne-a făcut copiii Săi; numai să umblăm ca niște copii ai Lui și vom fi smeriți.

Înainte de a trece de la această parte a jertfei de mulțumire, vreau să atrag puțin luarea aminte asupra cinei Domnului, care, fiind una dintre cele mai însemnate clipe ale părtășiei Bisericii, este în legătură cu ceea ce ne spune jertfa de mulțumire. Cina este un praznic numai de mulțumire, de mulțumire pentru o mântuire împlinită. Cine n-a înțeles acest rost al Cinei Domnului nu se poate să serbeze, așa cum trebuie, această clipă din viața creștinului. „Paharul binecuvântat, pe care îl binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Cristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este împărtășirea cu trupul lui Cristos” (1 Cor:10.16). De aceea, un suflet, încovoiat sub sarcina greoaie a păcatului, nu poate să guste din bucuria acestei serbări, pentru că Cina înfățișează îndepărtarea cu totul de păcat prin moartea lui Cristos: „Voi vestiți moartea Domnului, până va veni El”(1 Cor. 11). Moartea lui Cristos este, pentru credință, sfârșitul a tot ce ține de starea noastră în vechea zidire; iar Cina „vestește” această moarte, vestește că sarcina păcatului celui credincios a fost purtată de Acela care a ridicat-o pentru totdeauna; că lanțul păcatelor noastre, care ne ținea legați altă dată, a fost rupt prin moartea lui Cristos și niciodată nu va putea să ne lege iarăși. Ne adunăm împrejurul mesei Domnului cu toată bucuria de biruitori. Privim în urmă la cruce, unde s-a dat bătălia și unde biruința a fost câștigată; privim înainte spre slavă, acolo, unde vom intra, pentru că Domnul Isus ne-a adus o biruință deplină și veșnică.

Este adevărat că avem „aluat” în noi, dar n-avem nimic „necurat” asupra noastră. Nu trebuie să ne îndreptăm privirile spre păcatele noastre, ci spre Acela care le-a purtat pe cruce și care ni le-a ridicat pentru totdeauna. Nu trebuie să „ne amăgim pe noi înșine” cu gândul că n-avem păcat în noi; dar să nu tăgăduim nici adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și însemnătatea sângelui lui Cristos, și să nu vrem să ne bucurăm de adevărul de preț că n-avem păcate asupra noastră, căci „sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Este cu adevărat de

plâns să vezi ce nor întunecos acopere masa Domnului pentru mintea atâtor creștini fără Cristos. Faptul acesta, ca și multe alte fapte, ne arată până la ce adâncime de neștiință poate să cadă cineva cu privire la adevărurile cele mai simple ale Evangheliei. Știm, în adevăr, că atunci când Cina este luată pe altă temelie decât aceea că știm că suntem mântuiți, ne bucurăm că avem iertarea, știm că suntem izbăviți de păcat, sufletul se afundă în norii cei mai groși. Amintirea lui Cristos este dată la o parte. În loc să fie luată pentru că mântuirea a fost împlinită, Cina este luată pentru ca să se ajungă la mântuire. Așa de rău sunt folosite aceste orânduiri, iar sufletele sunt cufundate în întuneric, în neînțelegere și în rătăcire.

Jertfa de mulțumire ne arată că, după ce sângele era stropit, Dumnezeu și cel ce lua parte la jertfă, puteau să mănânce împreună, într-o împărtășire fericită și liniștită. Pentru aceasta nu trebuia nimic mai mult. Pacea era făcută prin sânge și pe temelia aceasta se sprijinea părtășia cu Dumnezeu. O singură îndoială cu privire la temelia păcii este o lovitură de moarte pentru părtășia cu Dumnezeu. Dacă ne silim cu opintirile noastre zadarnice, să facem pace cu Dumnezeu, suntem cu totul străini de părtășia cu El. Dacă sângele jertfei de mulțumire n-a fost stropit, este cu neputință să mâncăm din „pieptul legănat” sau din „spata ridicată”. Dar, de altă parte, dacă sângele a fost stropit, și pacea a fost făcută, Dumnezeu însuși a făcut-o; pentru credință aceasta este de ajuns; și, prin urmare, prin credință, avem părtășie cu Dumnezeu, înțelegând și bucurându-ne de o mântuire împlinită. Gustăm dulceața bucuriei lui Dumnezeu. Ne hrănim cu Cristos în toata plinătatea și în toată fericirea stării de față a lui Dumnezeu.

Punctul acesta din urmă stă în legătură cu un alt adevăr de preț, arătat în legea jertfei de mulțumire. „Carnea jertfei de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineăta”. Aceasta însemnează că părtășia celui ce ia parte la jertfă, nu trebuie să fie despărțită de jertfa pe care este întemeiată această părtășie.

Trebuie să ținem lângă jertfă, simțămintele inimii și orice încercare a sufletului nostru. Aceasta va face ca slujba noastră pentru Dumnezeu să fie cu putere și neîmpiedecată de nimic. Se poate să începem o lucrare pentru Dumnezeu, având inimile îndreptate numai spre Cristos, și, totuși, spre sfârșitul acestei lucrări, să ne pomenim că inimile noastre au fost îndreptate spre ceea ce facem sau spunem noi, sau spre cei care ne ascultă. Se întâmplă adesea că lucrarea pe care o începem în Duhul o sfârșim în firea pământească. Ar trebui să luăm seama să nu facem un singur pas mai departe fără Duhul lui Dumnezeu și să ne oprim îndată acolo, unde încetează lucrarea începută în Duhul Sfânt. Dacă Duhul Sfânt ne dă „cinci cuvinte” de lauda și de mulțumire, să spunem aceste „cinci cuvinte” și să tăcem. Dacă spunem mai mult, „mâncăm carnea jertfei noastre” înainte de timpul hotărât, și, în loc ca lucrarea aceasta să fie „primită”, este „o urâciune” pentru Dumnezeu. Să ne aducem aminte de aceasta și să luăm seama. Totuși să nu fim neliniștiți. Dumnezeu vrea să fim cârmuiți de Duhul Sfânt. El nu poate să primească decât ceea ce este dumnezeiesc, de aceea vrea să nu-i aducem decât ce este dumnezeiesc.

„Dacă aduce cineva o jertfă pentru împlinirea unei juruințe, sau ca dar de bună voie, jertfa sa fie mâncată chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămânea din ea, să se mănânce a doua zi” (Cap. 7. 16). Când cineva primește un dar oarecare de la Dumnezeu, îndată sufletul aduce mulțumiri. În această împrejurare, slujba este urmarea acestui dar și este legată de acest dar, oricare ar fi ea, și nu merge mai departe. Dar când inima, prin Duhul Sfânt, aduce de bunăvoie o lauda lui Dumnezeu, atunci slujba va fi mai lungă. Totuși, slujba duhovnicească întotdeauna este în strânsă legătură cu jertfa de preț a lui Cristos. „Ce va mai rămânea din carnea vitei până a treia zi, să fie ars în foc. Dacă s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulțumire, jertfa lui nu va fi primită, și nu se va ține în seama celui ce a adus-o: ci va fi un lucru urâcios, și oricine va mânca din ea își va purta vina”. Nimic n-are preț în ochii lui Dumnezeu decât ceea ce ține de Cristos. Poate să fie cineva care să aibă înfățișarea de om foarte evlavios, totuși evlavia acestui om poate să stea numai în niște simțăminte firești, niște simțăminte religioase ale firii vechi. Firea veche poate fi înrăuită de felurite lucruri, ca măreția și strălucirea slujbelor religioase, de cântări, de veșminte și bogăția hainelor, de o liturghie mișcătoare; și, cu toate acestea, lipsește cu totul închinarea duhovnicească. Aceeași oameni, care au fost mișcați de înfățișările mărețe ale unei slujbe așa zise religioase, se simt tot așa de bine la „operă”, sau la „concert”, sau la „teatru” sau la „cinema”, sau la „bal”, etc.

Cei ce vor să-și aducă aminte că „Dumnezeu este duh, și cine se închina Lui, trebuie să l se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4), trebuie să se păzească de astfel de înfățișări ale evlaviei. Ceea ce numesc oamenii „religie”, se îmbracă, în zilele noastre, cu farmecele cele mai puternice. Aruncând grosolăniile Evului Mediu, ea cheamă în ajutorul său mijloacele unui gust ales, ale unui veac cu o cultură înaintată.

Sculptura, muzica și pictura își toarnă comorile lor bogate în sânul acestei „religii”, pentru că, prin ele, să poată pregăti un leac de adormire ca să legene mulțimea necunosătoare, într-un somn care nu va fi întrerupt decât de grozăviile morții înspăimântătoare, de judecată și de iazul de foc. Și ea poate să zică: „am la mine jertfe de mulțumire, azi am împlinit juruințele mele... Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu așternut de pânzeturi din Egipt; mi-am stropit așternutul cu smirna, aloe și scorțișoară” (Proverbe 7). În felul acesta, „religiunea” stricată atrage, prin înrăurirea ei puternică, pe cei ce nu vor să asculte „glasul ceresc al înțelepciunii”.

Cititorule, păzește-te de toate acestea. Ia seama ca închinarea ta să nu fie despărțită de lucrarea de la cruce, ia seama ca Cristos să fie temelia, și Duhul Sfânt puterea în slujba ta de închinare în fața lui Dumnezeu, iar nu sculptura, muzica, pictura și orice ar fi în lume, lucruri care se găsesc în bisericile lumii. Trebuie multă băgare de seamă ca să înlături răul acesta. Uneltirile ascunse ale ei sunt anevoie de descoperit și greu de înlăturat, pentru că sunt adâncimi ale Satanei. Putem să începem o cântare în Duhul lui Dumnezeu și, din pricina slăbiciunii duhovnicești, înainte de a o isprăvi, putem să cădem în răul de care se spune în Levitic că trebuie să ne ferim, când oprește să se mănânce a treia zi din carnea jertfei de mulțumire. Singura noastră scăpare este să stăm lângă Isus. Dacă aducem mulțumiri pentru vreun har oarecare, s-o facem pe temelia Numelui și jertfei lui Cristos. Dacă sufletele noastre se varsă în jertfe de laudă și de mulțumire „de bună voie” s-o facă prin puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, închinarea noastră va avea frumusețea, mirosul, adâncimea și înălțimea aceea, care vin din faptul că avem pe Tatăl ca țintă, pe Fiul ca temelie și pe Duhul Sfânt ca putere.

N.B. – jertfa de mulțumire este așezată în al treilea rând; totuși „legea jertfei de mulțumire este așezată în urma celorlalte. Amănuntul acesta este însemnat. În nici unul din daruri, părtășia credinciosului cu Dumnezeu nu este arătată așa de bine ca în jertfa de mulțumire. În arderea de tot, este înfățișat Cristos dându-se pe Sine însuși lui Dumnezeu. În darul de mâncare, avem firea omenească desăvârșită a lui Cristos. Apoi, trecând la jertfa pentru vină, vedem că lovește cu totul în păcat, în rădăcina lui. În darul pentru vina, se găsește un răspuns deplin pentru păcatele din viața. Dar învățătura părtășiei credinciosului nu este dezvăluită în nici unul din aceste daruri. Se găsește însă în „jertfa de mulțumire”, și, de aceea cred, are acest loc legea acestei jertfe. Locul din urmă, pe care îl are jertfa de mulțumire ne spune că Cristosul din care ne hrănim trebuie să fie privit cât este cu putință, în toate înfățișările vieții, firii, vredniciei ființei și lucrării Lui. În afară de aceasta, când

vom sfârși pentru totdeauna cu păcatul și cu păcatele ne vom hrăni cu Cristos de-lungul veșniciei. Îmi pare că cercetarea noastră asupra jertfelor n-ar fi deplină, dacă am trece cu vederea un amănunt vrednic de luat în seamă, ca acesta. Dacă „legea jertfei de mulțumire” ar fi dată în șirul în care este așezată jertfa însăși, ar veni îndată după legea darului de mâncare; dar după darul de mâncare vin: „legea jertfei de ispășire”, „legea jertfei pentru vină”, apoi, cu „legea jertfei de mulțumire” se isprăvește totul.

După ce am văzut darurile „de un miros plăcut”, ajungem acum la „jertfele pentru păcat”. Ele erau împărțite în două și anume: jertfele pentru ispășire și jertfele pentru vină. Jertfele dintâi erau împărțite în: jertfa pentru „preotul uns” și jertfa pentru „toată adunarea”. Aceste două jertfe se asemănau (vers 3-12: 13-21). Urmarea era aceeași, fie că păcătuise căpetenia adunării, fie că păcătuise adunarea însăși. În amândouă jertfele, vedem trei lucruri: altarul Domnului în mijlocul adunării, adunarea slăvind pe Dumnezeu, și cugetul fiecăruia. Aceste trei lucruri erau în strânsă legătură cu sângele și de aceea, în întâia parte a jertfelor pentru o vină, sângele era întrebuințat de trei ori. Se stropea „de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei din lăuntrul locului sfânt”. Aceasta statornicea legăturile Domnului cu poporul, și locuirea Sa în mijlocul lor. După aceea, citim: „Preotul să ungă cu sânge coarnele altarului pentru tămăia mirositoare, care este înaintea Domnului în cortul întâlnirii”. Aceasta asigură slujba de laudă a adunării. Punând sângele pe altarul „de aur”, adevărata temelie a slujbei de lauda sau preamărire era apărata, astfel că flacăra și mirosul plăcut al tămăiei puteau să se ridice mereu în sus. În sfârșit: „Celălalt sânge al vițelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la ușa cortului întâlnirii”. Aici avem un răspuns deplin la cerințele cugetului fiecăruia în parte, căci altarul de aramă era locul unde erau primiți toți. Aici întâlnea Dumnezeu pe păcătos.

În celelalte două: pentru „o căpetenie”, sau pentru „vreunul din poporul de rând”, nu era vorba de cugetul fiecăruia; de-aceea nu se făcea decât un singur lucru cu sângele: era vărsat „la picioarele altarului pentru arderile de tot” (vers 7, 25,30). Sunt aici lămuriri, care cer toată luarea aminte a cititorului, dacă dorește să înțeleagă bine minunatele amănunțimi ale acestei jertfe. (Deosebirea dintre jertfa pentru „o căpetenie” și jertfa pentru „vreunul din poporul de rând”, era că, în cea dintâi, era „un dobitoc de parte bărbătească fără cusur” În a doua era „de parte femeiască fără cusur”. Păcatul unei căpetenii avea mult mai mare înrâurire decât al omului de rând; de aceea era nevoie de o întrebuințare mai mare a sângelui scump. În capitolul 5. stih 13, găsim împrejurări care cereau o întrebuințare mai mică a jertfei pentru vină. Pentru jurămintele sau pentru atingerea de ceva necurat, se putea aduce, ca dar, a zecea parte dintr-o efă din floarea făinii, și anume ca dar de ispășire (cap. 5, 11-13). Ce deosebire între ispășirea dată de iedul unei căpetenii și pumnul de făină al unui om sărac. Și totuși, și în una, ca și în cealaltă, se spune: „și i se va ierta”. Cititorul va băga de seama că până la stihul 13, capitolul 5 face parte din capitolul 4. Amândouă ne arată învățătura jertfei pentru păcat în toate întrebuințările ei, de la ied și până la pumnul de făină. Fiecare jertfă începe cu cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise”. Astfel, de pildă, jertfele de bun miros (cap. 1-3) încep cu cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise”. De aici nu mai găsim cuvintele acestea până la cap. 4:1, unde aduc jertfa pentru păcat. Le găsim iarăși în cap. 5.14 la începutul jertfelor pentru vină față de lucrurile sfinte ale Domnului; le mai găsim iarăși în cap. 6.1, unde încep jertfele pentru vină față de aproapele, împărțirea aceasta se vede cu ușurință, și ea va ajuta cititorului să înțeleagă mai bine felurile jertfe.

Urmarea păcatului nu se întindea dincolo de cugetul omului. Păcatul unei „căpetenii” sau „al unui om din poporul de rând”, nu putea să înrăurească asupra „altarului tămăiei” – locul de închinare al preotului. El nu putea să ajungă până la perdeaua dinăuntru a „locului sfânt”, marginea locuinței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Trebuie să înțelegem bine aceasta. Cu păcatele noastre sau cu căderile noastre trebuie să ne ducem acolo, unde se poate apropia fiecare de Dumnezeu. Mulți se înșeală în privința aceasta. Ei vin la adunare cu cugetul întinat și în felul acesta, slăbesc toată adunarea de laudă și preamărire. Ar trebui să se ia bine seama la acest lucru și să se păzească cu multă grijă de el. Avem mare nevoie să veghem ca întotdeauna cugetul nostru să fie în lumină. Și când greșim, cum, vai, facem în atâtea împrejurări, să avem a face mai întâi cu Dumnezeu, în taină, cu privire la căderea noastră.

După ce am arătat cele trei trepte ale jertfei pentru păcat, să vedem, cu de-amănuntul, ce cuprinde cea dintâi. De aici vom putea înțelege mai ușor pe celelalte. Totuși, înainte ca să începem, doresc să atrag luarea aminte a cititorilor mei asupra unui lucru foarte însemnat, arătat în stihul al doilea din acest capitol: „Când va păcătu cineva fără voie (din neștiință)”. Aceasta ne arată unul din adevărurile cele mai de preț, în legătură cu ispășirea făcută de Domnul Isus Cristos. Adâncindu-ne mai mult în această ispășire, vedem nespuse mai mult decât împăcarea cerințelor cugetului nostru. Putem să vedem aici ceea ce a împăcat pe deplin cerințele sfințeniei dumnezeiești, ale dreptății dumnezeiești și ale mării dumnezeiești. Sfințenia locuinței lui Dumnezeu și temelia legăturii cu poporul Său, niciodată nu s-ar fi putut statornici după măsura cugetului omului, oricât de mare ar fi această măsură. Sunt multe lucruri pe care cugetul omului le-ar trece cu vederea, multe lucruri pe care nu le înțelege mintea omenească, multe lucruri pe care inima omului le-ar crede îngăduite, dar pe care Dumnezeu n-ar putea să le îngăduie, și, prin urmare, Dumnezeu n-ar putea să stea în legătură cu omul. De aceea, dacă ispășirea lui Cristos n-ar fi decât pentru păcatele pe care le știe omul, am pierde temelia adevărată a păcii. Avem nevoie să știm că păcatul a fost ispășit după dreptatea lui Dumnezeu, că cerințele scaunului lui Dumnezeu au fost pe deplin împăcate, că păcatul, privit în lumina sfințeniei Sale, a fost judecat în totul. Aceasta dă sufletei o pace trainică. O ispășire deplină a fost făcută pentru păcatele pe care credinciosul nu le cunoaște, ca și pentru păcatele pe care le cunoaște, jertfa lui Cristos pune temelia legăturilor și părtaşiei celui credincios cu Dumnezeu, după prețuirea pe care o face Dumnezeu jertfei.

Dacă înțelegem bine adevărul acesta, ne folosește nespuse de mult. Dacă nu înțelegem bine această măsură a ispășirii, nu putem să avem o pace sigură și nici nu putem pricepe întinderea și plinătatea lucrării lui Cristos. Dumnezeu știa ce trebuie făcut ca omul să stea fără teamă înaintea Sa. Aceasta se vede la cruce. N-ar fi fost niciodată părtaşie între Dumnezeu și om, dacă Dumnezeu n-ar fi sfârșit-o cu păcatul așa cum a știut El; căci, chiar atunci când cugetul omului ar fi fost împăcat, ar mai fi fost întotdeauna loc să se pună întrebarea: este Dumnezeu împăcat? Și dacă nu s-ar fi răspuns că Dumnezeu este împăcat, n-ar mai fi fost părtaşie cu El. (Doresc să se știe bine că ceea ce se spune în text, este numai ispășirea. Cititorul creștin știe bine, nu mă îndoiesc de aceasta, că „firea dumnezeiască” este aceea prin care am părtaşie cu Dumnezeu. Am nevoie nu numai de un drept ca să mă apropiu de Dumnezeu, ci și de o fire prin care să mă bucur de părtaşie. „Cel care crede în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” are și una și alta. (Vezi Ioan 1, 12, 13; 3. 36; 5. 24. 2a 31; I Ioan 5. 11-13).

Inima și-ar spune fără încetare că, în amănunțimile vieții, sunt lucruri pe care Dumnezeu nu le-ar putea îngădui. Este adevărat că se poate să facem câte ceva din greșeală, „fără voie”, dar aceasta n-ar schimba întru nimic grozăvia păcatului, pentru că Dumnezeu cunoaște totul. Ar fi deci, îndoieli și temeri neîncetate. La toate însă răspundem că păcatul a fost ispășit, nu după ne-cunoștința noastră, ci după înțelepciunea lui Dumnezeu. Această siguranță dă o odihnă deplină sufletului și cugetului. Dumnezeu a fost împăcat pe deplin cu privire la noi, prin lucrarea Lui însuși. El însuși a găsit puțința noastră de scăpare, și, prin urmare, cu cât cugetul poate să prindă mult mai multe, prin lucrarea Cuvântului și a Duhului Sfânt, cu cât înțelege ceea ce este urât înaintea lui Dumnezeu, cu atât înțelege mai lămurit, mai adânc și cu mai multă putere, prețul nespuse de mare al jertfei pentru păcat, care nu numai că trece peste marginile cugetului omenesc, dar răspunde, pe

deplin, și la toate cerințele sfințeniei dumnezeiești.

Nimic nu arată mai bine neputința omului să scape de păcat, decât faptul că sunt „păcate făcute din neștiință”. Cum ar putea să judece el ceea ce nu cunoaște? Cum ar putea să rânduiască el, după voia sa, ceea ce niciodată n-a intrat în marginile cugetului său.

Cu neputință. Neștiința în care este omul, cu privire la păcat, arată că el nici nu poate să scape de păcat. Dacă nu-l cunoaște, ce ar putea să facă? Nimic. Este așa de slab, pe cât este de neștiutor. Și asta nu este totul. Faptul că este un „păcat din neștiință” arată, foarte lămurit, nesiguranța care trebuie să însoțească orice încercare de leuire de păcat, care niciodată n-ar trece marginile cerute de cugetul omenesc cel mai înalt și mai pătrunzător. Nu poate să fie niciodată pace trainică pe această temelie. Dacă inima n-ar fi adusă la o stare de odihnă ne-tulburată prin mărturia Scripturii, că adică cerințele dreptății dumnezeiești au fost împăcate, va fi fără îndoială, neliniștită, și simțămintele de felul acesta sunt o piedică pentru părtășia cu Dumnezeu și pentru mărturia noastră. Dacă sunt neliniștit în ce privește ștergerea păcatului, nu pot să mă bucur de părtășia cu Dumnezeu, nici cu copiii Lui, și nici nu pot să fiu un martor ai lui Cristos. Inima noastră trebuie să se odihnească în fața lui Dumnezeu, în ce privește iertarea desăvârșită a păcatelor, înainte ca „să ne putem închina în duh și în adevăr”. Dacă simțământul vinii apasă asupra cugetului, trebuie să fie groază în inimă, și, fără îndoială, o inimă plină de spaima nu poate să fie fericită. Numai inima plină de odihna dulce și sfântă dată de sângele lui Cristos, poate să aducă mulțumiri și laude care să se înalțe până la Tatăl. Același lucru este și cu privire la părtășia noastră cu copiii lui Dumnezeu, cu privire la mărturia noastră în mijlocul oamenilor. Totul trebuie să se sprijine pe o pace sigură, și pacea aceasta se sprijine pe un cuget pe deplin curățit. Și cugetul acesta curățit se sprijină pe temelia unei iertări depline a tuturor păcatelor noastre, cunoscute sau necunoscute.

Acum, punând față în față jertfa pentru păcat și. arderea de tot, vom avea două înfățișări ale lui Cristos, foarte deosebite una de alta. Dar, cu toată deosebirea aceasta, este unul și același Cristos; de aceea, și în jertfa dintâi și în cealaltă, darul era „fără cusur”. Și este ușor de înțeles. Sub orice înfățișare am privi pe Domnul Isus, întotdeauna vedem că Ființa Sa este desăvârșită, curată, sfântă și fără cusur. Este adevărat că, în harul Său, El a voit să se împovăreze cu păcatul oamenilor, dar chiar atunci Cristos era desăvârșit și fără cusur. Măreț lucru; curățenia de nestricat și slava dumnezeiască a prea iubitului nostru Domn, se văd tot așa de desăvârșite în jertfa pentru păcat ca și în arderea de tot. În orice împrejurare ne este înfățișat, orice lucrare împlinește, oricare este locul pe care îl are, slava Sa strălucește cu toată puterea dumnezeiască.

Acest adevăr, anume că este unul și același Cristos, fie în darul pentru arderea de tot, fie în jertfa pentru păcat, se vede nu numai din faptul că în amândouă jertfele darul era „fără cusur”, dar și în „legea jertfei pentru păcat”, unde citim: „Iată legea jertfei pentru păcat: Vita pentru jertfa pentru păcat, să fie înjunghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot; căci este un lucru prea sfânt” (Lev. 6. 18). Amândouă aceste jertfe înfățișează pe unul și același Cristos, deși îl înfățișează în doua feluri cu totul deosebite. În arderea de tot, Cristos răspunde iubirii lui Dumnezeu; în jertfa pentru păcat, răspunde nevoilor celor mai adânci ale omului. Una îl arată ca pe Acela care împlinește voia lui Dumnezeu, cealaltă, ca pe Acela care poartă păcatul omului. În cea dintâi, aflăm care este prețul jertfei; în cea de-a doua, care este urâciunea păcatului. O cercetare mai amănunțită va face să se vadă mai lămurit ce am spus până acum despre jertfa pentru păcat.

La arderea de tot, am văzut că era un dar de bună voie. „Îl va aduce de bună voie”. (Poate că unii găsesc vreo greutate în faptul că „de bună voie” privește pe cei ce aduceau darul, fie însăși jertfa; dar aceasta nu strică învățătura arătată mai sus, care se întemeiază pe faptul că acest cuvânt întrebuițat în arderea de tot, nu, este întrebuițat în jertfa pentru păcat. Deosebirea rămâne, fie că acest cuvânt este întrebuițat pentru cel care aduce darul) În jertfa pentru păcat nu este vorba „de bună voie”. Și era de așteptat. „De buna voie”, lămurește mai bine scopul Duhului în arderea de tot, de a o înfățișa ca un dar de bună voie. Măncarea și băutura lui Cristos era să facă voia lui Dumnezeu, ori care ar fi fost. Niciodată nu se gândea să întrebe ce anume era în paharul pe care Tatăl i-L punea în mâini. Îi era de ajuns să știe că Tatăl i l-a pregătit. Domnul Isus era așa cum îl înfățișa arderea de tot. Dar în jertfa pentru păcat se dezvăluie o altă latură a lui Cristos. Jertfa aceasta nu-L arată ca pe Acela care a împlinit „de bună voie” voia lui Dumnezeu, ci ca pe Acela care poartă lucrul acesta grozav, numit „păcatul”, ca pe Acela care a suferit toate urmările înspăimântătoare, din care cea mai grozavă pentru El era că Dumnezeu îi ascundea fața Sa. Astfel că „de bună voie” n-ar fi aici în legătură cu scopul Duhului Sfânt. Cuvintele acelea n-ar fi la locul lor în jertfa pentru păcat, pe când în arderea de tot, numai Dumnezeu putea să le pună într-un loc așa de potrivit. Faptul că într-un loc sunt puse, iar în celălalt nu sunt puse dă dovadă de măiestria și de înțelepciunea dumnezeiască cu care s-a scris Levitic.

Deosebirea, pe care o vom vedea acum lămurește mai de grabă legătura a doua feluri de vorbire ale Domnului nostru. Într-o împrejurare, spune: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl nu-l voi bea?” și în altă parte: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” Cuvintele dintâi sunt în legătură cu ceea ce a spus când a început slujba Sa: „Iată, vin Doamne, să fac voia Ta,” și, în afară de aceasta, sunt împlinirea a ceea ce înfățișa darul pentru arderea de tot. Al doilea fel de vorbire, dimpotrivă, este strigătul lui Cristos când privește ceea ce are să fie făcut prin El, ca jertfă pentru păcat. Vom vedea mai târziu ce însemna starea aceea, ce așteptă pe Domnul Isus când avea să fie făcut păcat. Dar să vedem toată învățătura care iese din faptul că vorbele „de bună voie”, pe care le găsim la arderea de tot nu le găsim la jertfa pentru păcat.

Dacă, în arderea de tot vedem voioșia inimii cu care S-a dat pe Sine însuși ca să împlinească voia lui Dumnezeu, în jertfa pentru păcat, vedem cu ce supunere deplină a luat asupra Lui toate urmările păcatului omului. El găsea plăcere să facă voia lui Dumnezeu; se îngrozea la gândul că va pierde, chiar numai pentru puțină vreme, lumina Feței binecuvântate a lui Dumnezeu. Nici un dar, singur, n-ar fi putut să-L înfățișeze sub aceste două fețe. Trebuia un dar care să-L înfățișeze ca pe Acela care găsea plăcere să facă Voia lui Dumnezeu, și altă jertfă care să-L înfățișeze ca pe Acela a cărui fire sfântă se dă înapoi în fața urmărilor păcatului. Bine dar că le avem pe amândouă. De aceea, cu cât adâncim mai mult supunerea inimii lui Cristos fața de Dumnezeu, cu atât înțelegem groaza Lui de păcat. Fiecare din aceste daruri lămurește pe celălalt, și întrebuițarea cuvântului „de bună voie”, numai la unul, nu și la celălalt, ne arată mai bine rostul de căpetenie al fiecăruia.

Dar poate va spune cineva: „Nu era voia lui Dumnezeu ca Cristos să se dea pe Sine însuși ca jertfă pentru păcat? Și dacă este așa, cum putea să aibă cea mai mică șovăială ca să împlinească această voie?” Fără îndoială, după sfatul lui Dumnezeu a suferit Cristos, și mai mult, bucuria lui Cristos era să facă voia lui Dumnezeu. Dar cum trebuie să înțelegem cuvintele: „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”. Nu este acesta strigătul lui Cristos? Și nu este vre-un dar aici care să înfățișeze pe Cristos scoțând un astfel de strigăt? Fără îndoială că este. Ar fi o mare lipsă în jertfele din orânduirea lui Moise, dacă n-ar fi un dar care să arate pe Cristos în starea în care era când a scos un

astfel de strigăt. Dar arderea de tot nu-L arată în felul acesta. Nu găsim nimic în arderea de tot care să înfățișeze felul acesta de vorbire al Domnului Isus. Jertfa pentru păcat este singurul dar care arată starea aceasta a lui Cristos. Umbra îngrozitoare a crucii, cu ocară și cu blestemul ei, trecea pe dinaintea duhului Lui, și El nu putea s-o privească fără să strige: „Dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta”. Dar, abia a spus aceste cuvinte, și supunerea Sa adâncă s-a arătat prin aceste cuvinte: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”. Ce „pahar” amar a fost acela, care a putut să facă să iasă dintr-o inimă în totul supusă, cuvintele acestea: „Depărtează-l de la Mine!” Ce supunere desăvârșită, când, în fața unui pahar așa de amar, inima putea să spună: „Facă-se voia Ta!”

Să vedem acum ce însemnează punerea mâinilor. Lucrarea aceasta era aceeași la arderea de tot ca și la jertfa pentru păcat; dar, la cea dintâi, ea făcea ca cel ce aducea jertfa, să fie una cu darul fără cusur; la cea de a doua, prin punerea mâinilor, păcatul celui ce aducea jertfa, trecea asupra darului. Dacă privim pe Domnul Isus în felul în care este arătat de aceste jertfe, prin punerea mâinilor, vom vedea unul din adevărurile cele mai folositoare; adevăr care, dacă ar fi mai bine înțeles, ne-ar aduce o pace mult mai mare decât aceea de care ne bucurăm de obicei.

Deci, învățătura pe care ne-o dă punerea mâinilor este aceasta: Cristos a fost „făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5). El a luat starea noastră cu toate urmările ei, pentru ca noi să putem avea starea Sa cu toate urmările ei. El a fost socotit păcat, pe cruce, pentru ca noi să fim socotiți neprihăniți, în fața sfințeniei nemărginite. A fost izgonit dinaintea lui Dumnezeu, pentru că avea păcatul asupra Lui, ca noi să putem fi primiți în casa lui Dumnezeu și în sânul Său, pentru că avem o neprihănire desăvârșită. A suferit ca Dumnezeu să-și ascundă Fața, pentru ca noi să ne bucurăm de strălucirea acestei Fețe. A trebuit să treacă printr-un întuneric de trei ceasuri, pentru ca noi să intrăm în lumina veșnică. A fost părăsit de Dumnezeu pentru o vreme, pentru ca noi să ne bucurăm de starea Lui de față întotdeauna. Tot ceea ce ni se cuvenea nouă, ca păcătoși pierduți, a fost pus asupra Lui, pentru ca tot ceea ce i se cuvenea Lui să fie partea noastră. Totul era împotriva Lui, când a fost atârnat pe lemnul blestemat, pentru ca nimic să nu poată fi împotriva noastră. S-a făcut una cu noi în moarte și în judecată, pentru ca noi să fim una cu El în viața și în neprihănire. A băut paharul mâniei, paharul groazei, pentru ca noi să bem paharul mântuirii, paharul harului nesfârșit. A fost socotit după păcatele noastre, pentru ca noi să fim socotiți după neprihănirea Lui.

Acesta este adevărul minunat, pe care-l arată punerea mâinilor. Cel ce aducea jertfa, după ce își pusese mâna pe capul dobitocului pentru arderea de tot, nu mai era vorba de ceea ce era el sau de ceea ce i se cuvenea lui, ci era vorba de ceea ce era darul înaintea lui Dumnezeu. Dacă dobitocul era fără cusur, cel care-l aducea era socotit la fel; dacă dobitocul era primit, cel care-l aducea era la fel. Ei erau socotiți una. Lucrarea punerii mâinilor îi făcea una, în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu vedea pe cel ce aducea jertfa, prin darul lui. Așa era la arderea de tot. Dar, în jertfa pentru păcat, cei care au adus-o, după ce pusese mâna pe capul dobitocului, se ținea în socoteală ce era cel ce a adus jertfa și ce merita el. Dobitocul era socotit după meritele aceluia care-l aduce. Ei erau socotiți una. Punerea mâinilor îi făcea una, în ochii lui Dumnezeu. În jertfa pentru păcat, era vorba de păcatul aceluia care o aducea; în arderea de tot, acela care o aducea era primit. Aceasta era marea deosebire. De aceea, cu toate că punerea mâinilor era aceeași la amândouă jertfele, și, cu toate că lucrarea aceasta, în amândouă împrejurările, arăta unirea, totuși urmările erau foarte deosebite. Cel neprihănit socotit păcătos; cel păcătos primit în Cel neprihănit. „Cristos a suferit odată pentru păcate. Cel neprihănit pentru cei păcătoși, pentru ca să ne aducă la Dumnezeu” lată ce ne învață punerea mâinilor. Păcatele noastre au dus pe Cristos la cruce, dar El ne-a dus la Dumnezeu. Și dacă ne duce la Dumnezeu, o face pentru ca El este primit, ca înviat dintre cei morți, după ce a înlăturat păcatele noastre prin lucrarea Sa desăvârșită. El a dus păcatele noastre departe de altarul lui Dumnezeu, pentru ca să ne apropie, să ne ducă chiar în locul prea sfânt, după ce ne-a curățit cugetul de orice mângiere a păcatului, prin sângele Său scump.

Cu cât punem față în față toate amănuntele darului pentru arderea de tot și ale darului pentru păcat, cu atât înțelegem mai bine adevărul pomenit mai sus, cu privire la punerea mâinilor și la urmările pe care le are la unul și la celălalt.

În capitolul 1 al acestei cărți, am amintit faptul că este vorba „de fiii lui Aaron” în arderea de tot, dar nu și în jertfa pentru păcat. Ca preoți, ei aveau dreptul să stea împrejurul altarului și să privească flacăra unei jertfe plăcute Domnului, care se ridica spre El. În jertfa pentru păcat, era vorba, mai întâi de toate, de judecata păcatului, nu de slujba sau de uimirea preoților, și de aceea fiii lui Aaron nu se arată aici. Noi avem a face cu Cristos cel înfățișat de jertfa pentru păcat, numai ca păcătoși încredințați de păcat. Dar privim pe Cristos cel înfățișat de arderea de tot numai ca preoți, îmbrăcați în hainele mântuirii.

În afară de aceasta, cititorii mei vor baga de seamă că dobitocul pentru arderea de tot era. jupuit, pe când dobitocul adus ca jertfă pentru păcat nu era. Jertfa pentru arderea de tot era „tăiată în bucăți”, dar cea pentru păcat nu era. „Măruntaiele și picioarele” arderii de tot erau „spălate cu apă”, lucru care era cu totul lăsat la o parte în jertfa pentru păcat. În sfârșit, arderea de tot era arșă pe altar, iar jertfa pentru păcat era arșă afară din tabără. Toate acestea sunt deosebiri însemnate, care vin din rostul deosebit al fiecărui dar. Știm că, în Cuvântul lui Dumnezeu, nu este nimic care să n-aibă o însemnare deosebită; și orice cititor, care înțelege și ia seama la ce spune Scriptura, va vedea aceste deosebiri, și văzându-le va căuta, fără îndoială, să înțeleagă adevărata lor însemnătate. El poate să fie ne-cunoscător în aceste lucruri, dar nu trebuie să fie nepăsător.

A da la o parte numai un singur cuvânt din cărțile insuflate de Duhul Sfânt, și mai ales din ceea ce cercetăm acum, însemnează să necinstim pe Dumnezeu, care ni le-a dat, înseamnă să ne păgubim sufletele de un mare folos duhovnicesc. Ar trebui să ne oprim asupra celor mai mici amănunte, fie ca să slăvim înțelepciunea lui Dumnezeu, care se arată aici, fie ca să ne mărturisim neștiința noastră cu privire la ele și să ne umilim. Dacă trecem peste ele, cu un duh de nepăsare, spunem, prin aceasta, că Duhul Sfânt a scris lucruri, pe care noi le găsim că nu sunt vrednice să le căutăm și să le înțelegem. Oricine cunoaște mai adânc pe Dumnezeu nu îndrăznește să gândească așa ceva. Dacă Duhul Sfânt, dându-ne legea jertfei pentru păcat, a lăsat la o parte amănuntele arătate mai sus, amănunte care au un loc însemnat în legea pentru arderea de tot, fără îndoială, a făcut-o pentru o pricină însemnată, arătându-ne prin aceasta un lucru de preț. De aceea trebuie să căutăm să înțelegem ce vrea să ne arate El; și, fără îndoială, deosebirile acestea fac să se vadă mai bine ținta de capetenie pe care o avea gândul lui Dumnezeu în fiecare dar. Jertfa pentru păcat arată partea lucrării lui Cristos, în care îl vedem luând locul, care ni se cuvenea nouă. De aceea nu putem să ne așteptăm să ni se arate aici toate pricinile tainice, care-L făceau pe Cristos să lucreze, așa cum le vedem în „jupuirea” dobitocului pentru arderea de tot. Firea Domnului Isus este arătată foarte puțin aici, nu așa de mult cum o arată la arderea de tot „tăierea în bucăți”. În sfârșit, nu se putea arăta aici ce era Cristos în ființa Sa, în lucrarea Sa, așa cum ni-L înfățișau „măruntaiele și picioarele darului pentru arderea de tot spălate cu apă”.

Arderea de tot ne înfățișează pe prea iubitul nostru Domn dându-se pe Șine însuși pentru ochiul și inima Domnului, fără ca să fie vorba de păcat, de mânie sau de judecată. Jertfa pentru păcat, dimpotrivă în loc să arate ce este Cristos, arată ce este păcatul. În loc de prețul lui Isus, vedem urâciunea păcatului. În arderea de tot, pentru că este înfățișat Cristos dându-se pe Sine însuși lui Dumnezeu, găsim tot ce putea să-L arate pe El. Jertfa pentru păcat, pentru că este vorba de păcatul judecat de Dumnezeu, este cu totul altceva. Aceasta se poate înțelege fără nici o greutate.

Cu toate că ținta de căpetenie a jertfei pentru păcat este să arate ce a fost făcut Cristos pentru noi, și nu ce era El însuși, totuși găsim aici ceva care ne spune foarte lămurit că Cristos, El însuși, era plăcut Domnului. Grăsimea arsă pe altar arată că Cristos era prețuit de Dumnezeu, ori care ar fi fost starea pe care ar fi luat-o pentru noi sau în locul nostru. El a fost făcut păcat pentru noi, și jertfa pentru păcat îl înfățișează tocmai în felul acesta. Dar, pentru ca Acela care a fost făcut păcat era Domnul Isus Cristos, Alesul lui Dumnezeu, Fiul Său, sfânt, cu desăvârșire curat din vecinie, grăsimea jertfei pentru păcat era arsă pe altar, în focul care însemna sfințenia dumnezeiască.

Dar, chiar în privința aceasta, vedem o deosebire între jertfa pentru păcat și arderea de tot. La arderea de tot, vedem că era arsă nu numai grăsimea, ci dobitocul întreg era ars pe altar, pentru ca înfățișa pe Cristos fără nici un păcat luat asupra Lui. La jertfa pentru păcat, numai grăsimea trebuia arsă pe altar, pentru că era vorba de păcatul purtat, chiar dacă Cristos era Acela care îl purta. Slava dumnezeiască a Ființei lui Cristos strălucește și în mijlocul întunericului lemnului blestemat, pe care El a primit să fie pironit ca blestem în locul nostru. Urâciunea păcatului, pe care, din pricina iubirii Sale dumnezeiești, l-a luat asupra Sa pe cruce, nu putea să împiedice mirosul plăcut al meritelor Lui să se suie până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. În felul acesta ne este descoperită această taină adâncă a Feței lui Dumnezeu, ascunsă în Cristosul făcut păcat și a inimii lui Dumnezeu, care se bucura de ceea ce era Cristos în El însuși. Lucrul acesta dă un farmec cu totul deosebit jertfei pentru păcat. Razele vii ale slavei lui Cristos, care străluceau în mijlocul întunericului jalnic al Golgotei – prețul Său scump, care se vedea chiar în cele mai mari adâncimi ale înjosirii Sale, plăcerea lui Dumnezeu în Acela, de care trebuia să-și ascundă fața Sa, din pricina dreptății și sfințeniei, toate acestea erau arătate în faptul că grăsimea jertfei pentru păcat era arsă pe altar.

După ce am căutat să arăt, mai întâi, ce se făcea cu „sângele”, și apoi ce se făcea cu „grăsimea”, să vedem acum ce se făcea cu „carnea”. „Dar pielea vițelului; toată carnea lui, tot vițelul, care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se aruncă cenușa, și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă” (vers. 11-12). În lucrarea aceasta avem însușirea de căpetenie a jertfei pentru păcat, ce o deosebea în același timp, de arderea de tot și de jertfa de mâncare. Carnea lui nu era arsă pe altar, ca în arderea de tot, nici nu era mâncată de preot sau de cel ce-l aducea ca în jertfa de mâncare. El era ars în întregime afară din tabără. (Ceia ce se spune aici nu privește decât jertfa pentru păcat, al cărei sânge era dus în locul sfânt)

„Să nu se mănânce nici o jertfă pentru păcat, din al cărei sânge se va aduce în cortul întâlnirii pentru facerea ispășirii în sfântul locaș: ci aceea să fie arsă în foc” (Lev. 6.30). „În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, „sunt arse de tot, afară din tabără”. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pătimit dincolo de poartă” (Evrei 13. 11-12).

Privind ce se făcea cu „sângele”, și ce se făcea cu „carnea”, sau cu „trupul” dobitocului, două mari adevăruri se arată înaintea ochilor noștri, anume slujba și starea ucenicului. Sângele adus în locul sfânt este temelia celui dintâi adevăr. Trupul ars afară din tabără este temelia celui de-al doilea. Înainte ca să putem sluji, în pacea cugetului și în slobozenia inimii, trebuie să știm, prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfânt, că orice păcat a fost înlăturat prin jertfa pentru păcat, că sângele a fost vărsat înaintea lui Dumnezeu, că toate cerințele lui Dumnezeu, și toate nevoile noastre, ca păcătoși pierduți și vinovați, au fost împăcate pentru totdeauna. Lucrul acesta dă o pace deplină; și, în bucuria acestei păci, slujim lui Dumnezeu. După ce un izraelit de odinioară își aducea jertfa pentru un păcat, cugetul îi era în odihnă, atât cât jertfa putea să-i dea odihnă. Este drept că nu era decât o pace vremelnică, pentru că era rodul unei jertfe vremelnice. Dar este lămurit că, oricare ar fi fost felul păcii date de jertfă, acela care o aducea putea să se bucure de ea.

Erau alte daruri pentru păcat, din care mâncau Aaron și fii săi (vezi Lev. 26.29; Num. 18. 9-10).

Prin urmare, jertfa noastră, fiind dumnezeiască și veșnică, pacea noastră este de asemenea dumnezeiască și veșnică. Cum este jertfa, așa este și pacea. Un iudeu n-a avut niciodată cugetul curățit pentru totdeauna, pentru că n-a avut o jertfă veșnică. Putea, într-un fel oarecare, să aibă cugetul curățit pentru o zi, o lună sau un an, dar nu putea să aibă cugetul curățit pentru totdeauna. „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și, a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de vițel, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci, dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu” (Evrei 9. 11-14).

Aici se arată deplin și lămurit învățătura jertfei pentru păcat. Sângele taurilor și al țapilor dă o răscumpărare vremelnică; sângele lui Cristos dă o răscumpărare veșnică. Cel dintâi curățește partea dinafară, cel de al doilea, launtru. Acela curățește trupul pentru o vreme, aceasta, cugetul pentru totdeauna. Totul atârna de prețul jertfei, iar nu de însușirea sau de starea celui care o aducea. Nu e vorba să știm dacă starea unui creștin este mai bună decât a unui Evreu, ci dacă sângele lui Cristos are mai mare preț decât sângele taurului. Fără îndoială, e mult mai de preț, nespus mai de preț. Fiul lui Dumnezeu dă tot prețul Ființei Sale dumnezeiești jertfei pe care o aduce; și, dacă sângele unui taur curățește trupul pentru un an, „cu cât mai mult” sângele Fiului lui Dumnezeu va curăți pentru totdeauna cugetul? Dacă acela ridică doar vreo câteva păcate, cu cât mai mult acesta le va ridica pe „toate”!

Dar, cum se făcea că sufletul unui Evreu avea pace pentru o vreme, după ce își adusese jertfa sa pentru păcat? Cum știa el că păcatul anumit, pentru care își adusese jertfa, era iertat? Pentru că Dumnezeu zisese: „i se va ierta”. Pacea sufletului său, cu privire la acest păcat anumit, se întemeia pe mărturia Dumnezeului lui Israel și pe sângele dobitocului. La fel și acum, pacea credinciosului cu privire la orice păcat, se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe „sângele sfânt al lui Cristos”. Dacă un Evreu păcătuisese și dacă trecuse cu vederea să-și aducă jertfa pentru păcat, trebuia să fie „nimicit din poporul său” dar, când dobitocul lua locul său de păcătos, când punea mâinile pe capul dobitocului pentru păcat, atunci jertfa era „nimicită” în locul lui, și el era iertat după prețul jertfei. Dobitocul era socotit cum trebuia să fie socotit acela care-l aducea; și, prin urmare, dacă n-ar fi știut că păcatul lui fusese iertat, ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos și ar fi socotit că sângele jertfei orânduită de Dumnezeu, n-avea nici un preț.

Și, dacă lucrul acesta era adevărat pentru acela care nu putea să se întemeieze decât pe sângele unui țap, „cu cât mai mult”, se potrivește pentru acela care poate să se întemeieze pe sângele scump al lui Cristos? Credinciosul vede în Cristos pe Acela care a fost judecat pentru toate păcatele lui, care, fiind atârnat pe cruce, a purtat acolo toată povara păcatelor lui. Cristos a luat astfel, pe cruce, locul credinciosului, care era în totul făcut una cu El, a luat atunci asupra Lui, toate păcatele celui ce crede, așa că orice vina, orice gând de judecată sau de mânie, din partea lui Dumnezeu a fost înlăturat pentru veșnicie. (Avem o frumoasă pildă despre felul dumnezeiesc, în care este scrisă Scriptura la 2 Cor. 5.21: „El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”.)

Totul a fost regulat pe lemnul blestemat, între dreptatea dumnezeiască și între jertfa fără pată. Și acum, credinciosul este una, în totul, cu Cristos, pe scaunul de domnie, după cum Cristos a fost în totul una cu el pe cruce. Dreptatea nu mai are pricină să se plângă împotriva credinciosului, pentru că n-are de ce să se plângă împotriva lui Cristos. Starea aceasta este veșnică. Dacă s-ar aduce vreo învinuire împotriva celui credincios, ar însemna că se pune la îndoială unirea lui cu Cristos și lucrarea desăvârșită a lui Cristos. Dacă pe Evreul de altă dată, întorcându-se acasă, după ce adusese jertfa pentru păcat, l-ar fi învinuit cineva de același păcat, pentru care fusese jertfit darul său, ce ar fi răspuns? Fără îndoială că ar fi răspuns astfel: „Păcatul a fost ridicat prin sângele jertfei, și Domnul a spus cuvintele acestea: „Îi va fi iertat”.

Când ochiul credinței se îndreaptă spre Cristos ca Jertfă pentru păcat, vede în El pe Acela care, după ce a luat o viață în totul omenească, a lăsat-o pe cruce, pentru că, acolo și atunci, păcatul trecuse asupra Lui. Dar, vede în El și pe Acela care, având în El însuși puterea vieții veșnice și dumnezeiești, a ieșit din mormânt, și care, acum, dă această viață tuturor celor ce cred în Numele Său. Păcatul a fost luat, pentru că viața de care fusese legat a fost luată. Și acum, în loc de viața de care fusese legat păcatul, toți credincioșii au viața de care este legată neprihănirea. Nu mai este vorba de păcat în viața înviată și biruitoare a lui Cristos, și această viață o au credincioșii. Nu este altă viață. În afară de ea, totul este mort, pentru că în afară de ea, totul este sub puterea păcatului. „Cine are pe Fiul, are viața”, și cine are viața, are de asemenea și neprihănirea. Aceste două lucruri sunt nedespărțite, pentru că Cristos este și una și cealaltă. Dacă judecata și moartea au avut loc cu adevărat, atunci și viața și neprihănirea au venit cu adevărat. Dacă este adevărat că Cristos a luat asupra Lui păcatul, este adevărat și că cel credincios a luat neprihănirea lui Cristos. Una este tot așa de adevărată ca și cealaltă, căci, dacă n-ar fi așa, Cristos ar fi murit în zadar. Adevărata și nezdruncinata temelie a păcii este aceasta: cerințele firii lui Dumnezeu, cu privire la păcat, au fost împăcate. Moartea lui Cristos a împăcat totul, a împăcat pentru veșnicie. Ce dovadă avem de adevărul acesta, așa încât cugetul trezit să fie liniștit? Marele fapt al învierii. Un Cristos înviat dă credinciosului slobozenia deplină scăparea de orice povară cu puțință. „Cristos a fost dat pentru fărădelegile noastre, și a înviat pentru neprihănirea noastră” (Rom. 4.25). Un creștin, care nu știe că păcatul său a fost ridicat, și ridicat pentru totdeauna, prețuiește puțin sângele jertfei pentru păcat. El uită că a fost o stropire desăvârșită, făcută de șapte ori, cu sânge înaintea Domnului.

Și acum, înainte de a trece mai departe, vreau să mă îndrept spre inima și cugetul cititorului meu. Te întreb, iubite prieten, ai ajuns tu să te odihnești pe această temelie sfântă și fericită? Știi că întrebarea cu privire la păcatul și la păcatele tale a fost dezlegată pentru totdeauna? Ai pus mâna ta, prin credință, pe capul jertfei adusă pentru păcat? Ai văzut sângele ispășitor al lui Isus Cristos curgând peste toată vina ta și aruncând-o în apele uitării lui Dumnezeu? Mai are dreptatea lui Dumnezeu ceva împotriva ta? Ești izbăvit de tulburările de nespuse ale unui cuget vinovat? Nu face un pas mai departe, te rog, până nu poți să dai un răspuns voios la aceste întrebări. Fii încredințat că este dreptul celui mai slab copil în Cristos să se bucure de o iertare deplină și veșnică, din pricina unei ispășiri veșnice, și, prin urmare, oricine învață altfel, coboară jertfa lui Cristos pe același rând cu jertfa „taurilor și țăpilor”. Dacă nu putem să știm că păcatele noastre sunt iertate, atunci unde mai este vestea bună a Evangheliei? Creștinul are un folos mai mic decât al evreului, cu privire la jertfa pentru păcat? Evreul putea să știe că ispășirea fusese făcută pentru el pentru un an prin sângele jertfei din anul acela. Creștinul nu poate să aibă siguranță? Fără îndoială că da. Și dacă o are, trebuie să fie veșnică, pentru că se întemeiază pe o jertfă veșnică.

Aceasta, și numai aceasta, este temelie laudei și preamării lui Dumnezeu. Încrederea deplină că păcatul a fost ridicat, ne face să nu avem încredere în noi înșine, ci să lăudăm și să mulțumim lui Dumnezeu, ne face să nu ne mulțumim cu noi înșine, ci cu Cristos, ne face să nu dăm puțină însemnătate păcatului, ci să punem preț pe harul și sângele prin care a fost șters. Este cu neputință ca cineva să privească crucea, să vadă locul pe care l-a luat Cristos acolo, să-și adâncească privirile în suferințele pe care le-a avut El acolo, să se gândească la cele trei ceasuri de întuneric, și totuși să poată privi păcatul ca un lucru neînsemnat. Când a înțeles bine toate acestea, prin puterea Duhului Sfânt, urăște păcatul, sub orice chip s-ar ivi el, și iubește pe Cristos și pe ai Lui.

Să vedem acum ce se făcea cu „carnea” sau cu „trupul” dobitocului, în care găsim, cum am spus mai sus, adevărata temelie și stare a ucenicului lui Cristos.” adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc”. Aici se vede locul pe care l-a luat Domnul Isus, când a purtat păcatul nostru și locul unde a fost alungat de o lume care îl lepădase. Numai asupra locului unde a fost alungat Cristos vreau să atrag luarea aminte a cititorului meu.

Învățătura pe care apostolul o scoate în Evrei 13, din faptul că Cristos a suferit „dincolo de poartă”, este de mult folos pentru viață. „Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui”. Dacă suferințele lui Cristos au făcut să avem intrare slobodă în cer, locul unde a suferit ne arată lepădarea noastră pe pământ din partea lumii. Moartea Sa ne-a dat o cetate în cer, locul unde a murit ne lipsește de o cetate pe pământ. (Epistola către Efeseni ne dă priveliștea cea mai înaltă a locului Bisericii în cer: „Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” (Efes. 2. 4-6) El a suferit „dincolo de poartă”, și prin aceasta, Ierusalimul, orașul de căpetenie al lucrurilor dumnezeiești, a fost lăsat la o parte. Acum nu mai este loc sfânt pe pământ. Cristos a fost adus jertfă dincolo de marginile religiei acestei lumi. Lumea L-a urât și L-a lepădat. De aceea se spune: „Ieșiți”. Acest cuvânt ne spune să ieșim din orice „tabără”, pe care o ridică oamenii aici jos, oricare ar fi tabăra aceea. Dacă oamenii înalță „o cetate sfântă”, trebuie să căutați un Cristos lepădat „dincolo de poartă”. Dacă oamenii fac o tabără religioasă, oricare ar fi numele pe care i l-ar pune, trebuie „să ieșiți” din ea, ca să găsiți un Cristos lepădat. Prostia religioasă poate să scormonească dărâmăturile Ierusalimului, ca să găsească rămășițe sfinte de la Cristos. A făcut și va mai face un asemenea lucru. Se va mândri că a găsit și că cinstește locul crucii și al mormântului Domnului. Pofta firească, de asemenea, folosindu-se de prostia religioasă firească, a făcut, de-lungul veacurilor, un negoț întins, cu așa zisele locuri sfinte ale vremurilor vechi. Dar numai o raza de la lumina lămpii dumnezeiești a descoperirii Scripturii va fi de ajuns ca să te faci să vezi că trebuie „să ieși” din toate acestea, ca să găsești un Cristos lepădat și să te bucuri de părtășia cu El.

Cititorul meu își va aduce aminte că strigătul acesta atât de deosebit. „Ieșiți” ne spune mai mult decât să ne depărtăm de neroziile unei prostii religioase sau de vicleniile lăcomiei de bani. Mulți pot să vorbească cu tărie și cu cuvinte frumoase despre toate acestea, dar nici pe

departe nu ascultă ce spune apostolul. Când oamenii fac o „tabără” și se adună împrejurul unui steag, având și câte ceva din învățătura adevărată, când își fac o slujbă religioasă măreață, care poate să mulțumească dorințele arzătoare ale firii religioase a omului, când au una sau mai multe din acestea, trebuie multă putere de înțelegere ca să deosebim ce spun cuvintele acestea: „Să ieșim”, și multă tărie și hotărâre ca să facem ce ne spun ele.

Totuși, trebuie să le înțelegem și să facem ce ne spun cuvintele acestea, căci duhul taberei (oricare ar fi temelia sau steagul ei) este împotriva părtășiei cu Cristosul lepădat; și nici un folos religios n-ar cumpăni vreodată pierderea legăturii cu El. Pornirea inimilor noastre este să cădem în forme reci, tipicare. Așa a fost totdeauna în așa zisele biserici ale lumii. Se poate ca unele din aceste forme să fi luat ființă, într-adevăr, când Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere la început. Primejdia este însă de a trece la tipic forma care, fiind despărțită de Duhul din care a izvorât, este cu totul fără putere; îi merge numai numele că dă viață, de fapt este moartă (Apoc. 3.1). Tocmai asta înseamnă a face o tabără.

Orânduiriile evreiești puteau să se fălească oricât de mult că așa au fost lăsate de Dumnezeu. Un Evreu ar fi putut să arate cu mândrie templul lor cu o slujbă atât de măreață, cu preoția lor. Un Evreu s-ar fi putut mândri cu jertfele și cu toate amănuntele unei slujiri, date de Dumnezeu. Numai poporul lui Dumnezeu ar fi putut să spună, cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână, că nu face nimic din tradiție, din obicei, sau din orice alt fel de poruncă omenească Slujbele religioase ale veacurilor care au prigonit atât de mult pe creștini, cele păgâne ca și cele zise creștine, n-ar putea să-și dovedească pretențiile lor prin care subjugă atâtea inimi vrăjite de podoaba lor. Porunca este lămurită, de neînduplecat: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.”

Aceasta trebuie să ne dea de gândit. Ne privește pe toți, pentru ca fiecare este pornit să alunece de la legătura cu Cristos „Cel viu în vecii vecilor” (Apoc. 1.18) într-o formă moartă.

De aceea sunt cu atât mai de preț cuvintele: „Să ieșim dar afară din tabără la El”, iar nu: „Să ieșim dintr-o tabără ca să intrăm într-alta, să lăsăm unele păreri ca să ne apucăm de altele, să părăsim cutare adunare și să ne lipim de alta. Nu, ci să ieșim, din tot ce s-ar putea numi tabără, dar „să ieșim la El”, care a suferit afară din orice tabăra.

Domnul Isus este tot pe atât ieșit din toate taberele, pe cât era când a pățimit acum nouăsprezece veacuri. De cine a fost El izgonit dincolo de poartă? De lumea religioasă de atunci, aceeași azi, păgână în haină creștină. „Nimic nu este nou sub soare”. Numai El este veșnic nou, însă Cristos și lumea nu sunt tot una. Tocmai aici e viclenia Șarpelui: ca prin înfățișări de evlavie să poată să-și dezvăluie în voie ura ce o poartă Aceluia care este prigonit și azi, fiind același trup cu al Lui. „Cel neprihănit va trăi prin credință”. De aceea va ști să scape de cursa Vrăjmașului. Tot ce e prin vedere nu este credință. Să nu ne lăsăm amăgiți. Formele pot să-și facă loc și în adunările creștinilor, în rugăciunile mereu aceleași, în legăturile cu frații, pe care îi saluți prin luarea în deșert a Numelui cel scump, în obișnuința de a urma la o adunare nu pentru ținta arătată în Scriptură, ci pentru a se face mai răi prin partidele, care nu sunt altceva decât „tabere” în care s-au statornicit formele.

Dacă vrem să mergem cu un Cristos lepădat, trebuie să fim lepădați de lume. Dacă Stăpânul nostru „a suferit dincolo de poartă”, nu putem să ne așteptăm să domnim dincoace de poartă. Dacă mergem pe urmele pașilor lui Cristos, unde vom ajunge? Fără îndoială că nu în locurile bine văzute ale lumii acesteia fără Dumnezeu și fără Cristos. Departe de orice bucurie pământească, cărarea pe care a străbătut-o El duce la cruce.

El este un Cristos disprețuit, un Cristos lepădat de lume, un Cristos afară din tabără. Oh, să ieșim dar la El, iubiți creștini, suferind ocara Lui. Să nu căutăm slavă de la lumea aceasta, pentru că ea a răstignit și a urât întotdeauna cu o ură neîmpăcată pe Prea iubitul nostru, pe Acela care ne-a iubit cu o iubire care nu poate fi stinsă de nici o apă. Să nu sprijinim, nici de-a dreptul și nici pe de-alături, religiile acestea care se numesc cu numele sfânt al lui Cristos, dar cari, de fapt, urăsc Ființa Sa, căile Sale și adevărul Său. Să fim credincioși unui Domn care acum nu este aici. Să trăim pentru Acela care a murit pentru noi. Având cugetul nostru în pace prin sângele Său, gândurile inimii noastre să zboare numai împrejurul Ființei Sale, așa fel ca noi să fim cu totul despărțiți „de veacul acesta rău”, pentru că Acela pe care-L iubim nu se găsește aici. Domnul să ne păzească de înrăurirea taberelor, care nu vor să fie fără religie, dar care sunt vrăjmașe crucii lui Cristos. Ceea ce ne trebuie ca să putem să ne împotrivim acestui grozav chip de a se înfățișa al răului, nu sunt gânduri mari, nici cunoștințe deosebite și nici o dreaptă credință rece, ci o adâncă supunere față de Fiul lui Dumnezeu; o predare întreagă a noastră înșine, trup, suflet și duh, în slujba Sa; o dorință arzătoare a venirii Lui slăvite. Iată, iubiți cititori, nevoile deosebite ale vremii în care trăim. Scoateți dar, împreună cu noi din adâncul inimii voastre, strigătul: „O, Doamne însuflețește lucrarea Ta, împlinește numărul aleșilor Tăi! Fă să vină împărăția Ta! Vino, Doamne Isuse!

În versetele acestea se cuprinde învățătura jertfelor pentru păcat și atingerea de ceva necurat.

În versetele acestea se cuprinde învățătura jertfelor pentru vină, care se împart în două: greșelile împotriva lui Dumnezeu, și greșelile împotriva omului. „Când cineva va face o nelegiuire și va păcătuși fără voie față de lucrurile închinare Domnului, să aducă Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea sa, în sicli de argint, după sicliul sfântului locaș”. Aici avem nelegiuirea săvârșită cu privire la lucrurile închinare Domnului; și, cu toate că a fost săvârșită „fără voie”, nu putea fi trecut sub tăcere. Dumnezeu poate să ierte orice fel de greșeală, dar niciodată nu va lăsa să se treacă o iotă sau o frântură de slovă din Lege. Harul Său este desăvârșit, prin urmare poate să ierte totul. Sfințenia Sa este desăvârșită și prin urmare nu poate să lase să treacă nimic. Nu poate să îngăduie nelegiuirea, dar poate s-o șteargă, și aceasta după harul Său deplin și după cerințele desăvârșite ale sfințeniei Sale.

Este o mare greșeală să crezi că un om, dacă merge numai după îndrumările cugetului său, este pe drumul cel bun și în siguranță. Pacea, care se sprijină pe o astfel de temelie, va fi zdruncinată pentru totdeauna când va străluci lumina scaunului de judecată peste cuget. Dumnezeu nu poate să-și coboare drepturile Sale. Cântarele locașului sfânt nu sunt potrivite după cugetul omului, fie el cât de curat. Asupra acestui gând noi am mai stăruit când am vorbit despre jertfa pentru păcat. Oricât ne-am opri asupra lui, niciodată nu-i prea mult. De două lucruri e nevoie aici: de o dreaptă înțelegere a sfințeniei lui Dumnezeu, și de o cunoaștere lămurită a păcii credinciosului în fața lui Dumnezeu.

În ce privește starea sau purtarea mea, firea sau faptele mele, numai Dumnezeu poate să fie judecător. Poate oare prostia omenească să aducă dezvinovățire, când este vorba de cerințele lui Dumnezeu? Nicidecum. O vătămare a fost săvârșită „cu privire la lucrurile închinare Domnului”, dar cugetul omului n-a luat cunoștință de ea. Dar, prin aceasta, n-a păgubit pe Dumnezeu? Poate cineva să facă ce vrea cu ceea

ce este al lui Dumnezeu? Fără îndoială că nu. Neprihănirii sunt chemați să sărbătorească aducerea aminte a sfințeniei lui Dumnezeu (Psalm. 97.12); cum pot ei face așa ceva? Pentru că pacea lor a fost statornicită pe temelia neprihănirii desăvârșite. Iată un adevăr din cele mai scumpe. Omul ne născut din nou nu ar putea să se bucure niciodată de sfințenia lui Dumnezeu; un astfel de om se va mângâia la gândul că Dumnezeu este bun, că Dumnezeu este milos, că Dumnezeu este răbdător, dar niciodată nu-l veți vedea bucurându-se la gândul că Dumnezeu este sfânt. Toate gândurile lui despre bunătatea, despre harul și despre mila lui Dumnezeu sunt lumești. El ar vrea să găsească în felurile însușiri ale lui Dumnezeu o dezvinovățire ca să trăiască mai departe în păcat.

Omul născut din nou, dimpotrivă, este plin de bucurie la gândul că Dumnezeu e sfânt. Sfințenia aceasta a lui Dumnezeu i-a pus temelia păcii lui, și nu numai atât, dar l-a făcut părtaș la ea, găsindu-și plăcerea în ea, urând păcatul cu o ură desăvârșită. Pornirile firii dumnezeiești îl trag spre sfințenie și îl fac s-o dorească. Ar fi cu neputința să se bucure de o pace adevărată și de slobozenia inimii, dacă n-ar ști că toate cerințele, cu privire la „lucrurile închinat Domnului”, au fost pe deplin împăcate, prin jertfa noastră pentru vină. Întotdeauna s-ar ridica în inimă simțământul că cerințele acestea nu le-am cunoscut și am greșit fața de ele prin lipsurile și cusururile noastre fără număr. Lucrările noastre cele mai bune, clipele noastre cele mai sfinte, pot să fie tulburate de vina „față de lucrurile închinat Domnului”, de „ceea ce nu trebuie făcut”.

De câte ori ceasurile noastre de lucru au fost tulburate de uscăciune și de nebăgare de seamă. De aceea avem nevoie de încredințarea că greșelile noastre au fost șterse în totul de sângele scump al lui Cristos. Găsim astfel în Domnul Isus, pe Acela care s-a coborât până la măsura nevoilor noastre, ca păcătoși din fire și vinovați prin felul nostru de viață. Găsim în El răspunsul desăvârșit la toate dorințele unui cuget vinovat și la toate cerințele sfințeniei nemărginite, cu privire la toate păcatele noastre și la toate greșelile noastre; astfel că cel credincios poate să stea cu un cuget liniștit și cu o inimă ușurată, în lumina acestei sfințenii, care este prea curată ca să vadă nelegiuirea sau să privească păcatul.

În „a cincia parte”, despre care se vorbește aici, avem o însușire a adevăratei jertfe pentru vina, care mă tem că nu este bine cunoscută și nici prețuită. Când ne gândim la toate greșelile și păcatele pe care le-am săvârșit împotriva Domnului și când ne aducem aminte cât de mult a fost păgubit Dumnezeu în drepturile Sale de lumea aceasta rea, cu câtă luare aminte trebuie să privim lucrarea crucii, prin care Dumnezeu, nu numai că a câștigat ceea ce era pierdut, dar a avut un câștig mai mult. A câștigat mai mult prin răscumpărare decât pierduse prin căderea omului. El are un seceriș mai bogat de slavă, de cinste și de laudă în câmpul răscumpărării, pe care nu l-ar fi avut niciodată în câmpul zidirii dintâi. Fiii lui Dumnezeu, împrejurul mormântului gol al lui Isus, puteau să cânte o cântare mult mai măreață, așa cum n-au făcut-o niciodată privind lucrarea sfârșită a Ziditorului. Nu numai că păcatul a fost pe deplin ispășit, dar un câștig mai mare a fost dobândit pentru veșnicie, prin lucrarea crucii. Acesta este un adevăr minunat.

Dumnezeu câștigă ceva mai mult prin lucrarea de pe cruce! Cine și-a închipuit vreodată așa ceva? Când privim pe om și zidirea peste care el era domn, prăbușindu-se la picioarele vrăjmașului, cum am fi putut să pricepem că, din mijlocul acestor dărmături, Dumnezeu își va culege roade mai bogate și mai frumoase, pe care nu le-ar fi putut da lumea noastră înainte de cădere? Binecuvântat să fie numele Domnului Isus pentru toate acestea și Lui îi datorăm totul. Numai crucea Sa scumpă a putut să ne arate un adevăr așa de minunat și așa de dumnezeiesc. Fără îndoială, crucea aceasta cuprinde o înțelepciune tainică, „pe care nici unul din căpeteniile veacului acestuia, n-a cunoscut-o; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei” (1 Cor. 2. 8). Nu este deci, de mirare, că gândurile patriarhilor, proorocilor, apostolilor, ucenicilor și sfinților, au zburat întotdeauna la această cruce și la Acela care a fost atârnat pe ea. Nu este de mirare că Duhul Sfânt a spus această hotărâre măreață, dar dreaptă: „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Cristos, să fie anatema. Maranata (Domnul nostru vine!)” (1 Cor. 16. 22).

Cerul și pământul vor răsună, răspunzând la aceasta anatemă, cu un măreț și veșnic „Amin”. Nu este de mirare că Dumnezeu a hotărât ca „să se plece în numele lui Isus, orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ; și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul” (Filip. 2. 10,11).

Aceeași lege se potrivește la o greșală săvârșită împotriva unui om, căci citim: „Când va păcătuî cineva și va săvârși o nelegiuire față de Domnul, (O frumoasa învățătură cuprinde cuvintele „față de Domnul”. Cu toate că este vorba despre o nedreptate făcută aproapelui, totuși Domnul o privea cu un păcat împotriva Lui însuși. Totul trebuie privit în legătură cu Domnul. Astfel, când cugetul lui David a fost strâpsuns de săgeata încredințării cu privire la ceea ce făcuse lui Urie, strigă: „Am păcătuî împotriva Domnului” (2 Samuel 12. 13). Prin aceasta însă nu se micșorează cu nimic drepturile omului față de care am păcătuî) tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat lui, sau dat în păstrarea lui, sau luat cu sila, sau va înșela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut, sau făcând jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare, pe care îl face omul și păcătuiește; când va păcătuî astfel, și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sila sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ strâmb oricare ar fi, să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincia parte din prețul lui, și să-l dea în mâna stăpânului lui, chiar în ziua când își va aduce jertfa lui pentru vină”

Omul, ca și Dumnezeu, are un mare câștig de la cruce. Privind această cruce, credinciosul poate să spună: „Cu toate pagubele care mi s-au făcut, cu toate greșelile care s-au săvârșit fața de mine, deși am fost înșelat și mi s-a făcut rău, totuși am un câștig de la cruce. Nu numai că am luat tot ce era pierdut, dar am luat mai mult decât atât”.

Astfel, fie că privim pe cel care a greșit, fie că privim pe cel față de care a greșit cineva, vedem deopotrivă biruințele slăvite ale răscumpărării. Evanghelia aceasta umple sufletul de încrederea fericită că „toate păcatele sunt iertate”, și că rădăcina de unde ies aceste păcate a fost judecată. Numai „Evanghelia slavei lui Dumnezeu” poate să facă pe un om să meargă în mijlocul unei lumi, care a fost martoră la păcatele lui, la greșelile și la nedreptățile lui, numai ea poate să trimită pe un om la aceia care au suferit într-un fel oarecare din partea lui. Ea îl trimite înarmat cu harul, nu numai ca să dreagă ce stricase, ci și să lase râul binefaceri să curgă în toate lucrările lui, să facă bine celor care îl urăsc, să se roage pentru cei care îl nedreptățesc și îl prigonesc. Iată ce este harul lui Dumnezeu, care lucrează în legătură cu jertfa noastră pentru vină; iată roadele lui bogate și rare.

Ce răspuns biruitor împotriva celor care spun: „Să rămânem în păcat, pentru ca harul să se înmulțească”. Harul nu numai că lovește păcatul în rădăcina lui, dar și schimbă pe păcătos; din blestem, cum era, îl face o binecuvântare; din poșta Satanei, un trimes al lui Dumnezeu; dintr-un copil al întinericului, un fiu al luminii; dintr-un căutător de plăceri, un om care se lepădă de el însuși și care iubește pe Dumnezeu;

dintr-un rob al patimilor lui, un harnic slujitor al lui Cristos; dintr-un zgârcit cu inima ne-păsătoare, un îngrijitor de nevoile semenilor lui. Departe de noi deci cuvintele de rând și de-atâtea ori auzite: „Nu mai avem nimic de făcut. Așa e plăcut și ușor să fii mântuit. După evanghelia aceasta, putem să trăim cum ne place”. Cei care vorbesc în felul acesta să privească pe cel care fura, cum harul lui Dumnezeu l-a schimbat într-un om care lucrează cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit, și atunci vor tăcea. Ei nu știu ce însemnează harul. N-au simțit niciodată înrăuirile lui minunate. Ei uită că, pe când sângele jertfei pentru vina curăță cugetul, legea acestei jertfe trimite pe vinovat la acela pe care îl păgubise, cu ce îi luase și încă și cu „a cincia parte pe deasupra”. Măreață mărturie despre harul și despre dreptatea Dumnezeului lui Israel. Frumoasă înfățișare a planului minunat al ispășire, prin care vinovatul este iertat și cel păgubit este în câștig. Dacă cugetul este împăcat prin sângele crucii, cu privire la cerințele lui Dumnezeu, trebuie ca și purtarea să fie privită prin sfințenia crucii, în ce privește cerințele sfințeniei vieții. Lucrurile acestea nu trebuie să le despărțim niciodată. Dumnezeu le-a unit, omul să nu le despartă. Niciodată o inima, călăuzită de duhul curat al Evangheliei, nu va căuta să despartă această unire sfântă. Vai ce ușor este să vorbești despre har, și totuși să-i înlături puterea în viață. Este ușor să spui că te întemeiezi pe sângele jertfei pentru vină, oprind mai departe totuși, lucrul cu care ai înșelat sfântul locaș, ca și a cincia parte din prețul lui. Asta este cu totul zadarnic. „Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu”(1Ioan 3.10).

Nimic nu necinstește mai mult harul curat al Evangheliei decât gândul că poți să ai legătură cu Dumnezeu chiar dacă viața nu-ți e sfântă. Dumnezeu cunoaște, fără îndoială toate faptele oamenilor; dar El ne a dat, în Cuvântul Său sfânt, semne după care putem să deosebim pe aceia care sunt ai Domnului. Temelia tare a lui Dumnezeu stă ne-zguduită având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui;” și: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege”(2Timotei 2. 19). N-avem dreptul să credem că un om care trăiește în păcate este al Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu arată într-un fel așa de lămurit și așa de hotărâtor, că nu rămâne nici o îndoială în privința aceasta. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său”. E bine să ne aducem aminte de adevărul acesta, în acest veac de răceală față de Dumnezeu. Sunt o mulțime de mărturisiri, ușoare și fără înrăuire, împotriva căroră, creștinul e chemat să se ridice cu tărie și să dea mărturia, care vine din arătarea roadelor neprihănirii, care sunt, prin Isus Cristos, spre lauda și slava lui Dumnezeu. E de plâns să vezi că atâția merg pe drumul bătut, calea largă a unui creștinism de nume ne-arătând deloc trăsăturile iubirii sau ale sfințeniei, în purtarea lor. Cititorule creștin, să fim credincioși. Să fugim de o astfel de mărturisire lumească.

Acum să punem față în față cele două jertfe pentru vină: anume jertfa pentru vina „față de lucrurile închinare Domnului”, și jertfa pentru vină față de om. Punându-le față în față, găsim câteva lucruri, care cer luarea noastră aminte.

Mai întâi, cuvintele: „Dacă cineva a păcătuit fără voie”, care se găsesc la cea dintâi, nu se găsesc la cea de a doua. Și se înțelege ușor din ce pricină. Drepturile în legătură cu lucrurile închinare Domnului sunt nespuse mai mari decât poate să te înțeleagă omul. Mereu sunt trecute cu vederea, mereu sunt călcate, fără ca vinovatul să bage de seamă. Cugetul omului, oricât de mult ar înțelege drepturile lui Dumnezeu, niciodată nu poate fi luat ca măsură în locașul sfânt al lui Dumnezeu. Lucrul acesta este un har nespuse de mare. Numai sfințenia lui Dumnezeu hotărăște măsura, când este vorba de drepturile lui Dumnezeu.

De altă parte, cugetul omului ușor poate să vadă o cerință omenească, în toată mărimea ei, și ușor poate să recunoască tot ce ține de această cerință. De câte ori n-am păcătuit noi față de lucrurile închinare lui Dumnezeu, fără să fi însemnat pe tăblițele cugetului nostru, chiar fără să fi băgat de seamă (Vezi Mal. 3.8)? Nu tot așa se întâmplă când este vorba de drepturile omului. Cugetul omenească poate să cunoască paguba care se vede de ochiul omenească și care se simte de inima omenească. Un om „ne-cunoscând” legile sfântului locaș de odinioară, se putea întâmpla să păcătuiască față de aceste legi, fără să bage de seamă, până când o lumină mai mare îl făcea să vadă păcatul acesta. Dar un om nu putea să spună o minciună „fără voie” să jure strâmb, să înșele pe vecin, să găsească un lucru pierdut și să tăgăduiască. Acestea erau vădite pentru cugetul cel mai slab. De aceea, cuvintele „fără voie”, le găsim numai când este vorba de lucrurile închinare Domnului, și sunt lăsate la o parte în jertfa pentru vina față de om. Ce binecuvântare este să știi că sângele scump al lui Cristos a șters orice vină, fie față de Dumnezeu, fie față de om, păcatele noastre cunoscute și necunoscute! Aceasta este temelia adâncă și de nezdruccinat a păcii celui credincios: crucea, în chip dumnezeiesc, a dat răspuns la toate.

Apoi, când este vorba de vina „față de lucrurile închinare Domnului”, este amintită mai întâi jertfa fără cusur, și, după aceea, paguba și a cincia parte din prețul ei. Când este vorba de vina față de om, dimpotrivă, lucrul cu care a fost păgubit și a cincia parte din prețul lui sunt amintite întâi și după aceea vine jertfa (Vezi cap. 5. 15-16 și cap. 6. 4-7). Și felul acesta de așezare este ușor de înțeles. Când erau atinse drepturile lui Dumnezeu, sângele de ispășire lua locul cel dintâi; pe când, dacă se călcau drepturile omului, era firesc să aibă loc mai întâi înapoierea lucrului cu care fusese păgubit. Dar, pentru că este vorba de legătura sufletului cu Dumnezeu și în împrejurarea a doua, vedem că și aici este amintită jertfa. Dacă nedreptățesc pe vecinul meu, prin asta se tulbură legătura mea cu Dumnezeu, și legătura aceasta nu o capăt iarăși, decât prin ispășire. Numai faptul că dau înapoi ce am luat de la vecinul meu, nu este de ajuns. Aceasta ar putea să împace pe cel păgubit; dar n-ar putea să fie temelia legăturii cu Dumnezeu. Pot să dau înapoi lucrul luat și să adaug „a cincia parte” de zece mii de ori, și, cu toate astea, nu pot să fiu izbăvit de păcatul meu, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare”(Evr.9.22). Totuși, dacă este vorba de vina față de vecinul meu, înapoierea lucrului cu care l-am păgubit trebuie să aibă loc înainte de jertfă. „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu darul”(Matei 5. 23-24).

Orânduirea dumnezeiască a jertfei pentru vină are mai multă însemnătate decât ni se pare la întâia vedere. Trebuie să dăm un loc de seamă, în inimă, datoritiilor care vin din legătura noastră cu oamenii. Lucrul acesta ne învață lămurit jertfa pentru vină. Când un izraelit își tulbura legăturile cu Dumnezeu, păcătuind față de lucrurile închinare lui Dumnezeu, rânduiala era aceasta: se aducea jertfa și, după aceea se înapoia lucrul luat. Când tulbura legăturile cu vecinul, rânduiala era aceasta: se înapoia lucrul luat și după aceea se aducea jertfa. Ar îndrăzni cineva să spună că deosebirea aceasta este fără însemnătate? Toate amănuntele își au însemnarea lor, numai să lăsăm pe Duhul Sfânt să ni le lămurească, și să nu căutăm să le înțelegem cu ajutorul sărmanelor noastre închipuiri. Fiecare dar ne înfățișează o latură anumită a Domnului Isus și a lucrării Sale, și fiecare din aceste laturi este arătată în rânduiala deosebită a fiecărui dar; și putem să spunem fără sfială că este, în același timp, datoria și fericirea inimii duhovnicești să înțeleagă bine și una și alta.

Punând față în față Matei 5. 23-24 cu Matei 18. 21-22, vedem felul vrednic de luat în seamă, cum trebuiau să se împace doi frați, cu privire la pagubele și nedreptățile dintre ei. Vinovatul se ducea să se împace cu fratele său; căci nu o să am părtășie cu Tatăl, câtă vreme fratele meu

„are ceva împotriva mea”. De altă parte, iată cum trebuia să fie primit cel vinovat: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătu? Până la șapte ori? „, Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte”. Acesta este felul dumnezeiesc de a se împăca neînțelegerile dintre frați. „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi”(Col. 3.13).

Acela, care nu ținea seama de rânduiala deosebită a fiecărui dar nu va ținea seama nici de faptul că fiecare dar ne înfățișează o latură anumită a lui Cristos. El va tăgădui că este o deosebire între arderea de tot și jertfa pentru păcat; între jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină; între una din aceste jertfe și darul de mâncare.

Dacă ar fi așa, ar urma că cele dintâi șapte capitole ale Leviticului nu sunt decât o umplutură zadarnică, fiecare din ele spunând, pe rând, același lucru. Cine ar putea să creadă această grozăvie? Ce creștin ar îngădui să se aducă o asemenea ocară paginilor sfinte? Un necredincios, oricât de învățat ar fi el, ar putea să spună asemenea gânduri ușurate, dar cei care au fost învățați de Dumnezeu să creadă că „toată Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu” vor privi jertfele acestea, în rânduiala lor deosebită, ca atâtea lădițe felurite, în care Duhul Sfânt păstrează, cu grijă, pentru copiii lui Dumnezeu, bogățiile nesfârșite ale lui Cristos. Nu este nimic de prisos aici. Fiecare amănunt se deosebește de altul în chip dumnezeiesc; dar trebuie să cunoaștem noi înșine pe Cristos, pentru ca să putem să înțelegem frumusețile și să deosebim trăsăturile alese ale fiecărei jertfe. Îndată ce inima înțelege că în aceste jertfe este înfățișat Cristos, se oprește cu multă luare aminte asupra celui mai mic amănunt. Găsește în toate un înțeles și o frumusețe, găsește pe Cristos în fiecare. După cum în firea înconjurătoare telescopul și microscopul face ca ochiul să vadă minuni deosebite, tot așa este și în Cuvântul lui Dumnezeu. Fie că îl privim în întregime, fie că cercetăm fiecare parte din el, întotdeauna găsim lucruri care ne fac să lăudăm și să mulțumim Domnului.

Cititorilor creștini, Numele Domnului Isus să fie tot mai scump inimilor noastre! Numai în felul acesta vom prețui tot ce se spune despre El, tot ce îl înfățișează, tot ce aruncă o lumină nouă peste desăvârșirea Sa și peste frumusețea Sa de neasemănat.

Sfârșitul capitolului 6, ca și tot capitolul 7, cuprind legea feluritelor daruri, despre care am vorbit mai înainte. Legea jertfei pentru păcat și pentru vina ne înfățișează, totuși, câteva lucruri asupra cărora este bine să ne îndreptăm luarea aminte, înainte de a lăsa această parte însemnată a cărții noastre.

Sfințenia lui Cristos nu este înfățișată în nici unul din daruri așa de lămurit ca în jertfa pentru păcat. „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și zi: „Iată legea jertfei pentru păcat. Vita pentru jertfa de păcat să fie junghiată în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt... Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfințit... Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea: ea este un lucru prea sfânt”(Cap. 6. 25,29). Tot așa, vorbind despre darul de mâncare: „Acesta este un lucru prea sfânt, ca jertfa pentru păcat și ca jertfa pentru vină”. Lucrul acesta e vădit. Duhul Sfânt, în arderea de tot, nu avea nevoie să atragă atât de mult luarea aminte asupra sfințeniei lui Cristos, dar, de teamă ca sufletul să nu piardă din vedere sfințenia aceasta, privind locul pe care l-a luat Domnul în jertfa pentru păcat, cuvintele, spuse de mai multe ori: „Acesta este un lucru prea sfânt”, le găsim acolo tocmai ca să ne amintească această sfințenie. Este cu adevărat înălțător să vezi sfințenia dumnezeiască a Ființei lui Cristos, cum strălucește în mijlocul întunericului adânc și groaznic de la Golgota. Același lucru se vede în legea jertfei pentru vină. Domnul Isus niciodată n-a fost înfățișat mai lămurit ca „sfântul lui Dumnezeu”, decât atunci când a fost „făcut păcat” pe lemnul blestemat. Groaza de păcatul cu care fusese făcut una pe cruce, nu slujea decât să facă să se vadă mai bine că El era „prea sfânt”. Cu toate că purta păcatul, era fără păcat. Cu toate că suferea mânia lui Dumnezeu, era Prea iubitul Tatălui. Cu toate că era lipsit de lumina lui Dumnezeu, locuia în sânul Tatălui. Măreață taină! Cine va pătrunde nemăsuratele ei adâncimi? Și este minunat lucru că o găsim așa de bine înfățișată în legea jertfei pentru păcat.

În afară de asta, cititorii mei trebuie să caute să înțeleagă însemnarea cuvintelor: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea”. Faptul că mânca din jertfa pentru păcat sau pentru vină, arăta unirea desăvârșită. Dar, ca să mănânce jertfa pentru păcat, ca să primească păcatele altuia, ca ale lui însuși, trebuia multă tărie preoțească, cum spun cuvintele: „Toată partea bărbătească dintre preoți”. „Domnul a vorbit lui Aaron: „Iată, din toate lucrurile pe care Mi le închină copiii lui Israel, îți dau pe cele care îmi sunt aduse prin ridicare; ți le dau, ție și fiilor tăi, ca drept al ungerii, printr-o lege veșnică, iată ce va fi al tău dintre lucrurile prea sfinte care nu sunt mistuite de foc: Toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor pentru păcat, și toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce; lucrurile acestea prea sfinte să fie ale tale și ale fiilor tăi. Să le mâncați într-un loc prea sfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviți ca sfinte. Iată ce va mai fi al tău: Toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare și legănându-le într-o parte și în alta, ți le dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale, împreună cu tine, printr-o lege veșnică. Oricine va fi curat în casa ta, să mănânce din ele”(Numeri 18. 8-11).

Trebuia mai multă tărie preoțească pentru ca să mănânce jertfa pentru păcat sau pentru vină, decât ca să aibă parte de darurile aduse prin ridicare și legănate într-o parte și alta. „Fiicele” lui Aaron puteau să mănânce din acestea din urmă. Numai „fiii” puteau să mănânce din celelalte. De obicei cuvântul „bărbat” arăta partea dumnezeiască; vorba „femeie” arată partea omenească. Cel dintâi înfățișează lucrul în toată tăria lui; al doilea, în nedesăvârșirea lui. Numai Domnul Isus a avut toată tăria preoțească să ia asupra Lui păcatele poporului Său. El s-a făcut în totul una cu noi, încât putem să avem încredere deplină și fericită că, păcatul și vina noastră au fost șterse în chip dumnezeiesc. Dacă Cristos s-a făcut în totul una cu noi, păcatul și vina au fost șterse în totul și, că au fost șterse în totul, se vede lămurit la cruce. Totul a fost împlinit.

Păcatul, vina, cerințele lui Dumnezeu, cerințele omului, totul a fost regulat pentru veșnicie; și acum, o pace deplină este partea tuturor, care, prin har, primesc ca adevărată mărturia lui Dumnezeu. Pacea și fericirea celui credincios atârnă în totul de desăvârșirea jertfei lui Cristos. Nu este vorba aici de felul în care o primește, de ce gândește sau simte în această privință. Este vorba numai să primească, prin credință, mărturia lui Dumnezeu despre prețul jertfei. Bindecuvântat să fie Domnul pentru această cale a păcii, așa de desăvârșită. Dacă ar înțelege-o, prin Duhul Sfânt, atâtea suflete tulburate!

Sfârșim aici adâncirea gândurilor noastre într-una dintre cele mai bogate părți ale Scripturii. N-am putut să culegem decât câteva spice. Abia dacă am pătruns sub partea din afara a unei mine de nesecat. Dacă, în acest timp, cititorul a fost adus, pentru întâia dată, să primească darurile, ca atâtea înfățișări felurite ale jertfei celei mari, și dacă a fost adus la picioarele Doctorului celui mare, ca să învețe să cunoască mai bine aceste adâncimi pline de viață, a fost atinsă o țintă, pentru care trebuie se fim adânc recunoscători.

Tot capitolul 7, cuprinde legea feluritelor daruri, despre care am vorbit mai înainte. Legea jertfei pentru păcat și pentru vina ne înfățișează, totuși, câteva lucruri asupra cărora este bine să ne îndreptăm luarea aminte, înainte de a lăsa această parte însemnată a cărții noastre.

Sfințenia lui Cristos nu este înfățișată în nici unul din daruri așa de lămurit ca în jertfa pentru păcat. „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și zi: „Iată legea jertfei pentru păcat. Vita pentru jertfa de păcat să fie junghiată în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt... Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfințit... Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea: ea este un lucru prea sfânt”(Cap. 6. 25,29). Tot așa, vorbind despre darul de mâncare: „Acesta este un lucru prea sfânt, ca jertfa pentru păcat și ca jertfa pentru vină”. Lucrul acesta e vădit. Duhul Sfânt, în arderea de tot, nu avea nevoie să atragă atât de mult luarea aminte asupra sfințeniei lui Cristos, dar, de teamă ca sufletul să nu piardă din vedere sfințenia aceasta, privind locul pe care l-a luat Domnul în jertfa pentru păcat, cuvintele, spuse de mai multe ori: „Acesta este un lucru prea sfânt”, le găsim acolo tocmai ca să ne amintească această sfințenie. Este cu adevărat înălțător să vezi sfințenia dumnezeiască a Ființei lui Cristos, cum strălucește în mijlocul întunericii adânc și groaznic de la Golgota. Același lucru se vede în legea jertfei pentru vină. Domnul Isus niciodată n-a fost înfățișat mai lămurit ca „sfântul lui Dumnezeu”, decât atunci când a fost „făcut păcat” pe lemnul blestemat. Groaza de păcatul cu care fusese făcut una pe cruce, nu slujea decât să facă să se vadă mai bine că El era „prea sfânt”. Cu toate că purta păcatul, era fără păcat. Cu toate că suferea mânia lui Dumnezeu, era Prea iubitul Tatălui. Cu toate că era lipsit de lumina lui Dumnezeu, locuia în sânul Tatălui. Măreață taină! Cine va pătrunde nemăsuratele ei adâncimi? Și este minunat lucru că o găsim așa de bine înfățișată în legea jertfei pentru păcat.

În afară de asta, cititorii mei trebuie să caute să înțeleagă însemnarea cuvintelor: „Toată partea bărbătească dintre preoți să mănânce din ea”. Faptul că mânca din jertfa pentru păcat sau pentru vină, arăta unirea desăvârșită. Dar, ca să mănânce jertfa pentru păcat, ca să privească păcatele altuia, ca ale lui însuși, trebuia multă tărie preoțească, cum spun cuvintele: „Toată partea bărbătească dintre preoți”. „Domnul a vorbit lui Aaron: „Iată, din toate lucrurile pe care Mi le închină copiii lui Israel, îți dau pe cele care îmi sunt aduse prin ridicare; ți le dau, ție și fiilor tăi, ca drept al ungerii, printr-o lege veșnică, iată ce va fi al tău dintre lucrurile prea sfinte care nu sunt mistuite de foc: Toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor pentru păcat, și toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce; lucrurile acestea prea sfinte să fie ale tale și ale fiilor tăi. Să le măncați într-un loc prea sfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviți ca sfinte. Iată ce va mai fi al tău: Toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare și legănându-le într-o parte și în alta, ți le dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale, împreună cu tine, printr-o lege veșnică. Oricine va fi curat în casa ta, să mănânce din ele”(Numeri 18. 8-11).

Trebuia mai multă tărie preoțească pentru ca să mănânce jertfa pentru păcat sau pentru vină, decât ca să aibă parte de darurile aduse prin ridicare și legănate într-o parte și alta. „Fiicele” lui Aaron puteau să mănânce din acestea din urmă. Numai „fiii” puteau să mănânce din celelalte. De obicei cuvântul „bărbat” arăta partea dumnezeiască; vorba „femeie” arată partea omenească. Cel dintâi înfățișează lucrul în toată tăria lui; al doilea, în nedesăvârșirea lui. Numai Domnul Isus a avut toată tăria preoțească să ia asupra Lui păcatele poporului Său. El s-a făcut în totul una cu noi, încât putem să avem încredere deplină și fericită că, păcatul și vina noastră au fost șterse în chip dumnezeiesc. Dacă Cristos s-a făcut în totul una cu noi, păcatul și vina au fost șterse în totul și, că au fost șterse în totul, se vede lămurit la cruce. Totul a fost împlinit.

Păcatul, vina, cerințele lui Dumnezeu, cerințele omului, totul a fost regulat pentru veșnicie; și acum, o pace deplină este partea tuturor, care, prin har, primesc ca adevărată mărturia lui Dumnezeu. Pacea și fericirea celui credincios atârnă în totul de desăvârșirea jertfei lui Cristos. Nu este vorba aici de felul în care o primește, de ce gândește sau simte în această privință. Este vorba numai să primească, prin credință, mărturia lui Dumnezeu despre prețul jertfei. Bindecuvântat să fie Domnul pentru această cale a păcii, așa de desăvârșită. Dacă ar înțelege-o, prin Duhul Sfânt, atâtea suflete tulburate!

Sfârșim aici adâncirea gândurilor noastre într-una dintre cele mai bogate părți ale Scripturii. N-am putut să culegem decât câteva spice. Abia dacă am pătruns sub partea din afara a unei mine de neseecat. Dacă, în acest timp, cititorul a fost adus, pentru întâia dată, să privească darurile, ca atâtea înfățișări felurite ale jertfei celei mari, și dacă a fost adus la picioarele Doctorului celui mare, ca să învețe să cunoască mai bine aceste adâncimi pline de viață, a fost atinsă o țintă, pentru care trebuie se fim adânc recunoscători.

Ajungem acum la preoție: slujba de jertfitor. Jertfa și preoția sunt strâns legale între ele. Păcătosul are nevoie de jertfă; credinciosul are nevoie de preoție. Găsim și una și alta în Cristos care, după ce S-a dat pe Sine însuși lui Dumnezeu ca jertfă fără cusur, a intrat în slujba Sa de preot, în locașul sfânt în cer. N-avem nevoie de nici o altă jertfă, de nici un alt preot. Isus este de ajuns. Orice lucrare a Lui este desăvârșită, după cum El însuși este desăvârșit. Când Îl vedem ca jertfa, știm că avem în El tot ce putea să fie o jertfă desăvârșită; și când îl vedem ca preot, știm că toate slujbele preoției sunt îndeplinite de El în chip desăvârșit. Ca jertfă, El aduce pe cel credincios în legătură cu Dumnezeu; și ca preot, îl ține necurmat în fața lui Dumnezeu. Preoția este pentru aceia care au legătură cu Dumnezeu. Ca păcătoși din fire, ne apropiem de Dumnezeu prin sângele lui Cristos; suntem înaintea Lui ca roade ale lucrării Sale. Ne-a ridicat păcatele ca să putem fi, spre lauda numelui Său, martori despre ceea ce poate să facă El prin moartea și învierea Sa.

Dar, cu toate că suntem atât de desăvârșit sloboziți de orice ar fi împotriva noastră, cu toate că suntem pe deplin primiți în Prea iubitul nostru, cu toate că suntem desăvârșiți în Cristos, cu toate că suntem atât de sus ridicați, totuși câtă vreme trăim pe pământ, suntem niște sărmane făpturi slabe, întotdeauna porniți să ne rătăcim, gata să cădem în primejdie să fim ispitiți și să cădem în lațuri. De aceea avem nevoie de slujba neîncetată a „Marelui Preot”, a cărui stare de față în locașul sfânt de sus, ne ține în locul și în legătura în care suntem, prin har. „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi”(Evrei 7. 25). N-am putea să stăm o clipă în picioare, aici pe pământ, dacă El n-ar fi viu pentru noi, sus în cer. „Pentru că Eu trăiesc, voi, de-asemenea, trăiți”. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi măntuiți prin viața Lui” (Rom. 5. 10). „Moartea” și „viața” sunt legate una de alta în economia harului. Dar, luați seama că viața vine după moarte. În stihul acesta, apostolul vorbește despre viața lui Cristos cel înviat din morți, iar nu despre viața Sa de aici de pe pământ. Deosebirea aceasta este vrednică de luarea aminte a cititorului. Viața Domnului nostru Isus pe pământ era nespuse de scumpă, fără îndoială, dar în ea nu este vorba de slujba Lui de preot (jertfitor), pentru că nu împlinise lucrarea de răscumpărare. Nu se putea altfel, pentru că „este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție” (Evr. 7. 14). „Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după lege”(Evr. 8. 3-4). „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele

Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică... Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”(Evr. 9. 11,12,24).

În cer, nu pe pământ, este locașul sfânt în care slujește Cristos ca preot; și a intrat acolo când S-a dat pe Sine însuși lui Dumnezeu ca jertfă fără pată. El n-a intrat niciodată în Templul pământesc, ca preot. El se suia adesea la Templu (Noul Testament deosebește foarte lămurit Templul (naos), casa însă, care se împărțea în locul sfânt, unde intrau preoții în fiecare zi ca să slujească acolo (Luca 1. 9), și în locul prea sfânt, unde intra numai marele preot, odată pe an, în ziua ispășirii (Evr. 9. 7), de curtea și casele dimprejurul Templului (Mat. 21.23; Fapte 3.1-3 etc.) Ținând seama de această, deosebire, ceea ce ar trebui să facă toți cei ce traduc Biblia, vedem că Domnul Isus n-a intrat niciodată în casa însăși (naos) pentru că El nu era preot după lege) ca să învețe, dar niciodată nu s-a suit ca să jertfească. Nimeni n-a fost așezat de Dumnezeu ca să îndeplinească slujba preoției, afară de Aaron și fiii lui. „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot”. Lucrul acesta este de mare însemnătate, mai ales în legătura cu preoția. Cerul este locul, și răscumpărarea temeliei preoției lui Cristos. Nu mai este preoție și nici preoți pe pământ, decât numai în înțelesul că toți credincioșii sunt preoți (1 Petru 2. 5). Dacă un om nu poate să arate că se coboară din Aaron, dacă nu poate să arate că neamul său își are începutul în Aaron, n-are nici un drept să îndeplinească slujba de preot. Se spune că este o preoție moștenită, de la apostoli, de unii oameni. Preoția aceea însă, n-are nici o temelie și nici un rost, pentru ca apostolii, ei înșiși, nu erau preoți, decât numai în înțelesul pe care îl vom arata acum. Mădularul cel mai slab din casa credinței este tot așa de bine preot ca și apostolul Petru. Este un preot duhovnicesc; aduce jertfă duhovnicească; este îmbrăcat în veșminte duhovnicești „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos”(1 Petru 2. 5). „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de lauda, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”(Evrei 13. 15-16).

Dacă cineva care se coboară din neamul lui Aaron s-ar întoarce la Cristos, ar intra într-o slujbă preoțească în totul deosebită de aceea pe care o avea. Versetele acestea ne înfățișează două mari feluri de jertfe, pe care preotul, prin har, are dreptul să le aducă: jertfa de laudă către Dumnezeu și jertfa de binefacere față de oameni. Preotul duhovnicesc stă cu o mână ridicată spre Dumnezeu, aducându-i mirosul laudelor și mulțumirilor; și cu cealaltă, larg deschisă, ca să aline pe cei necăjiți și săraci. Dacă creștinii ar înțelege mai bine lucrurile acestea, ar fi mult mai înălțați, pentru ca inima lor ar fi mai mult îndreptată spre izvorul oricărui lucru care înalță. Legătura strânsă cu Dumnezeu înalță pe credincios și îi deschide inima față de nevoile semenilor lui. Dar, dimpotrivă, dacă cel credincios stă departe de Dumnezeu, inima lui se va închide și va lăncezi tot mai mult. Legătura de aproape cu Dumnezeu este singurul leac împotriva pornirilor josnice și iubirii de sine a firii vechi.

După ce am privit preoția sub cele două înfățișări ale ei, să vedem acum cuprinsul capitolului 8 și 9 din Levitic. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Ia pe Aaron și pe fiii lui împreună cu el, veșmintele, untdelemnul pentru ungere, vițelul pentru jertfa de ispășire, cei doi berbeci și coșul cu azimile, și cheamă toată adunarea la ușa cortului întâlnirii”. Moise a făcut cum îi poruncise Domnul; și adunarea s-a strâns la ușa cortului întâlnirii”. Aici ni se descopere un har deosebit. Toată adunarea era chemată la ușa cortului întâlnirii, ca să vadă pe acela care avea să îngrijească de nevoile lor cele mai însemnate.

Capitolele 28, 29 din Exod ne arată același adevăr, când se vorbește despre veșmintele și jertfele preoțești; dar, în Levitic, adunarea este chemată la ușa cortului întâlnirii, și i se îngăduie să urmărească cu ochii fiecare amănunt al slujbei de sfințire. Mădularul cel mai umil al adunării își avea și el aici locul lui. Fiecare, cel de pe urmă, ca și cel dintâi, putea să privească pe marele preot, jertfa pe care o aducea și veșmintele pe care le purta el. Fiecare își avea nevoile lui deosebite, și Dumnezeu lui Israel vrea ca fiecare să vadă și să știe că, pentru nevoile lor deosebite, El se îngrijise cu prisosință, dând felurite însușiri marelui preot care era înaintea Lui. Veșmintele preoțești arătau însușirile acelea. Efodul, brăul, pieptarul, Urim și Tumim, mantia albastră, tabla de aur, tunica, mitra toate arătau felurile însușiri și slujbe ale aceluia care avea să înfățișeze poporul și să aducă nevoile lor înaintea lui Dumnezeu.

Tot așa, cu ochii credinței, credinciosul poate să privească pe Marele Preot în ceruri, a cărui umbră se vede în veșmintele lui Aaron. Domnul Isus Cristos este Sfântul, El este Unsul. El este astfel nu din pricina veșmintelor care se pot pune sau scoate, ci din pricina însușirilor ființei Sale, din pricina lucrării și slujbei Sale sfinte. În toată Scriptura, ochiul luminat de Duhul vede pe Cristos. Prin jertfă, ca și prin veșmânt, Dumnezeu ne înfățișează pe Cristos. Dacă se ivește în cuget vreo întrebare, sângele jertfei răspunde după cerințele drepte ale locașului sfânt. Harul a împăcat cerințele sfințeniei. Și, dacă este vorba de nevoile ce se ivesc din faptul că se află aici jos, credinciosul le vede pe toate împăcate pe deplin în veșmintele marelui preot.

Sunt două feluri de a privi starea credinciosului două fețe sub care e înfățișată această stare în Scriptură, și trebuie să ținem seama de lucrul acesta, ca să înțelegem bine ce este preoția. Credinciosul este înfățișat ca mădular al trupului al cărui cap este Cristos. Trupul acesta, împreună cu Cristos, capul lui este înfățișat ca un singur om, deplin în toate privințele. El a înviat împreună cu Cristos și a fost așezat în Cristos în locurile cerești. Este una cu El, deplin în El, primit în El; are viața Lui, are același preț ca și El, înaintea lui Dumnezeu. Toate păcatele îi sunt șterse. N-are nici o pată. Totul este desăvârșit pentru ochii lui Dumnezeu (1 Cor.12. 12-13; Efes. 2. 5,10; Colos. 2. 6,15; 1 Ioan 4.17).

În sfârșit, credinciosul este privit în starea sa de slăbiciune, de atârănare, aici în această lume. Întotdeauna în fața ispitelor, gata să se rătăcească, să se poticnească și să cadă. De-aceea, are nevoie neconținut de slujba Marelui Preot, care stă necurmat în fața lui Dumnezeu, cu tot prețul Ființei și lucrării Sale, și care ține locul celui credincios și-i apără pricina înaintea scaunului de judecată.

Este de folos să înțelegem bine aceste două laturi ale celui credincios, ca să vedem nu numai locul înălțat pe care îl are în Cristos acolo sus, dar și răspunsul desăvârșit la toate nevoile și slăbiciunile lui, aici pe pământ. Deosebirea aceasta ar putea fi spusă și în felul acesta: Credinciosul este înfățișat ca fiind din Biserica și în împărăție. În întâia stare, cerul este locul său, locuința sa, partea sa. În cea din urmă, el este pe pământ, în locul de încercare, de răspundere și de luptă. De-aceea preoția este un scut dumnezeiesc pentru aceia care, cu toate că fac parte din Biserica și partea lor este cerul, totuși sunt în împărăție și merg pe pământ.

Deosebirea aceasta este foarte simplă, și, când este bine înțeleasă, se lămuresc atâtea locuri din Scriptură, care pun în încurcătură pe cei mai mulți.(Dacă pune fața în față epistola către Efeseni cu întâia epistolă a lui Petru, cititorul va căpăta o lămurire de preț cu privire la cele două fețe ale stării celui credincios. Cea dintâi îl arată ca locuind în ceruri; cea de a doua ca pe un călător pe pământ.)

În versetele acestea, se văd trei lucruri mai de seamă, și anume: Cuvântul lui Dumnezeu, prețul sângelui și puterea Duhului Sfânt. Toate acestea sunt de o însemnătate nespusă, și fiecare trebuie privit de orice creștin ca lucrul de căpetenie pentru viața.

Mai întâi, în ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, este foarte însemnat să vezi că, la sfințirea preoților, ca și la toate jertfele, suntem așezați sub cărmuirea Cuvântului lui Dumnezeu. „Și Moise a zis adunării: „Iată ce a poruncit Domnul să se facă” (Cap. 8.5). Și în altă parte: „Și Moise a zis: „Să faceți ce a poruncit Domnul; și vi se va arăta slava Domnului” (Cap. 9. 6). Să luăm aminte la cuvintele acestea. Să le cumpănim cu grijă și cu rugăciune, pentru ca sunt de un preț nespus de mare.

„Iată ce a poruncit Domnul”. Nu a zis: „Iată ce este folositor, ce este plăcut, sau ce este bine de făcut” nici: „Iată ce a fost rânduit de glasul părinților voștri, de statul bătrânilor sau de părerile învățaților creștini”. Moise nu recunoștea astfel de stăpâni. Pentru el, nu era decât un singur izvor sfânt, înalt și cu deplină putere: era Cuvântul Domnului, și el vrea ca fiecare mădular al adunării să fie pus în legătură cu acest izvor binecuvântat. Nu rămânea nici un loc pentru tradiția cu glasul ei îndoielnic, nici pentru omul cu băjbăielile și tulburările lui. Totul era lămurit și hotărât. Domnul vorbea, și poporul lui evreu nu-i mai rămânea decât să asculte și să facă ce spusese El. Nici tradiția, nici părerile oamenilor nu găsesc loc în inima aceuia care a învățat să prețuiască și să cinstească bine Cuvântul lui Dumnezeu și să asculte de el.

Și ce avea să se întâmple dacă era ascultat Cuvântul lui Dumnezeu? Un lucru cu adevărat binecuvântat: „Vi se va arăta slava Domnului”. Dacă n-ar fi fost ascultat, slava nu s-ar fi arătat. Aceste două lucruri erau legate unul de altul. Cea mai ușoară abatere de la „așa a spus Domnul” ar fi împiedicat razele slavei dumnezeiești să se arate înaintea adunării lui Israel. Dacă s-ar fi adăugat o singură rânduială la ceea ce poruncise Cuvântul, sau dacă s-ar fi înlăturat oricât de puțin din ceea ce spusese acest Cuvânt, Domnul nu Și-ar mai fi arătat slava Sa. Ei nu puteau să încuviințeze, prin arătarea slavei Sale, nebăgarea în seamă sau aruncarea Cuvântului Său. El poate să rabde neștiința și slăbiciunea, dar nu poate să îngăduie neascultarea.

Oh, dacă s-ar lua seama la aceasta, mai ales în veacul acesta plin de tradiții. Aș vrea să îndemn cu stăruință pe cititorul meu, din pricina dragostei și răspunderii pe care o am față de el, să se alipească de Cuvântul lui Dumnezeu cu toată inima. Să cerceteze totul în lumina lui, și să arunce orice n-are legătură cu el; să cântărească totul numai în acest cântar. Dacă aș face pe cititor să înțeleagă bine numai care este locul pe care îl are Cuvântul lui Dumnezeu, n-aș fi scris cartea aceasta în zadar.

Cititorule, oprește-te; și, în fața Aceluia, care cercetează inimile, puneți această întrebare: „În viața mea, în purtarea mea, nu este vreo abatere sau vreo nepăsare față de Cuvântul lui Dumnezeu?” Fă aceasta înaintea Domnului. Fii încredințat că lucrul acesta este de cea mai mare însemnătate. Dacă ai fost vârat în ceea ce n-are pecetea lămurită a încuviințării lui Dumnezeu, aruncă-i îndată și pentru totdeauna.

Aruncă-l, chiar dacă și s-ar înfățișa îmbrăcat în haina măreață a vremurilor vechi și împuternicit de glasul tradiției. Adu-ți aminte de cuvintele acestea: „Domnul a poruncit să se facă de acum încolo cum s-a făcut azi”. Da, adu-ți aminte acum; adu-ți aminte de el în căile tale, în drumul tău, și nu te depărta de el niciodată.

„Aaron și fiii lui au făcut toate cele poruncite de Domnul prin Moise” (Cap. 8.36). „Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului, și a mistuit, pe altar, arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, și s-au aruncat cu fața la pământ” (Cap. 9. 23-24). Aceasta a avut loc în „ziua a opta”. Aaron, după ce a adus jertfa, ridică mâinile ca să binecuvânteze poporul; după aceea Moise și Aaron intră în cort și nu se mai văd, pe când poporul așteaptă afară. În sfârșit, Moise și Aaron, înfățișând pe Cristos în însușirea Lui de Preot și de împărat, ies și binecuvântează poporul; slava se arată în toată măreția ei, focul mistuie arderea de tot, și toată adunarea se închină până la pământ înaintea Domnului.

Aceasta se întâmpla pe când se făcea sfințirea lui Aaron și a fiilor lui în slujba Domnului. Și mai mult, era urmarea supunerii față de Cuvântul Domnului. Dar, înainte ca să părăsim această parte, voi aduce aminte cititorului că tot cuprinsul capitolelor acestea nu este decât „o umbră a bunurilor viitoare”(Evr.10. 1). Aaron și fiii lui, împreună, înfățișează pe Cristos și casa Sa preotească. Aaron, singur, înfățișează pe Cristos în slujba Sa de preot și de mijlocitor. Moise și Aaron înfățișează pe Cristos ca împărat și Preot. „Ziua a opta” înfățișează slava învierii, când poporul lui Israel va vedea pe Mesia pe scaunul de domnie ca Preot și împărat; și când slava Domnului va umplea tot pământul cum acopăr apele fundul marii. Adevărurile acestea sunt arătate pe larg în Scriptură, și strălucesc de la un capăt la altul al paginilor insuflăte; dar, ca nu cumva cititorul să le ia drept noutăți îndoielnice, îl trimet să caute cel puțin locurile aceste din Scriptură: Num. 14. 21; Is. 9. 6-7; 11; 25. 6,12;32.1-2; 35; 37. 31-32; 40.1-5; 54; 59.16-21; Ier. 23. 5-8; 30.10-24; 33.6,22; Ezech. 48. 35; Dan. 7.13-14; Osea 14. 4-9;Țefania 3.14-20; Zah. 3. 8-10, 6. 12-13;14.

Să trecem acum la a doua parte, anume la însemnătatea sângelui. Dacă privim învățătura jertfei și a preoției, vedem că stropirea cu sânge are aici un loc de căpetenie. „A apropiat apoi vițelul adus ca jertfă pentru păcat; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vițelului adus ca jertfă pentru păcat. Moise l-a junghiat, a luat sânge, și a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur, și a curățit altarul; celălalt sânge la turnat la picioarele altarului, și l-a sfințit astfel, făcând ispășire pentru el” (Cap. 8. 14-15). „A apropiat apoi berbeculele pentru arderea de tot; și Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul berbecului. Moise l-a junghiat și a stropit sângele pe altar de jur împrejur” (vers. 18-19). „A adus apoi celălalt berbec, adică berbeculele pentru închinarea în slujba Domnului; și Aaron și fiii lui și au pus mâinile pe capul berbecului. Moise a junghiat berbeculele, a luat din sângele lui, și a pus pe marginea urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept. A adus pe fiii lui Aaron, a pus sângele pe marginea urechii lor drepte, pe degetul cel mare al mâinii drepte, și pe degetul cel mare de la piciorul lor cel drept, iar sângele rămas l-a stropit pe altar de jur împrejur” (vers. 22-24).

Înțelesul feluritelor jertfe a fost arătat, într-o câțva, în capitolele dintâi ale cărții acesteia; dar versetele acestea fac să se vadă locul însemnat pe care îl are sângele la închinarea preoților în slujba Domnului. Trebuia o ureche stropită cu sânge ca să asculte ce spunea Dumnezeu, o mână atinsă de sânge ca să facă slujbele locașului sfânt, și un picior mănjit cu sânge ca să meargă în curtea casei Domnului. Totul era desăvârșit. Stropirea cu sânge era temelia cea mare a oricărei jertfe pentru păcat, iar sângele era în legătură cu toate slujbele preoției. În slujba arătată în Levitic, se vede lămurit prețul, puterea și multa întrebuințare a sângelui. „Și după Lege aproape totul este curățit cu sânge”(Evrei 9. 22). Cristos a intrat în cer, cu sângele Lui însuși. El se arată pe scaunul slavei în ceruri, din pricina lucrării de la cruce. Faptul că se află pe scaunul slavei, mărturisește despre prețul și primirea de către Dumnezeu a sângelui Său Ispășitor. El este acolo pentru noi. Cheazășie binecuvântată! Este întotdeauna viu. Nu se schimbă niciodată, iar noi suntem în El, și așa cum este El. Ne înfățișează Tatălui

îmbrăcat cu desăvârșirea Lui veșnică; și Tatăl își găsește plăcerea în noi așa cum își găsește plăcerea în Acela care ne înfățișează. Unirea aceasta a noastră cu El este înfățișată prin „Aaron și fiii lui” punând mâinile pe capul fiecărui dobitoc adus pentru jertfă. Toți aveau, înaintea lui Dumnezeu, același preț cu jertfa. Fie că era „vițelul adus ca jertfă pentru păcat”, „berbecule pentru arderea de tot”, sau „berbecule pentru închinarea în slujba Domnului”, ei puneau cu toții mâinile peste capetele acestor dobitoace. Este adevărat că numai Aaron era uns înainte de stropirea cu sânge. El fusese îmbrăcat cu hainele sale pentru slujbă și uns cu untdelemnul sfânt mai înainte decât fiii lui. Pricina este vădită. Aaron, când este singur, înfățișează pe Cristos în toată măreția Ființei Lui însuși; și, după cum știm, Cristos s-a arătat în toată vrednicia Lui însuși și a fost uns cu Duhul Sfânt, înainte ca să îndeplinească lucrarea de ispășire. În toate, El are întâietatea (Col. 1).

Totuși, mai pe urmă, Aaron este făcut una cu fii lui după cum și Cristos este una cu poporul Său. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul” (Evrei. 2.11).

Adevărul acesta al deosebirii și totodată al unirii Capului cu mădulele, ne duce, în chip firesc, la partea a treia, anume la puterea Duhului Sfânt. Să vedem ce se petrece după ungerea lui Aaron până la ungerea fiilor lui. Sângele este vărsat, grăsimea mistuită pe altar și pieptul legănat într-o parte și într-alta înaintea Domnului. Cu alte cuvinte, jertfa a fost adusă, mirosul plăcut s-a suit până la Dumnezeu, și Acela care a adus-o S-a înălțat, în puterea învierii, și și-a luat locul acolo sus. Toate acestea se petrec între ungerea Capului și ungerea mădulelor. Să citim mai întâi cu privire la Aaron: „A pus tunica pe Aaron, l-a încins cu brăul, l-a îmbrăcat cu mantia, și a pus pe el efodul, pe care l-a strâns cu brăul efodului cu care l-a îmbrăcat. l-a pus pieptarul, și a pus în pieptar Urim și Tumim. l-a pus mitra pe cap, iar pe partea dinainte a mitrei a așezat placa de aur, cununa împăratească sfântă, cum poruncise lui Moise Domnul. Moise a luat untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaș și toate lucrurile care erau în el, și le-a sfințit. A stropit cu el altarul și toate uneltele lui, și ligheanul cu piciorul lui ca să le sfințească. Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron, și l-a uns, ca să-l sfințească” (Cap. 8.7-12).

Avem aici numai pe Aaron. Untdelemnul pentru ungere a fost vărsat pe capul lui ca și pe toate uneltele sfântului locaș. Tot poporul poate să vadă cum se îmbracă marele preot cu hainele de slujbă, cu mitra, și cum, după aceea, primește ungerea; și nu numai atât, dar pe măsură ce fiecare parte a veșmântului era pusă, pe când se îndeplinea fiecare lucrare, se putea vedea că totul se întemeia pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu era aici nedeslușit, nimic nu era lăsat la bunul plac al omului. Totul era hotărât de Dumnezeu. Toate nevoile lui Israel își găseau împăcarea aici, în așa fel că se putea spune: „Iată ce a poruncit Domnul să se facă”.

Astfel ungerea lui Aaron singur, mai înainte de vărsarea sângelui, închipuie pe Cristos, care, mai înainte de a se fi jertfit pe El însuși pe cruce, era cu totul singur. Nu putea fi legătură între El și ai Lui, decât pe temeiul morții și al învierii. Acest adevăr, de cea mai mare însemnătate, a mai fost amintit și desfășurat, în oarecare măsură, când s-a vorbit despre jertfă, dar el capătă o deosebită putere când îl vedem înfățișat așa de limpede în legătură cu slujba de mare preot. Fără vărsare de sânge nu era iertare, jertfa nu era deplină. De asemenea, fără vărsare de sânge, Aaron și fiii săi nu puteau fi unși laolaltă. Cititorule, nu trece peste acest fapt, care, fii încredințat, e vrednic de cea mai mare luare aminte. Să ne păzim întotdeauna să nu trecem cu ușurătate peste vreun lucru cât de mic al rânduielilor din Levitic; că fiecare din ele are un glas și o însemnare anume și cel care a descoperit și a desfășurat aceste rânduieli poate să lămurească inimii și minții și ce însemnează ele.

„Moise a luat din untdelemnul pentru ungere și din sângele de pe altar, a stropit cu el pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor și a sfințit astfel pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor împreună cu el” (Cap. 8.30). Pentru ce nu sunt unși fiii lui Aaron împreună cu el, în vers. 12? Numai pentru că sângele nu fusese vărsat. Când sângele și untdelemnul puteau fi amestecate, atunci Aaron și fiii săi puteau fi „unși și sfințiți”, împreună, dar mai înainte, nu. „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17.19). Cititorul, care va putea trece, în chip ușuratic, asupra unei împrejurări așa de însemnate sau va putea spune că ea n-are nici o însemnare, n-a învățat încă să prețuiască, cum trebuie, Vechiul Testament, în care se găsesc „umbrele bunurilor viitoare”.

Și de altă parte, cel care crede că sub acestea este ascuns un înțeles, dar el nu vrea să-și dea osteneala ca să-l priceapă, păcătuiește față de sufletul lui și arată prea puțin interes pentru prorociile de preț ale lui Dumnezeu.

Moise a zis lui Aaron și fiilor lui: „Fierbeți carnea la ușa cortului întâlnirii, acolo s-o mâncați împreună cu pâinea care este în coș pentru jertfa de închinare în slujba Domnului, cum am poruncit zicând; „Aaron și fiii lui s-o mănânce”. Iar partea, care va mai rămânea din carne și din pâine, s-o ardeți în foc. Timp de șapte zile, să nu ieșiți deloc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului, căci șapte zile se vor întrebuița pentru închinarea voastră în slujba Domnului. Ce s-a făcut azi, Domnul a poruncit să se facă și de acum încolo ca ispășire pentru voi. Să rămâneți dar șapte zile la ușa cortului întâlnirii, zi și noapte și să păziți poruncile Domnului, ca să nu muriți, căci așa mi s-a poruncit” (vers 31-35). Aceste versete ne înfățișează pe Cristos și pe ai Lui hrănindu-se împreună din roadele ispășirii împlinite.

Aaron și fiii săi fiind unși împreună datorită sângelui vărsat, ne sunt înfățișați aici ca fiind închiși „șapte zile” înăuntrul cortului întâlnirii. Asta înfățișează starea de acum a lui Cristos și a mădulelor Lui, cari, în vremea dintre răstignire și venirea Lui, sunt închiși împreună cu Dumnezeu și așteaptă arătarea slavei. Ce binecuvântată stare și ce părtășie. Fericită nădejde. Să fii unit cu Cristos, închis cu Dumnezeu ca să aștepți ziua slavei, iar în timpul așteptării să te hrănești din bogățiile harului dumnezeiesc prin puterea sfințeniei, iată binecuvântările cele mai de preț. Și câștigurile cele mai înalte. Numai de am fi în stare să le luăm din plin, de am avea inimi ca să ne bucurăm de ele și de le-am simți mai adânc însemnătatea. Dea Domnul ca inimile noastre să fie dezlegate de tot ce ține de acest veac rău de acum, ca să ne putem lua hrana din „coșul pentru jertfa de închinare”, în care este mâncarea noastră de preoți la sfântul locaș al lui Dumnezeu.

S-au împlinit cele șapte zile, în timpul cărora Aaron și fiii lui au stat în cortul întâlnirii. Acum, intra în cort toată adunarea și se arata slava Domnului. Cu aceasta se împlinește totul. Umbrele lucrurilor ce au să vină trec aici pe dinaintea noastră în înșirarea lor dumnezeiască. „Ziua a opta” este o umbră a acelei frumoase dimineți a împărăției ale cărei zori se vor ivi pe acest pământ, când Israel va vedea pe adevăratul Mare Preot ieșind din altar (unde El este ascuns acum de ochii oamenilor) însoțit de ceata preoților care L-au întovărit în retragerea Lui, toți plini de slava Lui. Întâi Aaron și fiii săi, spălați cu apă, adică Cristos și Biserica Sa, priviți în hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, sfințiți împreună (Cap. 8. 6). Avem apoi chipul și rânduiala în care trebuia atinsă această țintă. Aaron este îmbrăcat și uns numai el singur, înfățișând pe Cristos sfințit, trimis în lume și uns cu Sfântul Duh (vers 7-12; vezi Luca 3. 21-22; Ioan 10.36; 12.24). Avem apoi, jertfa prin care Aaron și fiii săi erau unși și sfințiți împreună (vers. 14, 29), înfățișând crucea Domnului Isus, prin care sunt adunați laolaltă toți câți alcătuiesc acum familia preoțească a lui Cristos, care sunt una cu El, unși cu El, ascunși cu El, și așteptând ca El „a opta zi”, când El se va arăta cu ei în toată strălucirea slavei, pe care o are potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu (Ioan 14.19; Fapte 2.33; 19.1-7; Col. 3. 1-4). În sfârșit avem pe Israel,

bucurându-se din plin de roadele ispășirii împlinite. Ei sunt adunați înaintea Domnului.

„Iată ce a poruncit Domnul”. Nu a zis: „Iată ce este folositor, ce este plăcut, sau ce este bine de făcut” nici: „Iată ce a fost rânduit de glasul părinților voștri, de sfatul bătrânilor sau de părerile învățaților creștini”. Moise nu recunoștea astfel de stăpâni. Pentru el, nu era decât un singur izvor sfânt, înalt și cu deplină putere: era Cuvântul Domnului, și el vrea ca fiecare mădular al adunării să fie pus în legătură cu acest izvor binecuvântat. Nu rămânea nici un loc pentru tradiția cu glasul ei îndoielnic, nici pentru omul cu băjbăielile și tulburările lui. Totul era lămurit și hotărât. Domnul vorbise, și poporul lui evreu nu-i mai rămânea decât să asculte și să facă ce spusese El. Nici tradiția, nici părerile oamenilor nu găsesc loc în inima aceluia care a învățat să prețuiască și să cinstească bine Cuvântul lui Dumnezeu și să asculte de el.

Și ce avea să se întâmple dacă era ascultat Cuvântul lui Dumnezeu? Un lucru cu adevărat binecuvântat: „Vi se va arăta slava Domnului”. Dacă n-ar fi fost ascultat, slava nu s-ar fi arătat. Aceste două lucruri erau legate unul de altul. Cea mai ușoară abatere de la „așa a spus Domnul” ar fi împiedicat razele slavei dumnezeiești să se arate înaintea adunării lui Israel. Dacă s-ar fi adăugat o singură rânduială la ceea ce poruncise Cuvântul, sau dacă s-ar fi înlăturat oricât de puțin din ceea ce spusese acest Cuvânt, Domnul nu și-ar mai fi arătat slava Sa. Ei nu puteau să încuviințeze, prin arătarea slavei Sale, nebagarea în seamă sau aruncarea Cuvântului Său. El poate să rabde neștiința și slăbiciunea, dar nu poate să îngăduie neascultarea.

Oh, dacă s-ar lua seama la aceasta, mai ales în veacul acesta plin de tradiții. Aș vrea să îndemn cu stăruință pe cititorul meu, din pricina dragostei și răspunderii pe care o am față de el, să se alipească de Cuvântul lui Dumnezeu cu toată inima. Să cerceteze totul în lumina lui, și să arunce orice n-are legătură cu el; să cântărească totul numai în acest cântar. Dacă aș face pe cititor să înțeleagă bine numai care este locul pe care îl are Cuvântul lui Dumnezeu, n-aș fi scris cartea aceasta în zadar.

Cititorule, oprește-te; și, în fața Aceluia, care cercetează inimile, puneți această întrebare: „În viața mea, în purtarea mea, nu este vreo abatere sau vreo nepăsare față de Cuvântul lui Dumnezeu?” Fă aceasta înaintea Domnului. Fii încredințat că lucrul acesta este de cea mai mare însemnătate. Dacă ai fost vârat în ceea ce n-are pecetea lămurită a încuviințării lui Dumnezeu, aruncă-i îndată și pentru totdeauna.

Aruncă-l, chiar dacă ți s-ar înfățișa îmbrăcat în haina măreață a vremurilor vechi și împuternicit de glasul tradiției. Adu-ți aminte de cuvintele acestea: „Domnul a poruncit să se facă de acum încolo cum s-a făcut azi”. Da, adu-ți aminte acum; adu-ți aminte de el în căile tale, în drumul tău, și nu te depărta de el niciodată.

„Aaron și fiii lui au făcut toate cele poruncite de Domnul prin Moise” (Cap. 8.36). „Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului, și a mistuit, pe altar, arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, și s-au aruncat cu fața la pământ” (Cap. 9. 23-24). Aceasta a avut loc în „ziua a opta”. Aaron, după ce a adus jertfa, ridică mâinile ca să binecuvânteze poporul; după aceea Moise și Aaron intră în cort și nu se mai văd, pe când poporul așteaptă afară. În sfârșit, Moise și Aaron, înfățișând pe Cristos în însușirea Lui de Preot și de împărat, ies și binecuvântează poporul; slava se arată în toată măreția ei, focul mistuie arderea de tot, și toată adunarea se închină până la pământ înaintea Domnului.

Aceasta se întâmpla pe când se făcea sfințirea lui Aaron și a fiilor lui în slujba Domnului. Și mai mult, era urmarea supunerii față de Cuvântul Domnului. Dar, înainte ca să părăsim această parte, voi aduce aminte cititorului că tot cuprinsul capitolelor acestea nu este decât „o umbră a bunurilor viitoare”(Evr.10. 1). Aaron și fiii lui, împreună, înfățișează pe Cristos și casa Sa preotească. Aaron, singur, înfățișează pe Cristos în slujba Sa de preot și de mijlocitor. Moise și Aaron înfățișează pe Cristos ca împărat și Preot. „Ziua a opta” înfățișează slava învierii, când poporul lui Israel va vedea pe Mesia pe scaunul de domnie ca Preot și împărat; și când slava Domnului va umplea tot pământul cum acopăr apele fundul marii. Adevărurile acestea sunt arătate pe larg în Scriptură, și strălucesc de la un capăt la altul al paginilor insuflate; dar, ca nu cumva cititorul să le ia drept noutăți îndoielnice, îl trimet să caute cel puțin locurile aceste din Scriptură: Num. 14. 21; Is. 9. 6-7; 11; 25. 6,12;32.1-2; 35; 37. 31-32; 40.1-5; 54; 59.16-21; Ier. 23. 5-8; 30.10-24; 33.6,22; Ezech. 48. 35; Dan. 7.13-14; Osea 14. 4-9;Țefania 3.14-20; Zah. 3. 8-10, 6. 12-13;14.

Înțelesul feluritelor jertfe a fost arătat, într-o câțva, în capitolele dintâi ale cărții acesteia; dar versetele acestea fac să se vadă locul însemnat pe care îl are sângele la închinarea preoților în slujba Domnului. Trebuia o ureche stropită cu sânge ca să asculte ce spunea Dumnezeu, o mână atinsă de sânge ca să facă slujbele locașului sfânt, și un picior mănjit cu sânge ca să meargă în curtea casei Domnului. Totul era desăvârșit. Stropirea cu sânge era temelia cea mare a oricărei jertfe pentru păcat, iar sângele era în legătură cu toate slujbele preoției. În slujba arătată în Levitic, se vede lămurit prețul, puterea și multa întrebuințare a sângelui. „Și după Lege aproape totul este curățit cu sânge”(Evrei 9. 22). Cristos a intrat în cer, cu sângele Lui însuși. El se arată pe scaunul slavei în ceruri, din pricina lucrării de la cruce. Faptul că se află pe scaunul slavei, mărturisește despre prețul și primirea de către Dumnezeu a sângelui Său Ispășitor. El este acolo pentru noi. Chează binecuvântată! Este întotdeauna viu. Nu se schimbă niciodată, iar noi suntem în El, și așa cum este El. Ne înfățișează Tatălui îmbrăcat cu desăvârșirea Lui veșnică; și Tatăl își găsește plăcerea în noi așa cum își găsește plăcerea în Acela care ne înfățișează. Unirea aceasta a noastră cu El este înfățișată prin „Aaron și fiii lui” punând mâinile pe capul fiecărui dobitoc adus pentru jertfă. Toți aveau, înaintea lui Dumnezeu, același preț cu jertfa. Fie că era „vițelul adus ca jertfă pentru păcat”, „berbecel pentru arderea de tot”, sau „berbecel pentru închinarea în slujba Domnului”, ei puneau cu toții mâinile peste capetele acestor dobitoace. Este adevărat că numai Aaron era uns înainte de stropirea cu sânge. El fusese îmbrăcat cu hainele sale pentru slujbă și uns cu untdelemnul sfânt mai înainte decât fiii lui. Pricina este vădită. Aaron, când este singur, înfățișează pe Cristos în toată măreția Ființei Lui însuși; și, după cum știm, Cristos s-a arătat în toată vrednicia Lui însuși și a fost uns cu Duhul Sfânt, înainte ca să îndeplinească lucrarea de ispășire. În toate, El are întâietatea (Col. 1).

Totuși, mai pe urmă, Aaron este făcut una cu fii lui după cum și Cristos este una cu poporul Său. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul” (Evrei. 2.11).

Acum, pe bună dreptate, putem întreba: Ce mai e de făcut? Nimic altceva decât să fie pusă piatra cea mai de sus, cu strigăte de bucurie și cântări de laudă. „Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul. Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului, și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ” (stih 23-24). Era strigătul de biruință, preamărirea lui Dumnezeu. Totul fusese împlinit. Jertfa, preotul cu vestmintele și cu mitra lui, familia preotească unită cu marele preot, binecuvântarea marelui preot, arătarea împăratului și a

Marelui Preot, în scurt, nimic nu lipsea, de aceea slava dumnezeiască se arată și tot poporul cade la pământ în semn de preamărire. Avem aici o priverște cu adevărat măreață, o înfățișare minunată de frumoasă a lucrurilor viitoare. Și să nu uităm că tot ce ne este înfățișat aici în umbră, se va împlini în totul, nu după multă vreme. Marele Preot al nostru a intrat în ceruri în puterea unei ispășiri desăvârșite. El stă ascuns acum și cu El sunt, acolo în duh, de altfel, toate mădularele familiei preotești; dar după ce se vor scurge cele șapte zile și când „a opta zi” își va arunca razele ei pe pământ, rămășița lui Israel, poporul ce stă așteptând și pocăindu-se va întâmpina cu un strigăt de biruință pe Marele Preot împăralesc. Strâns unită cu rămășița aceasta, va fi văzută o mulțime de închinători având starea cea mai înălțată.

Iată care sunt „lucrurile bune care au să vină” pe cari, de bună seamă, face să-ți dai osteneala să le aștepti, căci sunt vrednice de Dumnezeu, care le dă și, prin ele, El va fi slăvit pe veci, iar poporul Lui va fi pe veci.

Întotdeauna filele istoriei omenirii au fost groaznic mânjite. De la început până la sfârșit nu citești decât istoria căderilor, păcatelor și nelegiuirilor omului. În mijlocul desfătărilor din grădina Edenului, omul a plecat urechea la minciunile Ispititorului (Geneza 3) După ce a fost scăpat de judecată prin mâna dragostei și a alegerii lui Dumnezeu și a fost așezat pe un pământ înnoit, el se face vinovat de păcatul necumpătării (Gen. 9). Când a fost dus în Canaan prin puterea brațului Domnului, el a părăsit pe Dumnezeu și a slujit lui Baal și Astarteei (Judec. 2. 13). Ajuns la cea mai mare putere și slavă pământească, având la picioarele lui bogății nemaipomenite și toate puterile lumii sub porunca lui, el își dă inima fiicelor celor netăiați împrejur (1 Împărați 11). Abia au fost vestite adevărurile binecuvântate ale Evangheliei și a fost nevoie ca Duhul Sfânt să îndemne pe sfinți să se păzească de „lupi răpitori”, „lepădare de credință” și orice fel de păcat (Fapt. Ap. 20. 29; 1 Tim. 4. 1-3; 2 Tim. 3. 1-5; 2 Petru 2; Iuda). Și, ca să pună vârf la toate, avem mărturia prorociei despre răzvrătirea nelegiuită pe care o va face omul chiar în mijlocul strălucirilor pline de slavă din împărăția de o mie de ani (Apoc. 20. 7-10).

Și așa omul strică într-una. Puneți-l într-o stare plină de vrednicie și el se va terfeli. Arată-i cea mai mare dragoste și el va întrece măsura. De-l veți înconjura cu un belșug de binecuvântări, se va arăta nerecunoscător. Puneți-l în mijlocul unei orânduiri de lucruri, cum nu se mai poate mai potrivită pentru a înrăuri în bine asupra inimii lui și veți vedea cum el va întoarce totul în rău. Așa e omul. Aceasta e firea omenească sub arătările ei cele mai frumoase și în împrejurările cele mai prielnice. Suntem pregătiți deci, într-o oarecare măsură, să ascultăm, fără prea multă mirare, cuvintele cu care se începe capitolul nostru: „Fiii lui Aaron: Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care Eu nu li-l poruncisem”. Ce deosebire de felul cum se sfârșise capitolul dinaintea acestuia!

Acolo totul fusese făcut, „cum poruncise Dumnezeu” și urmarea a fost arătarea slavei. Aici se face un lucru „pe care Domnul nu-l poruncise” și urmarea e judecata. Abia încetase să răsune cel din urma strigat de biruință și iată că se și pregătește aluatul unei închinări abătute de la adevăr. Abia pusese omul stăpânire pe starea voită de Dumnezeu și iată că o și părăsește cu deplină știință, prin nepăsarea față de porunca dumnezeiască. Abia își încep slujba preoții și, chiar de atunci, se abat îngrozitor, de la împlinirea datoriei lor sfinte.

Și care era greșeala lor? Nu erau ei adevărați preoți? Luaseră pe nedrept slujba aceasta? Nicidecum. Erau fiii lui Aaron, adevărate mădulare ale familiei preotești, preoți orânduți cum trebuie.

Vasele și veșmintele de care se slujeau apăreau de asemenea, că sunt după rânduiala lui Dumnezeu. Atunci care era păcatul? Mânjiseră ei învelișul cortului sfânt cu sânge de om, sau necinstiseră lăuntru lui, prin vreo nelegiuire care lovește cugetul treaz? Nu putem să credem. Nu ni se spune decât atât: „Au adus înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise”, iată păcatul lor. S-au depărtat, în închinarea lor, în slujba lor, de cuvântul lămurit, de orânduirea arătată de Dumnezeu, care-i învățase lămurit în privința felului închinării și în ce chip au să slujească.

Am spus mai-nainte ce deplin și de-ajuns e cuvântul lui Dumnezeu, în privința chiar a tuturor mărunțișurilor slujbei preotului. Totul era așa de bine rânduit că nu mai era nici un gol pe care omul să creadă că-l poate umplea el, născocind vreo orânduire care i s-ar fi părut lui potrivită. „Aceasta a poruncit Domnul”, iată ceea ce era prea de-ajuns. Iată ce făcea ca totul să fie foarte limpede și fără întortocheri. Din partea omului, nu se cerea altceva decât un duh de ascultare, fără cârtire, de porunca lui Dumnezeu.

Dar tocmai asta n-a făcut-o el. Omul a arătat întotdeauna că nu-i place să rămână pe poteca strămtă a ascultării numai de Cuvântul lui Dumnezeu. Căile piezișe par a avea momeli de neînchipuit pentru biata inimă omenească. „Apele furate sunt dulci și pâinea luată pe ascuns e plăcută” (Prov. 9. 17). Așa vobește vrăjmașul, dar inima smerită și ascultătoare știe foarte bine că drumul supunerii față de Cuvântul lui Dumnezeu, e singurul care duce la „ape”, într-adevăr „dulci” și la pâinea care, pe drept, poate fi numită „plăcută”. Puteau să creadă Nadab și Abihu că și un fel de foc și altul era tot așa de bun, dar nu era treaba lor să hotărască asta. Ei ar fi trebuit să se țină de Cuvântul Domnului, dar ei au făcut de capul lor și apoi au cules roadele amare ale voințelor nesupuse. „Și nu știe că cei morți sunt în locuința morților”

„Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului”. Nu te poți juca cu un asemenea lucru. Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său, ca să-l cârmuiască, să-l judece și să lucreze după drepturile Scaunului Lui de domnie. La sfârșitul capitolului 9, citim: „Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile”. Astfel Dumnezeu arăta că a primit o jertfă bine plăcută. Dar în capitolul 10, vedem judecata Lui căzând asupra preoților abătuți. Avem o îndoită lucrare a focului. Arderea de tot s-a ridicat în miros plăcut; dar focul străin a fost lepădat fiind de nesuferit pentru El. Prin cea dintâi Dumnezeu era lăudat, dar ar fi fost o necinste pentru El să primească pe a doua. Iată ce-L necinstea. Harul dumnezeiesc primea ceea ce înfățișa Jertfa de preț a lui Cristos și găsia plăcere; dar sfințenia dumnezeiască nu putea să vadă rodul voii stricate a omului, care voie nu e niciodată mai de nesuferit ca atunci când se amestecă în lucrurile lui Dumnezeu.

„Moise a zis lui Aaron: „Iată ce a spus Domnul când a zis: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor”. Vrednicia și slava planului întreg atârna de păzirea în totul a drepturilor adevărate ale lui Dumnezeu.

Dacă aceste drepturi erau necunoscute sau nesocotite, totul era pierdut. Dacă îi era îngăduit omului să mânjească altarul stării de față a lui Dumnezeu, cu foc străin, s-ar fi isprăvit cu toate celelalte. Nimic nu trebuia să se urce din cădelnița preotului, decât focul curat aprins pe altar și hrănit cu tămâia curată pisată mărunt. Frumoasă înfățișare a închinării cu adevărat sfinte, care se aduce Tatălui în Numele Fiului și prin puterea Sfântului Duh. Nu i se poate îngădui omului să-și amestece gândurile sau născocirile lui în închinarea lui Dumnezeu. Toate silințele lui nu-l duc mai departe decât la aducerea unui „foc străin”, unei tămâie necurate și unei închinăciuni prefăcute. Tot ce poate face el mai bun, în

privința aceasta, nici nu poate fi privit de Dumnezeu.

Nu vorbesc de silințele cinstite ale sufletelor serioase, care caută pacea cu Dumnezeu, silințele ne-prefăcute ale cugetelor drepte, deși neluminate, ca să ajungă la cunoștința iertării păcatelor prin fapte ale legii sau prin poruncile unei „tabere” religioase. Astfel de năzuințe vor avea ca urmare, fără îndoială, prin nespusa bunătate a lui Dumnezeu, vederea limpede a unei mântuiri cunoscute și prețuite. Ele dovedesc prea lămurit că sunt în căutarea păcii cu tot dinadinsul, deși dovedesc, iarăși limpede, că n-au găsit încă pacea. Nu e nimeni care să fi urmat, fără prefăcătorie, cele mai slabe licăriri ce i-au luminat mintea și să nu fi primit mai mult la vreme potrivită. „Celui ce are, i se va mai da; și cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge crescând până ce se face ziua deplin”.

Se înțelege că lucrul acesta este plin de îmbărbătare, dar nu dezvinovățește întru nimic născocirile nelegiuite ale omului cu privire la închinarea și slujba Domnului. Astfel de născociri au, ca urmare neapărată, judecata, mai curând sau mai târziu, căci Dumnezeu cel drept nu poate suferi ca drepturile Sale să fie nesocotite. „Voi fi sfințit în acei ce se apropie de Mine și voi fi slăvit înaintea întregului popor”.

Oamenilor li se va da potrivit cu mărturisirea lor. Cei care caută, cu tot dinadinsul, vor găsi negreșit; dar, când oamenii se apropie ca închinători, nu mai trebuiesc socotiți căutători, ci mărturisind că au găsit; și atunci, dacă din cădelnița lor se ridică un fum necurat, dacă ei aduc lui Dumnezeu o închinare prefăcută, dacă se laudă că pășesc în templu, fără să fie nici spălați, nici sfințiți, nici smeriți și dacă aduc pe altar ce vor ei, când voia le e îndreptată spre rău, care va fi urmarea? Judecata. Da, curând sau mai târziu, judecata va veni negreșit. Nici nu s-ar putea altfel. Și nu numai că, la sfârșit, va veni judecata, dar cerul va lepăda, numaidecât, orice închinare care nu se aduce Tatălui, în Numele Fiului, prin puterea Sfântului Duh.

Pe cât e de gata harul lui Dumnezeu să primească cele mai slabe suspine ale unei inimi ne-prefăcute, tot pe atâta de gata e și sfințenia lui să arunce orice „foc străin”. Trebuie ca El să judece orice închinare făcută din prefăcătorie, cu toate că „El nu stinge niciodată fitilul care abia mai fumegă, nici nu frânge trestia zdrobită”. Gândul acesta ne umple de temere, dacă ne aducem aminte de miile de cădelnițe care scot fum dintr-un foc străin, pe tot întinsul pământului pe unde se află creștinătatea, Dumnezeu, prin harul Lui îmbelșugat să mărească numărul închinătorilor adevărați, al celor ce se închină Tatălui în Duh și în adevăr (Ioan 4).

E mult mai plăcut să te gândești la adevărata închinare, care se înalță din inimi curate până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, decât să te oprești, fie și numai pentru o clipă, asupra închinării abătute, care, nu după multă vreme, va avea parte de judecata lui Dumnezeu asupra ei.

Toți câți, prin harul lui Dumnezeu, cunosc iertarea păcatelor lor prin sângele ispășitor al lui Isus Cristos, pot să se închine Tatălui în Duh și în adevăr.

Ei știu cui se închină, într-al cui nume și prin ce putere. Aceste lucruri nu pot fi învățate decât de la Dumnezeu. Inima firească n-are ce face cu ele, nu sunt pământești, ci duhovnicești și cerești. Cea mai mare parte din ceea ce oamenii numesc închinare adusă lui Dumnezeu, nu este, oricând ai caută, decât un „foc străin”. Nu este în această închinare nici foc curat, nici „tămâie”, de aceea cerul nu poate s-o primească și dacă nu se vede judecata lui Dumnezeu căzând peste aceia care se închină astfel, cum a căzut peste Nadab și Abihu, aceasta e numai din pricină că „Dumnezeu e în Cristos împăcând lumea cu El, neținându-le în socoteală păcatele lor”. Nu pentru că închinarea aceasta îi place lui Dumnezeu, ci pentru că El e îndurător.

Cu toate acestea se apropie cu repeziciune timpul când focul străin va fi stins pentru totdeauna, când scaunul de domnie al lui Dumnezeu nu va mai fi necinstit prin norii de tămâie necurată ridicându-se de la niște închinători necurați, când tot ce e stricat va fi dat la o parte și lumea întreagă nu va fi decât un mare templu, în care toți se vor închina singurului Dumnezeu adevărat Tată, Fiu și Duh Sfânt, în veci de veci.

Iată așteptarea celor răscumpărați, și, slavă lui Dumnezeu, numai puțină vreme și toate dorințele lor arzătoare vor fi împlinite și împlinite pentru totdeauna, în așa fel ca fiecare din ei va zice ca împărăteasa din Seba: „Nu mi se spusese nici pe jumătate”. Dumnezeu să grăbească această fericită clipă.

Să ne întoarcem acum la capitolul nostru și să căutăm să luăm câteva învățături bune, căci ele sunt cu adevărat vindecătoare într-un veac ca acesta, când „focul străin” se răsfață din plin în jurul nostru. E ceva grozav de izbitor în felul cum a primit Aaron această aspră lovitură a judecății lui Dumnezeu. «Aaron a tăcut”.

Ceea ce se vedea era zdrobitor. Amândoi fiii lui erau secerăți de moarte, unul într-o parte și altul într-alta, omorâți de focul judecății lui Dumnezeu. (De teamă ca nu cumva vreun cititor să aibă vreo greutate cu privire la sufletele lui Nadab și Abihu, voi spune că n-ar trebui să vorbim niciodată de așa ceva. În împrejurări de acestea cum e a lui Nadab și Abihu (Lev. 10); a lui Core și tovarășilor lui (Num. 16); întregului popor ale căror trupuri au căzut în pustie, afară de Iosua și Caleb (Num. 14 și Evr. 3); a lui Acan și familia lui (Iosua 7); a lui Anania și Safira (Fapte 5); ale celor judecați pentru ne-nfrânare la masa Domnului (1Cor 11) În toate împrejurările de felul acesta, niciodată nu se vorbește despre mântuirea sufletului. Ni se pune în față numai fapte adevărate ale lui Dumnezeu în cârmuirea poporului Său. Și faptul acesta ia orice povară de pe suflet. Dumnezeu locuia odinioară, între heruvimi, în cortul mărturiei ca să judece pe poporul Său, în orice privință, acum Duhul Sfânt locuiește în Biserica pentru ca s-o cârmuiască potrivit cu desăvârșirea stării Lui de față. El era așa de adevărat și așa de personal că pe El îl mințeau Anania și Safira și El i-a judecat. Era o arătare a felului Său de cârmuire așa de văzută și așa de mijlocită ca și aceea pe care o găsim la Nadab și Abihu, la Acan sau oricare altul)

El venea ca să-i vadă îmbrăcați cu veșmintele slavei și ale frumuseții, spălați, îmbrăcați și unși. Ei stătuseră cu el înaintea Domnului, ca să fie așezați și sfințiți în slujba lor de preoți. Aduseseră împreună cu el jertfele orânduite. Văzuseră razele slavei lui Dumnezeu ieșind din nor și focul căzând peste jertfă ca s-o mistuie. Auziseră strigătele de biruință scoase de mulțimea închinătorilor. Toate acestea abia-i trecuseră pe dinaintea ochilor și acum vai, amândoi fiii zăceau întinși dinaintea lui; îi lovise moartea. Focul Domnului, care fusese hrănit din belșug printr-o jertfă primită, căzuse acum asupra lor, judecându-i. Și ce putea să zică el? Nimic. „Aaron a tăcut”. „Am rămas mut, nu mi-am deschis gura, căci Tu ai făcut aceasta”. Era mâna lui Dumnezeu și oricât de greu ar fi părut ea în judecata cârnii și a sângelui, el nu putea, cu toate acestea, decât să-și plece capul în tăcere și într-o liniște adâncă. „Am rămas mut... căci Tu ai făcut aceasta”. Aceasta era purtarea potrivită pentru clipa când Dumnezeu cerceta pe al Lui.

Poate că simțea Aaron că până și stâlpii casei lui îi erau mistuiți de judecata lui Dumnezeu și, cu toate acestea, el nu putea decât să rămână într-o uimire tăcută, ori cât de grea ar fi fost starea lucrurilor. Un tată lipsit de doi fii ai lui, într-un chip și în împrejurări așa de deosebite, nu era ceva de toate zilele. Era o lămurire grozav de izbitoare a cuvintelor psalmistului: „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce. stau în jurul Lui” (Ps. 89.7). „Cine nu se va teme de Tine, Doamne și cine nu va da slavă Numelui Tău” De-am putea noi să învățăm această lecție și să mergem în pace înaintea Domnului, să pășim în templul Domnului, lăsându-ne încălțăminte și cu tot respectul. Cădelnița noastră de preoți, de ar avea în ea totdeauna această singură hrană, tămâia desăvârșirii felurite a lui Cristos, pisată mărunț, iar focul sfânt să fie aprins de flacăra Duhului.

Orice vine din puterea firească, tot ce e urmare a muncii și a voii omului, tămâia cea mai scumpă pe care și-ar putea-o închipui omul, râvna cea mai înfocată a unei predări firești, toate acestea nu sunt decât „un foc străin” și au ca urmare judecățile grozave ale Domnului Dumnezeu Cel Atotputernic.

O, de am avea noi întotdeauna inimi cu adevărat ne-prefăcute și un duh de închinare înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru.

Cu toate acestea, o inimă dreaptă, dar sfioasă, să nu-și piardă nădejdea, nici să nu se însăimânte.

Se întâmplă adesea că, acei care ar trebui cu adevărat să se sperie, nici nu le pasă, iar aceia, pentru care Duhul harului n-ar avea decât cuvinte de mângâiere și de îmbărbătare, iau pentru ei, în chip greșit, muștrările aspre ale Sfințelor Scripturi. Fără îndoială, că o inimă blândă și smerită care tremură la Cuvântul lui Dumnezeu, nu stă bine, dar trebuie să ne aducem aminte că un tată își muștră copilul, nu pentru că nu-l socotește copil al lui, ci tocmai dimpotrivă; și una dintre cele mai bune dovezi despre această legătură este faptul că fiul primește muștrarea și se folosește de ea. Glasul tatălui, chiar și atunci când el muștră aspru, tot va atinge inima fiului, dar, de bună seamă, nu pentru ca să ridice în inima acestuia îndoile cu privire la legătura lui de rudenie cu cel care vorbește. Ar fi jalnic, ca un fiu să nu se mai creadă fiu de câte ori îl muștră tatăl. Judecata, cere a căzut asupra familiei lui Aaron, nu l-a făcut pe acesta să aibă îndoile că mai e într-adevăr mare preot. Ea îl învăța însă cum trebuie să se poarte în această înaltă și sfântă stare.

„Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar și lui Itamar, fiii lui Aaron: „Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți și să Se mânie Domnul împotriva întregii adunări. Lăsați pe frații voștri, pe toată Casa lui Israel, să plângă arderea care a venit de la Domnul. Voi să nu ieșiți din ușa cortului întâlnirii, ca să nu muriți, căci untdelemnul ungerii Domnului este peste voi”. Ei au făcut cum zisese Moise”.

Aaron, Eleazar și Itamar, trebuiau să nu se miște din locul lor înălțat; din vrednicia, la care fuseseră chemați.

Nici păcatul, nici judecata pe care o adusese el, nu trebuia să atingă pe acei care purtau vestimente preoțești și care erau unși cu „untdelemnul Domnului”. Acest untdelemn sfânt îi așezase într-un loc apărat, unde înrăuirile păcatului, ale morții și ale judecății, nu-i mai puteau atinge.

Puteau „să plângă arderea” cei care erau afară, departe de altar, cei care nu erau preoți, dar Aaron și fiii sai trebuiau să-și împlinească mai departe slujba lor sfântă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca niște preoți ai altarului, ei nu trebuiau să plângă, ca în fata morții, ci să-și plece capetele lor unse, în fata judecății lui Dumnezeu.

Focul lui Dumnezeu” putea să iasă și să-și facă lucrarea lui de judecată, dar un preot credincios nu se întreba ce a venit să facă acest foc. Fie că arăta încuviințarea lui Dumnezeu, mistuind o jertfă, fie că arăta mânia Lui, mistuind pe acei care aduceau „un foc străin”, preotul n-avea decât să se închine. Acest foc era semn vădit ca Dumnezeu era de față în mijlocul lui Israel și fie că El lucra „în har”, fie „în judecată”, datoria tuturor preoților credincioși era să se închine. „Voi cânta bunătatea și judecata; Ție, Dumnezeule, Ți voi cânta”.

În toate acestea, avem pentru suflet o lecție sfântă. Cei împăcați cu Dumnezeu, prin sângele Domnului Isus și prin ungerea Sfântului Duh, trebuie să umble dincolo de înrăuirile firești. Aproximarea lui Dumnezeu dă sufletului o astfel de cunoștință a căilor Sale, o astfel de pricepere a dreptății planurilor Sale, încât poate să i se închine, chiar și atunci când o lovitură a mâinii Lui i-a răpit ce avea mai drag. Dar poate că va zice cineva: Ce, noi nu suntem oameni? Voi întreba și eu la rândul meu: Aaron și fiii lui nu erau oameni? Ba da, dar se închinau ca niște preoți. E un gând foarte adânc acesta. Ni se descopere o zare de gânduri, de simțiri și de încercări, în care omul firesc nu va putea să se miște niciodată și despre care el nu știe nimic, cu toată ciopleala și ascuțirea simțirilor cu care se laudă. Pentru ca să putem prinde adâncimea, înțelesul, și puterea acestei taine sfinte, trebuie să mergem în templul lui Dumnezeu, cu adevărată putere de preoți.

Proorocul Ezechiel o fost chemat, odinioară, să învețe această lecție grea: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, iată îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jalești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba și nu mănca pâinea oamenilor... A doua zi dimineața, am făcut cum mi se poruncise” (Ezechiel 24.15-18). Ni se va spune că acesta era un semn pentru Israel. Așa e, dar asta dovedește că, în mărturia de prooroci ca și în închinarea de preoți, trebuie să ne ridicăm deasupra tuturor cerințelor și înrăuirilor firii și ale pământului. Fiii lui Aaron și soția lui Ezechiel au fost secerăți printr-o singură lovitură și, cu toate acestea, nici proorocul, nici preotul n-a trebuit să-și descopere capul, nici să verse vreo lacrimă.

O, dragă cititorule, cât am înaintat noi, eu și tu, în această cunoaștere adâncă? Fără îndoială că atât cititorul cât și cel cere scrie au de făcut aceeași mărturisire umiltoare. Vai prea adesea noi mergem „ca oamenii” și mâncăm „pâinea oamenilor”. Prea adesea, noi ne lăsăm prădați de drepturile noastre ca preoți, prin uneltirile firii și înrăuirile pământului. E lucru însemnat să veghem și să ne ferim de-aceste înrăuriri. Nimic nu ne poate feri inima de puterea răului și să-i păstreze frăgezimea duhovnicească decât încredințarea că stăm, în apropierea lui Dumnezeu, ca preoți. Toți credincioșii sunt preoți ai lui Dumnezeu și nimic nu le poate răpi această stare a lor. Dar dacă n-o pot pierde, ei pot totuși să se abată grozav de la împlinirea slujbei lor preoțești. E bine să se facă deosebire între aceste două lucruri. Unii, neuitându-se decât la adevărul de preț al siguranței credinciosului, uită că el poate să greșească în împlinirea slujbei lui preoțești. Alții, dimpotrivă, privesc numai la lipsuri și pierd siguranța.

Doresc ca cititorul să se ferească de amândouă greșelile.

Pentru aceasta, el trebuie să fie bine lămurit în ce privește mântuirea veșnică oricărui mădular din adevărata casă preotească, dar, în același timp, să nu uite că e în stare să aibă destule căderi, și, deci, e nevoie să vegheze neîncetat și să se roage, ca să nu cadă. Dea Dumnezeu ca toți aceia, care au cunoscut starea înaltă de preoți ai lui Dumnezeu, să fie feriți, prin harul Său, de orice fel de lipsuri și păcate, fie ele mânjiri personale, ori aducerea a ceva ce înfățișează un „foc străin”, pe care nu știu unde îl găsești, în cea care-și zice biserică azi.

„Domnul a vorbit lui Aaron și a zis: „Tu și fiii tăi împreună cu tine să nu beți vin, nici băutură ametoitoare, când veți intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriți: aceasta va fi o lege veșnică pentru urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile, pe care li le-a dat Domnul prin Moise” (vers. 8-11).

Vinul atâță firea pământească și orice atățare de acest soi vatămă liniștea și tăria sufletului, care sunt de neapărată nevoie pentru a împlini, cum trebuie, slujba de preot. Nu numai ca nu trebuie să întrebuițăm mijloace ca să atățăm firea veche, dar trebuie s-o socotim ca pe ceva care nu mai e. Numai așa vom fi în starea de suflet potrivită ca să slujească în altar, ca să judecăm fără părtinire, între ceea ce este mânjit și ce e curat, să lămurim și să spunem altora gândurile lui Dumnezeu.

Să se gândească fiecare, ce este pentru el vinul sau băutura tare. (Unii, având în vedere locul pe care-l are această învățătură despre vin, gândesc că pe Nadab și Abihu băutura i-a făcut să aducă „foc străin”. Oricum ar fi, noi trebuie să fim recunoscători că găsim aici o învățătură de preț în ce privește purtarea noastră ca preoți duhovnicești. Trebuie să ne ferim de tot ce ar face omului duhovnicesc, ceea ce face vinul omului firesc. Aproape că nu e nevoie să mai spunem că creștinul trebuie să fie cu cea mai mare băgare de seamă la ce privește folosința vinului ori băuturilor tari. E îngrozitor să vezi pe un creștin rob al unui obicei, oricare ar fi el. Aceasta dovedește că el nu-și răstignește și nu-și stăpânește trupul lui și e în primejdie să fie lepădat” (1 Cor. 9. 27).

Lucrurile care pot să atățe firea noastră sunt felurite, într-adevăr bogăția, ambiția, politica și atâtea alte pricini de întrecere cu lumea din jurul nostru.

Toate lucrează cu o putere atățătoare asupra firii noastre și ne fac cu totul neputincioși pentru orice slujbă de preot. Dacă inima ți-e plină de mândrie, de poftă ori de pizma, nu mai poți să te bucuri de aerul curat din altar, nici să-ți îplinești slujba sfântă de preot. Vorbesc oamenii de îndemânarea sufletului omenesc, sau de ușurința cu care el frece dintr-odată de la un lucru la altul. Dar omul cel mai înzestrat de pe pământ n-are să poată trece de la o convorbire lumească privitoare la literatură, negustorie, ori politică, în ascunzișul sfânt al sfântului locaș; unde e de față Dumnezeu; și tot așa ochiul, întunecat de înrăuirile acestor fel de priveriști, nu va mai fi în stare să vadă bine, cum i se cade preotului, deosebirea „între ce este sfânt și ce nu este sfânt, între ce este necurat și ce este curat”. Nu, iubiți cititori, preoții lui Dumnezeu nu trebuie să se apropie de „vin și de băutură tare”. Drumul lor este un drum de sfântă despărțire și lepădare de sine. Ei trebuie să se înalțe deasupra înrăuirilor aduse de bucuriile și durerile pământești. Singurul lucru pe care-l au de făcut cu băutura tare este „s-o toarne în locul sfânt ca jertfă de băutură tare Domnului” (Num. 28.7). Cu alte cuvinte, bucuria preoților lui Dumnezeu nu e bucuria pământului, ci bucuria cerului, a sfântului locaș. Bucuria Domnului e tăria lor”.

Dea Domnul ca aceste învățături sfinte să fie mai bine cântărite de noi. E neîndoios lucru, că avem mare nevoie de ele. Dacă suntem nepăsători față de datoriile noastre de preoți, totul va merge rău.

Când privim tabăra lui Israel, vedem trei cercuri din care cel mai dinlăuntru avea în mijloc sfântul locaș. Era întâi cercul luptătorilor (Num. 1.2). Apoi, cercul levitilor în jurul cortului (Numeri 3.4). În sfârșit, cercul dinlăuntru al preoților care slujeau în locul sfânt. Să ne amintim că creștinul e chemat să umble în toate aceste cercuri. El intră, luptă ca un ostaș (Ef. 6.11-17; 1 Tim. 1.18; 6,12; 2 Tim. 4.7). Slujește ca un levit în mijlocul fraților după măsura lui (Mat. 25.14-15; Luca 19. 12.1 3). În sfârșit, el se închină ca preot în locul sfânt (Evrei 13. 15-16; 1 Petru 2. 5.9). Starea aceasta din urmă va fi veșnică. De altfel, numai fiind în stare să ne mișcăm în acest loc sfânt, vom putea să ne împlinim, cum trebuie, și celelalte însărcinări și răspunderi. Prin urmare tot ce împiedică slujba noastră de preoți, tot ce ne îndepărtează de centrul cercului din mijloc, unde ni s-a dat harul să stăm, într-un cuvânt tot ce ne strică legătura noastră sau întunecă vederea de preoți, trebuie neapărat să ne facă neputincioși să ne împlinim lucrarea la care suntem chemați și nici lupta n-o mai putem duce.

Acestea sunt lucruri foarte însemnate și e bine să ne oprim cu tot-dinadinsul asupra lor. Trebuie să ne păstrăm inima dreaptă, cugetul curat, ochiul simplu, vederea duhovnicească ne-tulburată. Trebuie să căutăm cu credincioșie și râvnă să nu ne lipsim sufletul de locul sfânt, altfel totul va merge rău. Trebuie păstrată legătura personală cu Dumnezeu; fără ea vom fi slugi netrebnice și ostași biruiți. În zadar ne vom frământa alergând încoace și încolo pentru ceea ce numim slujire, în zadar vom împleti vorbe frumoase cu privire la armele și lupta creștinului. Dacă nu ne păstrăm ne-mânjite veșmintele de preoți și dacă nu ne păzim de tot ce atăță firea noastră, vom cădea negreșit. Trebuie ca preotul să-și păstreze inima cu grijă, altfel levitul va greși, iar ostașul va fi bătut.

Trebuie dar să știm, încă odată, că este datoria fiecăruia să-și dea socoteală bine de ceea ce este pentru el „vinul și băutura tare”, de ceea ce îl atăță, de ceea ce îi tocește priceperea duhovnicească și-i tulbură vederea duhovnicească. Poate că pentru unul e o piață, o expoziție de animale, ori o gazetă. Poate că e cine știe ce lucru mic. Dar n-are a face ce e: dacă asta atăță, ne va face neputincioși să slujim ca preoți, și, dacă nu ne mai închinăm ca preoți, apoi nu mai suntem buni nici de altceva, pentru că izbânda noastră, în orice privință și pentru lucrurile mici ale slujbei noastre, atarnă întotdeauna de măsura în care îl slăvim pe El.

Să ne deprindem deci să ne judecăm pe noi înșine, să veghem asupra obiceiurilor noastre, asupra căilor, gândurilor, gusturilor și tovărășiilor noastre. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, descoperim ceva care ar putea să ne abată de la deprinderile sfinte ale sfântului locaș, să-l lepădăm, oricât ar costa.

Să nu ne lăsăm robi nici unui obicei. Legătura cu Dumnezeu să ne fie mai scumpă decât orice; căci, cu cât vom prețui mai mult această legătură, cu atât vom veghea și ne vom ruga mai mult, și ne vom păzi de tot ce ne-ar putea lipsi de ea, de tot ce ne-ar atăța, tulbura, sau zdruncina. (Unii vor crede, poate, că spusele din Levitic 10.9, îngăduie câte-odată, folosința lucrurilor care caută să atățe pe omul firesc pentru că e scris: „Să nu beți vin, nici băutură ametoitoare, când veți intra în cortul întâlnirii”. La aceasta vom răspunde că, pentru creștin, cortul întâlnirii nu e un loc unde el ar merge câteodată, ci e locul unde trebuie să slujească și să se închine necurmat. Aici trebuie „să se miște și să fie”. Cu cât vom trăi mai mult în fața lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vom putea îngădui să ne depărteze ceva de El și nici unul din cei ce cunosc această fericire n-o să se poarte cu ușurătate, oricare «ar fi lucrul care l-ar lipsi de aceasta. Pe întreg pământul, nu se găsește un

singur lucru, care, pentru o inimă duhovnicească, să prețuiască măcar cât un ceas de legătură cu Dumnezeu.)

„Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar și lui Itamar, cei doi fii care mai rămăseseră: „Luați partea din darul de mâncare rămasă din jertfele Domnului mistuite de foc, și mâncați-o fără aluat lângă altar: căci este un lucru sfânt. S-o mâncați într-un loc sfânt; acesta este dreptul tău și al fiilor tăi ca parte din darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului, căci așa mi-a fost poruncit” (vers. 12-13).

Puține lucruri sunt așa de grele, ca rămânerea la înălțimea lui Dumnezeu, atunci când s-a arătat slăbiciunea omenească. Suntem ca David, când a făcut Domnul o spărtură lovind pe Uza, pentru că-și întinsese mâna către chivot: „David s-a temut de Dumnezeu în ziua aceea și-a zis: Cum să aduc chivotul lui Dumnezeu la mine acasă.” (I Cron.13-12)?.

E foarte greu să te pleci înaintea judecății lui Dumnezeu și, în același timp, să păstrezi gândurile lui Dumnezeu.

Se poate ca atunci să cobori măsura și să te dai jos din locurile cerești până pe pământul oamenilor.

Trebuie să ne păzim foarte mult de această primejdie cu atât mai mult ca cât îmbracă haina neîncrederii în sine și a smereniei. Cu toate cele ce se întâmplaseră, Aaron și fiii lui, trebuiau să mănânce darul de mâncare într-un loc sfânt. Trebuia să-l mănânce nu pentru că totul se petrecuse bine, ci „pentru că acesta e dreptul tău și așa mi s-a poruncit”. Cu toate că se păcătuise acolo, totuși locul lor era în cort și cei ce se găseau acolo aveau unele lucruri „date” lor după rânduiala lui Dumnezeu.

Chiar dacă omul ar fi avut mii și mii de lipsuri, Cuvântul lui Dumnezeu nu putea să aibă vre-unul; și acest Cuvânt dădea tuturor preoților credincioși, niște binecuvântări de care ei aveau dreptul să se bucure. Oare preoții lui Dumnezeu nu mai trebuiau să aibă acum nici o hrană, pentru că se făptuise un păcat? Cei care rămăseseră trebuiau acum să rabde de foame, pentru că Nadab și Abihu aduseseră foc străin? Negreșit că nu. Dumnezeu e credincios și nu va îngădui niciodată ca cineva să stea cu mâinile goale în fața Lui binecuvântată. Fiul risipitor poate să rătăcească, să greșească, să-și cheltuiască tot și să ajungă în sărăcie; dar totdeauna va fi adevărat că „în casa tatălui său e belșug de pâine”.

„Să mâncați de asemenea într-un loc curat, tu, fiii tăi și fiicele tale împreună cu tine, pieptul care a fost legănat într-o parte și într-alta și spata care a fost adusă ca jertfă prin ridicare, căci ele vă sunt date, ca un drept cuvenit (ie și ca un drept cuvenit fiilor tăi, din jertfele de mulțumire ale copiilor lui Israel.....printr-o lege veșnică așa cum a poruncit Domnul” (vers.14-15). Ce tărie și câtă statornicie avem aici! Toate mădularele familiei preotului, „fiicele” ca și „fiii”, toți, oricare ar fi măsura de putere sau de înțelegere a lor, trebuie să se hrănească din „piept” și din „spată”, care înfățișează dragostea și puterea adevăratei jertfe de mulțumire, înviate din morți și înfățișate înaintea lui Dumnezeu. Această binecuvântare de preț o aveau, pentru că le fusese „dată printr-o lege veșnică așa cum a poruncit Domnul”. Iată siguranța celui credincios față de orice s-ar întâmpla. Oamenii pot avea lipsuri și păcate; pot aduce foc străin, dar familia preoțească a lui Dumnezeu nu trebuie să fie lipsită niciodată de partea bogată de mila pe care i-a pregătit-o iubirea lui Dumnezeu și pe care i-a cheazăuit-o credinșia lui Dumnezeu „printr-o lege veșnică”.

Cu toate acestea, nu trebuie să amestecăm binecuvântările pe care le aveau toți cei din familia lui. Aaron, „fiicele ca și fiii” cu acelea de care mi se puteau bucura decât cei de parte bărbătească din acea familie. Am mai spus lucrul acesta atunci când am cercetat darurile. Unele binecuvântări sunt pentru toți credincioșii, de îndată ce sunt credincioși, dar sunt altele care cer o mai mare măsură de cunoștință duhovnicească și de destoinicie preoțească pentru ca să fie pricepute și gustate. Și nu numai că e nefolositor, dar e vătămător chiar să spunem că ne bucurăm de cele care cer o pricepere mai mare decât cea pe care o avem. Una e să nu-ți părăsești drepturile care-ți sunt „date” de Dumnezeu și pe care nimeni nu ți le poate lua niciodată, și alta e să te pretinzi că ai o pricepere duhovnicească pe care n-ai atins-o niciodată. Fără îndoială că trebuie să dorim cu înfocare cea mai largă măsură de legătură preoțească, cea mai înaltă treaptă de binecuvântări ale preoților, dar una e să dorești un lucru și alta e să pretinzi că-l ai.

Acest gând va arunca multa lumină asupra părții de la urmă a capitolului nostru.

„Moise a căutat țăpul adus ca jertfă de ispășire, și iată că fusese ars. Atunci s-a mâniat pe Eleazar și Itamar, fiii care mai rămăseseră lui Aaron și a zis: „Pentru ce n-ați mâncat jertfa de ispășire într-un loc sfânt; și Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării, și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului, iată că sângele jertfei n-a fost dus înăuntrul sfântului locaș; trebuia s-o mâncați în sfântul locaș cum am poruncit”. Aaron a răspuns lui Moise: „Iată ei și-au adus azi jertfa de ispășire și arderea lor de tot înaintea Domnului; și, după cele ce mi s-au întâmplat dacă aș fi mâncat azi jertfa de ispășire, ar fi fost bine oare înaintea Domnului? „Moise a auzit și a fost mulțumit cu aceste cuvinte”.

Fiicelor lui Aaron nu le era îngăduit să mănânce din „Jertfa pentru păcat”. Aceasta nu era decât pentru „fii”, și înfățișa treapta cea mai înaltă a slujbei preoțești. Cel ce mânca din jertfa pentru păcat se făcea una cu cel ce o aducea și aceasta cerea o măsură de pricepere și puțință de a purta înfățișate de „fiii lui Aaron. Cu toate acestea, cu acest prilej, Aaron și fiii lui nu erau în stare să se ridice, la această sfântă înălțime. Ar fi trebuit să se ridice dar nu s-au ridicat. „După cele ce mi s-au întâmplat, zice Aaron. Fără îndoială că asta era o greșeală de plâns și, cu toate acestea, „Moise a auzit și a fost mulțumit cu aceste cuvinte”. E mult mai bine să fim deschiși în mărturisirea căderilor și nepăsării noastre decât să avem pretenția unei puteri duhovnicești fără nici o temelie.

Și astfel capitolul zece din Levitic se începe printr-un păcat și se sfârșește printr-o greșeală. Nadab și Abihu aduc „foc străin”, iar Eleazar și Itamar nu sunt în stare să mănânce jertfa pentru păcat. Păcatul are ca urmare judecata lui Dumnezeu, iar greșeala e privită cu îngăduință de Dumnezeu. Nu putea fi nici o îngăduință pentru „focul străin”. Aceasta însemna o călcare pe față a poruncii lui Dumnezeu. E vădit că e o mare deosebire între călcarea gândită a unei porunci lămurite și între neputința numai de a te ridica la înălțimea voită de Dumnezeu. În cazul întâi, Dumnezeu e necinstit în chip deschis; în al doilea, te nedreptățești pe tine însuși, lipsindu-te de o binecuvântare a ta. N-ar trebui să se întâmple nici una, nici alta, dar e ușor să vedem deosebirea dintre ele.

Dumnezeu, în harul Lui necuprins, să ne facă să locuim totdeauna în ascunzișul sfânt al stării lui de față, rămânând în iubirea Lui și hrănindu-ne din adevărul Lui.

Așa vom fi feriți de „focul străin” și de „băutură amețitoare”, adică de orice închinare prefăcută și de orice ațâțare a cărnii sub toate înfățișările ei. Astfel vom fi în stare să ne purtăm cum se cuvine până în cele mai mici lucruri ale slujbei noastre de preoți și să ne bucurăm de toate binecuvântările stării noastre de preoți.

Legătura creștinului e foarte simțitoare. Orice înrăurire cât de mică a acestei lumi rele o poate rupe. Ea nu poate trăi decât sub înrăurirea binefăcătoare a cerului, dar se închide negreșit la cea mai mică suflare a lumii și a pornirii noastre firești. Să ne aducem aminte de aceste lucruri și să ne străduim să rămânem totdeauna înăuntrul templului sfânt, în care Dumnezeu e de față. Acolo totul e curat, sigur și ferice.

Pe bună dreptate, cartea Leviticul poate fi numită „călăuza preotului”. Ea are în totul trăsătura aceasta. E plină de îndrumări pentru aceia care doresc să trăiască în bucuria apropierii de Dumnezeu, ca preoți.

Dacă Israel ar fi mers cu Dumnezeu, prin harul care ia scos din Egipt, ei ar fi fost pentru El „o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exod 19:6). Dar ei n-au vrut. Au stat departe. S-au așezat sub lege și n-au putut să țină legea.

Iată pentru ce a trebuit să aleagă Dumnezeu o anumită seminție, și în această seminție, o anumită casă, și în această casă, un anumit om; iar acestuia și casei sale i-a fost dat marele drept de a se apropia de Dumnezeu, ca preoți.

Drepturile unei asemenea slujbe erau nemărginite; dar aveau și răspunderi însemnate. Ele cereau fără încetare un duh pătrunzător și chibzuit. „Căci buzele preotului trebuie să păzească știința, și din gura lui se așteaptă învățătura, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor” (Maleahi 2:7). Preotul trebuia nu numai să înfățișeze adunarea înaintea Domnului, ci să și lămurească adunării poruncile Domnului. El trebuia să fie totdeauna gata să mijlocească legăturile dintre Dumnezeu și popor. El trebuia să cunoască nu numai pentru el gândurile lui Dumnezeu, ci să le și poată tâlcului poporului. Toate acestea cereau, neapărat, o veghere neîntreruptă, o băgare de seamă încordată, o cercetare neclintită a Scripturilor, ca să se pătrundă de toate învățăturile, judecățile, orânduiri, poruncile, și de toate legile și întocmirile Dumnezeului lui Israel, pentru a fi în stare să învețe adunarea despre „lucrurile care trebuiau să fie făcute”.

Nu era îngăduit nici un loc închipuirii, părerilor sau dibacelor născociri ale iscusinței omenești. Totul era rânduit prin hotărârea dumnezeiască și prin greutatea ne-zguduită a celui: „Așa vorbește Domnul”. Jertfele și rânduielile slujbelor religioase fiind lămurite pe de-a-ntregul în amănunțime, nu era lăsat nimic pe seama lucrării minții omului. Nu-i era îngăduit nici chiar să hotărască ce fel de jertfă trebuia adusă în anumite împrejurări, nici în ce fel trebuia adusă această jertfă. Dumnezeu se îngrijea de toate. Nici adunarea, nici preotul n-aveau cea mai mică putere ca să hotărască, să îplinească, sau să dea un singur amănunt în tot lungul șir al poruncilor economiei vechiului așezământ. Cuvântul Domnului rânduia totul. Omul n-avea decât să se supună.

Pentru o inimă ascultătoare, lucrul acesta nu era altceva decât un har nespus. Niciodată nu se poate prețui îndeajuns darul deosebit de a ne putea îndrepta spre Cuvântul lui Dumnezeu, și de a găsi în el, zi de zi, cele mai lămurite îndrumări cu privire la toate amănuntele credinței și a unei vieți predate în slujba lui Dumnezeu. Ceea ce ne trebuie, este o voință zdrobită, un duh smerit și un ochi cinstit. Călăuza dumnezeiască este desăvârșită. N-avem nevoie de altceva. A crede, măcar o clipă, că mai rămâne ceva pe care înțelepciunea omenească poate sau trebuie să-l adauge, este ocară adusă Sfintelor Scripturi! Nimeni nu poate citi Leviticul, fără să fie uimit de grija minunată ce a avut Dumnezeul lui Israel de a da poporului Său îndrumările cele mai amănunțite despre toate cele privitoare la slujba lor de închinare.

Cititorul cel mai neînsemnat poate, cel puțin, să găsească în Levitic această lecție mișcătoare și însemnată. Și într-adevăr, dacă a trebuit vreodată ca această lecție să aibă nevoie să fie spusă mereu la urechile creștinătății, vremea cea mai potrivită este cea de azi. Din toate părțile se ridică îndoieli asupra desăvârșirii dumnezeiești a Sfintelor Scripturi. Uneori, aceste îndoieli se arată pe față și cu hotărâre; alteori, cu mai puțină sinceritate, sunt strecurate pe furis, înfățișate prin pilde sau șoptite. Se spune, pe față sau pe departe, corăbierului creștin, că harta dumnezeiască nu este îndestulătoare pentru toate amănuntele încurcate ale călătoriei, ca atâtea schimbări s-au făcut în oceanul vieții de la facerea acestei hărți, că, de multe ori, ea este cu totul greșită pentru nevoile călătoriei din vremurile noastre. I se spune că vânturile, curenții, fluxul și refluxul, țărmurile și locurile de adăpost ale acestui ocean sunt cu totul altele acum, decât acum câteva veacuri, și că, prin urmare, trebuie să se îndrepte către mijloacele folosite în vremurile de față de cei ce umblă pe mare, ca să adauge astfel ceea ce lipsește vechii hărți, care, ce-i drept, era bună pe vremea când a fost făcută.

Dorința mea arzătoare este ca cititorul creștin să poată răspunde cu toată siguranța acestei grele ocări, adusă scumpei cărți insuflate, în care fiecare rând vine din inima Tatălui, prin condeiele mâinate de Duhul Sfânt. Doresc ca el să poată răspunde acestei ocări, fie că îi este înfățișată sub chipul unui blestem îndrăzneț, fie sub a unei vorbiri înțelepte și vrednice de crezare. Oricare ar fi haina cu care se acopere, ea vine de la vrăjmașul lui Cristos, de la vrăjmașul Bibliei, de la vrăjmașul sufletului. Dacă, într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu nu este îndestulător, atunci unde ne găsim? Încotro ne vom întoarce? Pe cine vom întreba, când vom avea nevoie de ajutor și de lumină, dacă însăși cartea Tatălui nostru este greșită în vreo privință? Dumnezeu spune că această carte a Sa ne poate face „desăvârșiți și cu totul destoinici pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:17). Omul spune că nu; că sunt multe lucruri asupra cărora Biblia nu vorbește, și pe care, totuși, avem nevoie să le știm. Pe cine trebuie să cred? Pe Dumnezeu sau pe om? Răspunsul nostru oricui pune la îndoială desăvârșirea dumnezeiască a Scripturii, este lămurit prin aceasta: „sau nu ești un om al lui Dumnezeu, sau lucrarea, pentru care zici că lipsește siguranța, nu este „o lucrare bună”. Este foarte lămurit. Nimeni n-ar putea spune altfel, cercetând cu luare aminte 2Tim 3:17.

Oh! de am putea avea o încredințare mai adâncă despre desăvârșirea, măreția și puterea Cuvântului lui Dumnezeu! Avem multă nevoie să fim întăriți în această privință. Ne trebuie un simțământ atât de viu, de puternic și de statornic despre puterea desăvârșită a Scripturii și despre cuprinsul ei îndestulător pentru toate timpurile, toate climele, toate îndeletnicirile și stările personale, sociale și bisericești, ca să putem ținea piept tuturor opintirilor vrăjmașului de a nesocoti prețul acestei comori neprețuite. Facă Domnul ca inimile noastre să fie mai apropiate de aceste cuvinte ale Psalmistului: „Temelia Cuvântului Tău este adevărul, și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice” (Psalmul 119:160).

Aceste gânduri au fost trezite de cercetarea capitolului 11 din Levitic. Vedem acolo pe Dumnezeu făcând, cu amănunte minunate, o zugrăvire de dobitoace, de pasări, de pești și de târătoare, și dând poporului Său felurite semne prin care trebuiau să deosebească ce era curat, de ce era necurat. Cele din urmă două versete din acest însemnat capitol ne dau tot cuprinsul lui pe scurt: „Aceasta este legea privitoare la dobitoacele, păsările, toate viețuitoarele care se mișcă în ape și toate vietățile care se târăsc pe pământ, ca să faceți deosebire între ce este

necurat și ce este curat, între dobitocul care se mănâncă și dobitocul care nu se mănâncă” (Levitic 11:46-47). Cu privire la dobitoacele cu patru picioare, două lucruri se cereau ca ele să fie curate. Trebuiau să rumege și să aibă unghia despicată. „Să mâncați orice dobitoc care are unghia despicată, copita despărțită și rumegă”. Unul sau altul din aceste semne, singur, ar fi fost cu totul neîndestulător ca să dea curăția trebuincioasă. Amândouă trebuiau unite. Și, pe când aceste două semne ajungeau pe deplin să învețe pe israelit ca să poată deosebi dobitoacele curate de cele necurate, în afară de orice pricepere a înțelesului duhovnicesc și a pricinilor acestor semne deosebitoare, creștinul poate cerceta adevărurile duhovnicești cuprinse în aceste porunci ceremoniale.

Ce ne învață dar, aceste două însușiri ale unui dobitoc curat? Lucrarea de a rumega arată că trebuie „mistuit înăuntru” ceea ce se mănâncă; pe când unghia despicată arată felul mersului văzut. Între aceste două lucruri, după cum știm, este o legătură strânsă în viața creștinului. Cel care paște în pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu, și mistuie ceea ce ia de acolo, cel care unește cugetarea adâncă și liniștită, cu un studiu, făcut într-un duh de rugăciune, va arăta, fără îndoială, această însușire a unei vieți trăite spre slava Celui ce a binevoit să ne dea Cuvântul Său drept călăuză.

Se pare că mulți din cei ce citesc Biblia, nu mistuie Cuvântul. Este o foarte mare deosebire între aceste două lucruri. Se poate citi capitol după capitol, carte după carte, și totuși să nu se mistuie măcar un singur rând. Putem citi Biblia, ca și cum am împlini un obicei fără rost; dar, din pricină că n-avem cu ce rumega, nu tragem nici un folos din această citire. În privința aceasta, trebuie să luăm bine seama. Dobitoacele care pasc iarba verde ne pot sluji de pildă. Mai întâi, ele adună cu sârguință pășunea întăritoare; apoi se culca liniștite, ca să o rumege. Frumoasă și izbitoare icoană a unui creștin, care se hrănește din cuprinsul de preț al cărții insuflate, mistuindu-l apoi în sine.

Facă Domnul ca lucrul acesta să se răspândească tot mai mult printre noi. Dacă am fi mai obișnuiți să facem din Cuvânt hrana trebuincioasă și zilnică a sufletelor noastre, hotărât că am avea mai multă putere. Să ne păzim să facem din citirea Bibliei o formă moartă, o datorie rece, o deprindere sau obișnuință religioasă.

Aceeași băgare de seamă trebuie avută cu privire la lămurirea Cuvântului în fața mulțimii. Aci care lămuresc semenilor lor Scripturile, să se hrănească și să le mistuie mai întâi pentru ei înșiși. Să citească și să cugete deoparte nu numai pentru alții, ci pentru ei înșiși. Este trist să vezi pe un om mereu îngrijorat să dea hrana altora, în timp ce el moare de foame. Iar cei ce iau parte la lămurirea Cuvântului, să nu facă lucrul acesta numai din obișnuință, ca o mașină, ci cu o dorință cinstită de a învăța și de a mistui în sine cele ce ascultă. Atunci, și cei ce învață și cei ce sunt învățați vor fi într-o stare bună, viața duhovnicească va fi hrănită și întreținută, și se va arăta viața cu adevărat vrednică de acest nume.

Dar să ne aducem aminte că lucrarea de a rumega nu trebuie niciodată despărțită de unghia despicată. Unii, slab cunoscători ai călăuzei preotului, ne-învățați în poruncile dumnezeiești, văzând un dobitoc rumegător, puteau ușor să-l ia drept curat, ceea ce ar fi fost o mare greșeală. O cercetare mai amănunțită a rânduiei dumnezeiești i-ar fi arătat îndată că trebuia să se uite și la mersul dobitocului, să privească cu băgare de seamă urma lăsată de fiecare mișcare, să caute urma unghiei despicate.

Tot astfel, unghia despicată nu era de ajuns, dacă nu era însoțită de rumegare: „Să nu mâncați porcul, care are unghia despicată și copita despărțită, dar nu rumegă; să-l priviți ca necurat” (vers 7). Într-un cuvânt, aceste două lucruri erau nedespărțite pentru orice dobitoc curat; în ce privește înțelesul duhovnicesc, el este de cea mai mare însemnătate din punct de vedere practic. Viața lăuntrică și umblarea din afară trebuie să meargă împreună. Un om poate să dea dovadă că iubește Cuvântul lui Dumnezeu și că se hrănește din el, că-l cercetează cu de-amănuntul și-l rumegă, că-l face pășunea sufletului său; dar, dacă urmele umbletului său pe cărarea vieții nu sunt acelea pe care le cere Cuvântul, el nu este curat. Și de altă parte, un om poate să pară că umblă întocmai cum ar trebui, ca fariseul, dar, dacă umbletul său nu este urmarea vieții ascunse pe care o hrănește cu Dumnezeu, nu are nici un preț. Înăuntru trebuie să fie lucrarea dumnezeiască, ce ia și rumegă bogata pășune a Cuvântului lui Dumnezeu, fără care urma pașilor nu va folosi la nimic. Însemnătatea fiecăruia din aceste semne deosebitoare atârnă de legătura nedespărțită dintre ele.

Lucrul acesta ne silește să ne aducem aminte de o parte foarte însemnată din epistola întâia a lui Ioan, în care apostolul ne dă două însușiri, după care putem cunoaște pe cei ce sunt din Dumnezeu: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10). Avem aici cele două mari laturi ale vieții veșnice, pe care le au toți adevărații credincioși, anume: „neprihănirea” și „iubirea”, semnul din afară și dinăuntru. Amândouă trebuie să fie împreună. Unii creștini sunt în totul pentru iubire; alții pentru neprihănire. După Dumnezeu, una nu poate merge fără cealaltă. Dacă ceea ce numim dragoste este fără o viață trăită în neprihănire, nu va fi de fapt decât o stare de suflet slabă și molatecă, ce va îngădui tot felul de greșeli și de rele. Iar dacă ceea ce numim dreptate și neprihănire este fără dragoste, va da o stare de suflet aspră, mândră, fățarnică, iubitoare de sine, mulțumindu-se cu temelia ticăloasă a „vazei” și bunului nume personal. Dar acolo, unde viața dumnezeiască lucrează cu putere, se va găsi totdeauna dragostea lăuntrică unită cu o adevărată viață sfântă. Aceste două însușiri sunt de neapărată trebuință pentru adevărata viață creștină. Trebuie să avem dragoste pentru tot ceea ce este din Dumnezeu, și, în același timp, să avem sfințenia, care se dă înapoi cu groază dinaintea a tot ce este de la Satana.

Să vedem acum, ce ne învață Leviticul cu privire la „tot ce se găsește în ape”. Și aici găsim două semne deosebitoare. Două lucruri trebuiau să aibă un pește curat după lege, și anume „aripile și solzii”, care arătau o anumită destoinicie pentru locul în care avea să se miște.

Dar mai este ceva. Eu cred că noi avem darul deosebit de a putea vedea în însușirile firești cu care Dumnezeu a înzestrat făpturile ce trăiesc în ape, anumite însușiri duhovnicești ce țin de viața creștină. Dacă peștelui îi trebuie „aripi” ca să se miște în apă și „solzi” ca să se împotrivescă puterii ei, și credinciosul are nevoie de această putere duhovnicească ce-l face în stare să meargă înainte prin lumea ce-l înconjoară și, în același timp, să se împotrivescă înrâuririi ei, să nu se lase pătruns de ea, să se țină deoparte. Acestea sunt însușiri de preț. Aripile și solzii sunt pline de înțeles pline de învățământ pentru creștin. Ele ne înfățișează două lucruri de care avem în deosebi nevoie: tăria duhovnicească de a înainta împotriva șuvoiului și părerilor lumii, care ne înconjoară și puterea de a ne pune la adăpost de înrâurirea ei. Una fără alta n-ar folosi la nimic. Este zadarnic să fim în stare să străbatem lumea, dacă nu suntem apărați împotriva înrâuririi lumii; și chiar dacă am putea dovedi că suntem în stare să ne păzim de lume, totuși, dacă n-avem puterea să înaintăm, greșim.

Toată purtarea unui creștin ar trebui să-l arate ca pe un călător și străin pe acest pământ. Lozinca lui ar trebui să fie „înainte” mereu și numai înainte. Oricare ar fi împrejurările în care se află, ochii lui trebuie să fie ațintiți asupra unei locuințe care nu ține de lumea aceasta pieritoare.

El este înzestrat, prin har, cu însușirea duhovnicească de a merge înainte, de a trece cu tărie peste toate piedicile și de a înfăptui dorințele arzătoare ale unui suflet născut de sus. Și tot croindu-și cu hotărâre astfel drumul înainte, tot „silindu-și trecerea până la cer”, trebuie să-și păzească omul dinlăuntru înarmat peste tot și închis cu grija pentru orice înrâurire din afară.

Fie să avem tot mai mult această nevoie de a înainta, aceste năzuințe după cele de sus! Mai multă statornicie în sfințenia sufletului, și mai multă îndepărtare de această lume ușuratică. Cu drept cuvânt vom binecuvânta pe Domnul pentru cercetările noastre asupra umbrelor ceremoniale ale Leviticului, dacă, prin ele, vom fi aduși să dorim cu mai multă înfocare aceste haruri, care, deși zugrăvite atât de slab, ne sunt totuși atât de trebuincioase.

De la versetul 12 până la versetul 24 din acest capitol, avem legea privitoare la păsări. Toate cele ce se hrăneau cu carne, erau necurate. Cele care mâncau de toate, erau necurate. Toate cele care, deși înzestrate cu puterea de a se înălța în văzduh, se târau totuși pe pământ, erau necurate. Din acestea din urmă se abăteau vreo câteva de la regulă (versetele 21-22); dar regula, porunca nestrămutată era cât se poate de lămurită: „Să priviți ca o urâciune orice târătoare care zboară și umblă pe patru picioare” (versetul 20), Lucrul acesta este o învățătură foarte bună pentru noi. Păsările care puteau să se hrănească cu carne, cele care puteau să mănânce de toate și toate cele ce se târau trebuiau să fie socotite ca necurate pentru Israelul lui Dumnezeu, pentru că așa hotărâse Dumnezeu lui Israel, și inima duhovnicească nu va avea greutate să recunoască dreptatea unei asemenea porunci. Nu numai că, în obiceiurile celor trei soiuri de păsări arătate mai sus, putem vedea pricina înțeleaptă pentru care fuseseră declarate necurate, dar în ele vedem și înfățișarea izbitoare a lucrurilor de care orice creștin adevărat trebuie să se păzească cu desăvârșire. El trebuie să lepede tot ce ține de firea pământească (de carne). Mai mult încă, el nu se poate hrăni cu orice i se pune înainte. El trebuie „să cerceteze lucrurile care se deosebesc”, el trebuie „să ia seama la cele ce aude”, el trebuie să aibă un duh pătrunzător, o judecată duhovnicească, gusturi cerești. În sfârșit, el trebuie să se folosească de aripile sale, trebuie să se înalțe pe aripile credinței, și să-și găsească locul în părțile cerești de care ține. Într-un cuvânt, nu trebuie să se găsească la creștin nimic târător, nimic încurcat, nimic necurat.

Cât despre „târătoare”, iată care era regula obișnuită: „Pe orice târătoare care se târăște pe pământ, s-o priviți ca necurăță; să nu se mănânce” (vers 41). Ce minunat lucru să te gândești la harul plin de bunăvoință al lui Dumnezeu! El putea să se coboare ca să dea îndrumări cu privire la târătoare! El nu voia să-și lase poporul nelămurit nici în cel mai neînsemnat lucru. Călăuza preotului cuprindea cele mai lămurite îndrumări pentru toate lucrurile. El voia ca poporul Său să se păstreze curat de orice întinăciune, de care s-ar fi putut întina prin atingerea lucrurilor necurate. Ei nu erau ai lor înșiși, și deci nu trebuiau să se poarte după placul lor. Ei erau ai lui Dumnezeu; Numele Lui era chemat peste ei; ei erau socotiți una cu El. Cuvântul Său trebuia să fie, în orice privință, îndrumătorul lor. În el trebuiau să învețe să deosebească anume care dobitoace, păsări, pești și târătoare erau curate. Cu privire la aceste lucruri, ei nu trebuiau să se bazeze pe gândurile lor, să pună în lucrare mintea lor, sau să se lase călăuziți de închipuirile lor. Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să le fie singura călăuză. Celelalte neamuri puteau să mănânce ce voiau; dar Israel se bucura de marea cinste de a nu mânca decât ce plăcea Domnului.

Totdeauna ar trebui, duhovnicește vorbind, să se poată spune despre creștin: „Chiar când merge, se simte că are aripi”.

Poporul lui Dumnezeu trebuia să se ferească cu multă băgare de seamă nu numai de faptul de a mânca ce era necurat; dar până și atingerea lui era oprită (vezi versetele 8, 24, 26-28, 31-41). Era cu neputință ca un mădular al Israelului lui Dumnezeu să atingă ceva necurat, fără să se facă și el necurat. Acest adevăr este lămurit pe larg în lege și în prooroci: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Pune preoților următoarea întrebare asupra Legii: „Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită și atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn, sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite?” Preoții au răspuns: „Nu”! Și Hagai a zis: „Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?” Preoții au răspuns: „Vor fi spurcate” (Hagai 2:11-13). Dumnezeu voia ca poporul Său să fie sfânt în toate privințele” Ei nu trebuiau nici să mănânce, nici să se atingă de ceva necurat. „Să nu vă faceți urâcioși prin toate aceste târătoare care se târăsc; să nu vă faceți necurați prin ele, să nu vă spurcați prin ele!” Apoi urmează pricina puternică a acestei despărțiri strașnice.

Este bine să luăm aminte că sfințenia personală a slujitorilor lui Dumnezeu, deplina lor despărțire de orice lucru necurat, izvorăște din legătura lor cu El. Nu spunând: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” ci spunând: „Dumnezeu este sfânt”, și de aceea toți cei ce stau în legătură cu El trebuie să fie sfinți. Din toate privințele este drept ca Dumnezeu să ceară poporului Său să fie sfânt. „Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile”. Ce ar putea oare să se potrivească mai bine Casei Domnului, decât sfințenia? Dacă cineva ar fi întrebat pe un israelit: „De ce te dai înapoi astfel dinaintea acestei târătoare ce se târăște pe cărare?” el ar fi răspuns: „Dumnezeu este sfânt și eu sunt al Lui”. El a zis: „Nu te atinge!” Tot așa, acum, dacă un creștin este întrebat de ce stă deoparte de atâtea lucruri, la care iau parte oamenii din lume, răspunsul lui trebuie să fie lămurit: „Tatăl meu este sfânt”. Aceasta este adevărata temelie a sfințeniei personale. Cu cât vom privi mai cu băgare de seamă firea lui Dumnezeu și vom intra în puterea legăturilor noastre cu Dumnezeu, în Cristos, prin lucrarea Duhului Sfânt, cu atât vom fi mai sfinți. Nu poate fi vorba de o înaintare în starea de sfințenie în care este pus cel credincios; dar este, și trebuie să fie o înaintare în prețuirea, trăirea și arătarea acestei sfințenii. Aceste lucruri n-ar trebui amestecate niciodată. Toți credincioșii se găsesc în Hristos în aceeași stare de sfințenie sau de sfințire, dar măsura în care se arată în viață această sfințenie poate fi felurită. Este ușor de înțeles: starea noastră în Cristos înaintea lui Dumnezeu este urmarea faptului că am fost apropiați de Dumnezeu prin sângele crucii; viața de sfințenie atârnă însă de legătura noastră cu Dumnezeu prin lucrarea Duhului. Lucrul acesta nu înseamnă că avem pretenția să ne așezăm deasupra locului dat nouă pe o treaptă de sfințenie personală mai ridicată decât alții, și să fim, în vreun fel, mai buni decât semenii noștri. Asemenea gânduri sunt vrednice de disprețul oricărui om cu judecată. Dar, dacă Dumnezeu, în harul Său nesfârșit, se coboară până la noi și ne ridică până la înălțimea sfințeniei Sale binecuvântate, în unire cu Cristos, n-are El dreptul oare să ne arate care trebuie să fie purtarea noastră, ca unii care am fost apropiați astfel de El? Cine ar îndrăzni să pună la îndoială un adevăr atât de lămurit? Și apoi, nu suntem oare datori să căutăm să păstrăm această purtare pe care ne-o poruncește? Trebuie să fim învinuiți de îngâmfare dacă suntem ascultători? Era o îngâmfare pentru un israelit să nu vrea să se atingă de „o târătoare?” Nu, dar ar fi fost o îndrăzneală și primejdioasă îngâmfare să se fi atins. E drept că se putea ca el să nu poată face pe un străin ne-tăiat împrejur, să înțeleagă și să prețuiască pricina purtării sale, dar nu era nimic. Domnul zisese: „Să nu te atingi” nu pentru că un Israelit era, prin el însuși, mai sfânt decât un străin, dar pentru că Dumnezeu era sfânt și Israel era poporul Lui, Trebuia ochiul și inima unui ucenic, tăiat împrejur, al legii lui Dumnezeu, pentru ca să deosebească ce era curat de ce nu era. Un străin nu putea face nici o deosebire, întotdeauna se va întâmpla la fel. Numai copiii înțelepciunii pot să-i dea dreptate și să-i găsească bune căile cerești.

Înainte de a sfârși capitolul 11 din Levitic, îl putem pune alături cu folos pentru sufletele noastre, cu capitolul 10 din Fapte, versetele 11-16. Ce ciudat trebuie să i se fi părut lui Petru, care fusese crescut din copilărie, după rânduielele Legii lui Moise, să vadă coborându-se din cer un vas, „în care se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și pasările cerului”; și nu numai să vadă acest vas astfel umplut, dar să și audă un glas zicând: „Petre, școală-te, taie și mănâncă”. Minunat lucru. Ce? Nici o cercetare a unghiilor și a obiceiurilor? Nu era nevoie: vasul și cuprinsul lui se coborâseră din cer. Era destul. Iudeul putea să se pună la adăpostul poruncitor Legii și să strige: „Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat” dar valul de har dumnezeiesc se ridica cu măreție peste aceste piedici, pentru ca să îmbrățișeze în largimea lui „tot felul” de lucruri pe care să le ridice la cer, în puterea și greutatea acestor cuvinte de preț: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat”. Puțin interesează cuprinsul vasului, dacă Dumnezeu îl curățise. Făcătorul cărții Leviticului venea să înalțe gândurile slujitorului Său, peste marginile pe care le ridicase această carte până la întreaga măreție a harului ceresc. Voia să-l învețe că adevărata curăție, pe care o cere cerul, nu mai trebuia să stea în faptul de a rumega, de a avea unghia despicată sau în alte semne cerute de lege; ci în spălarea în sângele Mielului, care curățește de orice păcat, și face pe credincios atât de curat ca să poată păși pe drumurile de safir ale locașurilor cerești. Era o lecție aleasă, dată unui Iudeu. Era o lecție dumnezeiască, la lumina căreia umbrele vechii economii trebuiau să piară. Mâna harului Celui Atotputernic a deschis poarta împărăției, dar nu ca să primească orice ar fi necurat. Nimic ținut nu poate intra în cer; și semnul, după care se putea cunoaște curăția, nu trebuia să mai fie o unghie despicată, ci numai acesta: „Ce a curățit Dumnezeu”. Când Dumnezeu curățește pe un om, hotărât că acesta trebuie să fie curat. Petru trebuia să fie trimis ca să deschidă împărăția și Neamurilor, după cum o deschisese Iudeilor, și inima lui de Iudeu avea nevoie să fie lărgită. El avea nevoie să se înalțe deasupra umbrelor trecutului, în lumina strălucitoare care împrăștia raze dintr-un cer deschis prin jertfa deplină ce fusese adusă. El avea nevoie să iasă din fâgașul îngust al iudaismului și să fie purtat pe întinsul mării de har, care trebuia să se verse peste o întreagă lume pierdută. De asemenea trebuia să învețe că măsura, care trebuia să hotărască adevărata neprihănire, nu mai era trupească, ceremonială și pământească, ci duhovnicească, morală și cerească. Cu drept cuvânt, putem spune că pe acoperișul casei lui Simon tăbăcarul, apostolul celor tăiați împrejur a învățat niște lecții însemnate. Se înțelege că ele erau bune să îmblânzească, să lărgească și să înalțe un suflet, care fusese crescut în mijlocul înăuririlor înguste ale sistemului Iudeu. Binecuvântăm pe Domnul pentru aceste lecții. Îl binecuvântăm pentru frumoasa și strălucita stare în care ne-a așezat El prin jertfa de pe cruce. Îl binecuvântăm, pentru că nu mai suntem opriți de porunci ca: „nu lua, nu gusta, nu atinge” ci avem Cuvântul Său, care spune: „Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțămiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1Timotei 4:4-5).

Această scurtă împărțire a Leviticului ne dă, în felul său, o îndoită lecție a „căderii omului și a leacului lui Dumnezeu”. Cu toate că forma are o înfățișare deosebită, învățătura este cât se poate de lămurită și potrivită să ne atragă atenția. Ea este, în același timp, foarte umilitoare dar și minunat de mângâietoare. Scopul oricărei părți din Scriptura, lămurită, fără înconjur și însușită de sufletul nostru prin puterea Duhului Sfânt, este să ne aducă, fără voia noastră, la Cristos.

Pretutindeni unde vedem firea noastră căzută, în orice vreme am privi-o, fie la zămislirea ei, la naștere sau în orice altă stare din întreaga ei viață, din pânțele până la sicriu, ea poartă pecetea slăbiciunii și a întinăciunii. Și adevărul acesta se uită adesea în mijlocul strălucirii, măreției bogățiilor și deșertăciunilor vieții omenești. Inima omului scornește multe mijloace cu care să-și acopere ticăloșia. Ei caută, în multe feluri, să-și împodobească, să-și poleiască goliciunea și să se îmbrace cu înfățișarea puterii și a slavei; dar toate acestea nu sunt decât deșertăciune. Este de ajuns să-i vezi, la intrarea lui în lume, ca o făptură sărmană și neputincioasă, sau când părăsește lumea, ca să ia loc sub gliile văilor, pentru a avea dovada cea mai puternică de nimicnicia întregii lui îngâmfări, de deșertăciunea întregii lui măriri. Cei a căror trecere prin această lume a fost luminată de ceea ce omul numește slavă, au intrat în lume goi și slabi și au părăsit-o prin boală și moarte.

Dar nu e numai atât. Partea omului, însușirea cu care se naște, nu este numai starea de neputință; mai este încă și păcatul. Iată, zice Psalmistul: „că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51:5). „Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?” (Iov 25:4). În capitolul 12 învățăm că nașterea unui „copil de parte bărbătească” făcea pe mamă „șapte zile” necurată, trebuind ca încă treizeci și trei de zile să nu se ducă la sfântul locaș; aceste două soroace erau îndoite când se naștea o „fată”. Oare toate acestea nu ne vorbesc nimic? Nu putem scoate de aici o învățătură care să ne smerească? Nu ne învață ele oare, într-o vorbire ușor de înțeles, că omul este „un lucru necurat” și că îi trebuie sângele ispășitor pentru al curăți? Omul își închipuie că se poate mântui singur. El laudă cu îngâmfare vrednicia firii omenești. El poate să-și dea ifose și să se semețească trecând prin viață dar, dacă ar voi să-și dea osteneala să cugete o clipă și să se gândească temeinic la acest scurt capitol 12, mândria, deșertăciunea, vrednicia și îndreptățirea sa, s-ar topi pe dată, și, în locul lor, ar putea găsi adevărata temelie a oricărei vrednicii, ca și temelia neprihănirii dumnezeiești, în crucea Domnului nostru Isus Cristos.

În acest capitol, umbra crucii trece pe dinaintea noastră sub o îndoita înfățișare: întâi, în tăierea împrejur a „copilului de parte bărbătească”, prin care era socotit drept un mădular al Israelului lui Dumnezeu și, al doilea, în arderea de tot și jertfa pentru păcat, prin care mama era curățită de orice necurăție, pusă iarăși în drepturile ei și făcută din nou vrednică să se poată apropia de sfântul locaș și să fie pusă în legătură cu lucrurile sfinte.

Moartea lui Cristos, sub cele două mari înfățișări ale ei, ne este arătată aici, ca singurul lucru care putea răspunde păcatului legat de nașterea firească a omului și să-l ridice pe deplin. Arderea de tot închipuie moartea lui Cristos, după cerințele lui Dumnezeu; jertfa pentru păcat, de altă parte, închipuie moartea lui Cristos în legătură cu nevoile păcătosului.

„Dacă nu poate să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, altul pentru jertfa de ispășire. Preotul să facă ispășire pentru ea și va fi curată”. Numai vărsarea de sânge putea să curățească. Crucea este singurul leac pentru neputință și păcătoșia omului. Pretutindeni unde această lucrare minunată este înțeleasă, prin credință, aduce o curățire deplină. Dacă acești înțelegeri e slabă, credința poate fi șovăitoare, urmările pot fi sărăcicioase; dar, cititorul să-și aducă aminte, pentru bucuria și mângâierea sufletului său, că nici adâncimea încercărilor sale, nici tăria credinței, nici puterea lui de înțelegere, nu curățește; ci numai prețul dumnezeiesc, puterea veșnică a sângelui lui Cristos. Adevărul acesta dă sufletului o pace adâncă. Jertfa de pe cruce este aceeași pentru fiecare mădular al Israelului lui Dumnezeu, oricare ar fi locul său în adunare. Duioasele îngrijiri ale Dumnezeului îndurării se văd în faptul că sângele unei turturele avea tot atâta putere pentru cel sărac, ca și sângele unui miel pentru cel bogat. Întregul preț al lucrării ispășitoare era păstrat și arătat la fel prin amândouă darurile. Dacă n-ar fi fost așa, israelitul sărac, care trebuia să aducă darurile cerute de lege pentru curățire, ar fi putut să strige deznădăjduit, privind multele turme ale vreunui vecin bogat: „Vai ce să mă fac? Cum voi fi curățit? Cum voi putea să-mi capăt iarăși locul și drepturile în adunare? Eu nu am nici turme, nici vite. Eu sunt sărac și nenorocit”. Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu, căci și pentru o asemenea împrejurare, El gândise totul. Un pui de porumbel sau o turtura era de ajuns. Același har desăvârșit și

minunat se arată pentru lepros în capitolul 14 al Leviticului: „Dacă este sărac și nu poate să aducă toate aceste lucruri, atunci să ia... etc. Apoi să aducă una din turturele sau un pui de porumbel, cum va putea, unul ca jertfă de ispășire, și altul ca ardere de tot. Aceasta este legea pentru curățirea celui ce are o rană de lepra, și nu poate să aducă tot ce este rânduit pentru curățirea lui” (versetele 21, 30-32).

Harul găsește pe păcătos în orice loc și în orice stare s-ar afla. Sângele ispășitor poate fi folosit de cel mai smerit, de cel mai sărac și de cel mai slab. Toți cei ce au nevoie de el, îl pot avea. Și ce are a face „dacă e sărac?” Trebuie să fie înlăturat? O! nu, Dumnezeu lui Israel nu putea să se poarte astfel cu săracii și cu nevoiașii. Este o mare îmbărbătare pentru toți aceștia în cuvintele: „După mijloacele lui... cum va putea”. Ce har desăvârșit! „Evanghelia este vestită săracilor”. Nimeni nu poate zice: „sângele lui Cristos nu-mi era la îndemână”. Se poate pune întrebarea aceasta fiecăruia. „Cât de aproape ai voi să-ți fie adus acest sânge?” „Eu îmi apropii neprihănirea, nu este departe”, zice Domnul (Isaia 46:13). Cât este ea de „aproape?” Atât de aproape că este pentru „cel ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit” (Rom. 4:5). Și încă: „Cuvântul este aproape de tine”. Cum „aproape?” Atât de aproape că: „Dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Rom. 10:8-9). La fel avem și această frumoasă poftire: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani” (Isaia 55:1).

Ce har fără seamăn strălucește în cuvintele acestea: „celui care nu lucrează”, și „chiar și cel ce n-are bani!” Pe cât sunt de potrivnice firii lui Dumnezeu, pe atât sunt de potrivite firii omului. Mântuirea este tot atât de fără plată ca și aerul pe care-l tragem în piept. Oare noi am făcut aerul? Nu, dar noi ne bucurăm de el, și folosindu-l, putem trăi și lucra pentru Acela care l-a făcut. La fel este și cu mântuirea. O primim fără să facem nimic. Ne bucurăm de bogățiile Altuia; ne odihnim pe lucrarea făcută de Altul; ba mai mult, hrănindu-ne și odihnindu-ne astfel pe ea, suntem puși în stare să lucrăm pentru Acela prin a cărui lucrare avem pace și din bogățiile căruia ne împărtășim. Aici se vede învățătura Evangheliei cu totul potrivnică Legii; o învățătură neînțeleasă pentru cei de sub lege, dar foarte lămurită pentru credință. Harul dumnezeiesc se îngrijește de nevoile celor ce „nu pot” să îngrijească de ei înșiși.

Dar mai găsim o învățătură de preț în acest capitol din Levitic. Vedem nu numai harul lui Dumnezeu întins săracilor, dar asemănând cele din urmă versetele din Luca 2:24, vedem până la ce adâncime se coboară Dumnezeu pentru ca să arate acest har. Domnul Isus Cristos, Dumnezeu arătat în trup, Mielul fără cusur și fără prihană, Sfântul care n-a cunoscut păcatul, „s-a născut dintr-o femeie”, și această femeie, taină minunată, după ce a purtat în pânțele ei și a dat naștere acestui trup omenesc, curat, desăvârșit, sfânt și fără prihană, a trebuit să se supună rânduielilor obișnuite și să-și împlinească zilele de curățire, după Legea lui Moise. Vedem harul dumnezeiesc nu numai în faptul că a trebuit să se curățească astfel, dar și în felul cum a împlinit această rânduială. „Și ca să aducă jertfă, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, după cum este poruncit în legea Domnului”. Această împrejurare ne învață că așa zisii părinți ai Domnului Isus erau atât de săraci, încât au fost siliți să se folosească de duioasa îngăduință făcută celor ce n-aveau puțină să aducă „un miel ca jertfă”. Ce gând Domnul slavei, Dumnezeu Atotputernic, Stăpânul cerului și al pământului, Acela care are „toate fiarele munților cu miile lor”, și toate bogățiile lumii, vine în lumea aceasta, pe care El a făcut-o, în împrejurările grele ale unei vieți sărăcăcioase. Rânduiala levitică era îngăduitoare cu săracii, mama lui Isus s-a folosit de ea. Avem aici o lecție însemnată. Domnul Isus nu și-a făcut intrarea în lume în mijlocul celor mari și de neam ales. El a fost un om cu totul sărac. El a trăit printre săraci. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2Corinteni 8:9).

Să ne hrănim cu bucurie, neîncetat, din acest har scump al Domnului nostru Isus Cristos, prin care am fost îmbogățiți în timp și în veșnicie! S-a dezbrăcat pe Sine, ca să fim noi îmbrăcați. A murit, ca să ne dea viață. În măreția harului Sau, S-a coborât din înălțimea slavei dumnezeiești până în adâncimile sărăciei omenesti pentru ca să ne ridice din gunoiul stricăciunii firești și să ne dea un loc veșnic printre voievozii norodului Său. Simțământul acestui har, născut în inimile noastre prin puterea Duhului Sfânt, să ne silească să ne predăm în totul Aceluia căruia îi datorăm fericirea noastră de acum și cea veșnică, bogățiile noastre, viața noastră, totul!

Dintre toate slujbele pe care avea să le împlinească preotul, după rânduiala Legii lui Moise, nici una nu cerea o băgare de seamă mai răbdătoare și o alipire mai strânsă de Călăuza dumnezeiască a Cuvântului, decât declararea și căutarea cum trebuie, a leprei. Lucrul acesta trebuie să fie vădit pentru oricine cercetează cu oarecare băgare de seamă, însemnata parte a cărții noastre, la care am ajuns.

Două lucruri cereau din partea preotului o deosebită luare aminte, și anume, neprihănirea adunării și harul care nu putea să încuviințeze îndepărtarea unui mădular oarecare, decât pentru pricini arătate lămurit. Sfințenia nu putea să îngăduie ca un om oarecare, care trebuia îndepărtat, să rămână în adunare; iar, pe de altă parte, harul nu voia ca cineva, care trebuia să facă parte din adunare, să fie izgonit. De aceea, preotul avea cea mai mare nevoie de agerime, de liniște, de înțelepciune, de răbdare, de blândețe și de o mare cunoștință. Anumite lucruri puteau să pară de mică însemnatate, și totuși să fie foarte serioase, iar altele puteau să se asemene cu lepra, fără să fie câtuși de puțin lepră. Trebuia cea mai mare băgare de seamă și foarte mult sânge rece. O judecată pripită, o hotărâre dată prea în grabă, putea să aibă cele mai însemnate urmări, fie pentru adunare, fie pentru vreunul din mădularele ei.

Astfel se lămurește de ce întâlnim așa de des cuvinte ca acestea: „Preotul să cerceteze” „preotul să închidă șapte zile pe cel cu rana; „a șaptea zi preotul să-l cerceteze iarăși” „preotul să-l închidă a doua oară încă șapte zile” „preotul să-l cerceteze a doua oară în ziua a șaptea”. Nu trebuia judecat sau hotărât deloc cu grabă. Nu trebuia să-și facă vreo părere din cele auzite. Cercetarea personală, priceperea preoțească, gândirea liniștită, ascultarea în totul de Cuvântul scris, adică de Călăuza sfântă care nu poate să greșească, toate acestea erau însușiri pe care preotul trebuia neapărat să le aibă, dacă voia să dea o hotărâre dreaptă pentru fiecare împrejurare. Nu trebuia să se lase călăuzit de gândurile lui, de pornirile lui, de înțelepciunea lui, în vreo privință oarecare. Avea îndrumări lămurite în Cuvânt, numai să se supună lui. Fiecare amănunt, fiecare semn, fiecare mișcare, fiecare schimbare, fiecare culoare și fiecare semn prevestitor, totul era prevăzut, cu o prevedere dumnezeiască, astfel că preotul n-avea decât să cunoască bine Cuvântul și să se supună lui întocmai, în toate privințele, ca să înlătore mii de greșeli.

Să cercetăm acum boala leprei, pe om, pe îmbrăcămintă sau pe casă. Din punctul de vedere al celor ce se văd, nimic nu poate fi mai dezgustător ca această boală; și fiindcă ea nu se putea vindeca atunci când era pe om, înfățișează o icoană dintre cele mai vii și înfricoșătoare a păcatului în noi, a păcatului în felurite împrejurări prin care trecem, a păcatului în Biserica lui Dumnezeu. Ce învățătură pentru suflet, ca o boală atât de îngrozitoare și înjositoare să fie folosită pentru a înfățișa răul moral, fie într-un mădular al Bisericii lui Dumnezeu, fie în împrejurările în care se găsește unul din mădularele ei, fie chiar în Biserica însăși.

1. Mai întâi, în ce privește lepra la un om, sau, cu alte cuvinte, răul moral sau ceea ce putea să pară rău la un mădular al Bisericii, este ceva foarte însemnat, ceva care cere cea mai mare veghere și toată grija din partea tuturor celor ce au pe inimă binele sufletelor și slava lui Dumnezeu, care este părtașă la buna stare și la neprihănirea Bisericii Sale ca trup și a fiecărui mădular în parte.

E de mare însemnătate să vedem că, pe când lepra și rânduilele curățirii se potrivesc, într-un înțeles mai larg oricărui păcătos, totuși aici lepra este înfățișată în legătură cu cei care alcătuiau poporul recunoscut al lui Dumnezeu. Omul pe care-l vedem aici supus cercetării preotului, este un mădular al Bisericii lui Dumnezeu. E bine să se înțeleagă lucrul acesta. Biserica lui Dumnezeu trebuie păstrată curată, pentru că ea este locuința Sa. Nici un leproș nu poate locui înăuntrul locuinței sfinte a lui Dumnezeu.

Dar atunci, luați în seamă grija, băgarea de seamă și răbdarea la care e îndemnat preotul, de teamă ca nu cumva să fie socotit ca lepră ceva care nu era lepră, sau să fie îngăduit ceva ce era într-adevăr lepră. Mai multe boli puteau să pară „pe piele” locul arătării bolii „ca o rană de lepră”, care, după o cercetare cu băgare de seamă a preotului, se dovedeau că sunt numai la față. Lucrul acesta trebuia să-l țină în seamă cu multă grijă. Putea să se ivească vreo bubă pe piele, dar, deși cerea îngrijirea celui ce lucra pentru Dumnezeu, nu era totuși într-adevăr o necurăție. Și, cu toate acestea, ceea ce nu părea decât o bubă deasupra pielii, putea să ajungă ceva mai adânc decât pielea și să înrăurească părțile lăuntrice ale trupului. Lucrul acesta cerea din partea preotului cea mai mare îngrijire (vezi versetele 2-11). O mică neîngrijire, o ușoară uitare putea să aibă urmări păgubitoare: molipsirea adunării întregi prin îngăduirea unuia cu adevărat leproș, sau îndepărtarea unui adevărat mădular al Israelului lui Dumnezeu, din pricina vreunei bube numai deasupra pielii.

În toate acestea, sunt o mulțime de învățăminte pentru copiii lui Dumnezeu. Este o deosebire între slăbiciunile personale și lucrarea hotărâtă a răului între cusururile și lipsurile în purtare și lucrarea păcatului în cei credincioși. Fără îndoială, trebuie să veghem asupra slăbiciunilor noastre; căci, dacă nu ne păzim de ele și nu le judecăm, ele pot ajunge izvorul unui rău sigur (vers 14-28). Tot ce ține de firea pământească trebuie judecat și dat la o parte. Nu trebuie să avem nici o îngăduință pentru slăbiciunile personale din noi înșine, deși trebuie să fim foarte îngăduitori cu slăbiciunile altora. Să luăm, spre pildă, o fire care se supără lesne. La mine trebuie s-o judec, la un altul trebuie s-o iert. La fel cu „umflătura albă” a israelitului (vers 19-20), ea poate ajunge izvorul unei adevărate necurații, pricina unei îndepărtări din adunare. Orice slăbiciune, de orice fel ar fi, trebuie privegheată, de teamă să nu ajungă o pricină de păcătuire. „Un cap pleșuv” nu dovedea că este lepră, dar lepra se putea ivi și, prin urmare, trebuia să se ia măsuri.

Multe lucruri pot să nu fie păcate în ele însele, dar pot ajunge un prilej de păcătuire, dacă nu iei bine seama. Și nu e vorba numai de ceea ce numim noi pete, cusururi și slăbiciuni personale, dar chiar și de ceea ce ar putea fi fala noastră. Zeflemeaua, vioiciunea minții, veselia, pot ajunge izvorul și mijlocul întinăciunii. Fiecare are ceva de care trebuie să se păzească, ceva asupra căruia trebuie să vegheze neîncetat. Ce fericiți suntem că ne putem bizui pe o inimă de Tată, cu privire la toate aceste lucruri. Avem îngăduința scumpă de a ne putea înfățișa, oricând, în fața iubirii neobosite, totdeauna primitoare, care nu ne leapădă niciodată și nu mustră pentru ca să spunem tot ce avem pe inimă, să luăm har ca să fim ajutați în toate nevoile și să câștigăm, o biruință desăvârșită asupra tuturor. N-avem de ce să fim deznădăjduiți, câtă vreme vedem scris pe ușa vistieriei Tatălui nostru: „El dă un har și mai mare”. Scumpă făgăduință! Ea nu are margini, este fără fund și fără hotare.

Vom vedea acum ce se întâmpla când rana de lepră era bine cunoscută. Dumnezeul lui Israel putea îngădui slăbiciunile, cusururile și petele; dar, din clipa în care toate acestea erau pricina întinăciunii, fie la cap, fie la barbă, fie la frunte sau în orice altă parte, adică lepra, cel leproș nu mai putea fi îngăduit în sfânta adunare. „Leprosul, atins de această rană, să-și poarte hainele sfâșiate, și să umble cu capul gol; să-și acopere barba, și să strige: „Necurat”. „Necurat”. Câtă vreme va avea rana, va fi necurat: este necurat. Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără” (versetele 45-46). Iată starea leproșului, îndeletnicirea leproșului, locul leproșului. Hainele sfâșiate, capul gol, barba acoperită, strigând: Necurat! Necurat! și locuind afară din tabără, în singurătatea pustiei nemărginit și înfricoșător. Ce putea fi oare mai umilitor, mai apăsător? „Să locuiască singur”. Nu era vrednic de legătura și părtașia cu semenii săi. El era izgonit din singurul loc, în lumea întreagă, unde era cunoscută și simțită starea de față a lui Dumnezeu.

Cititorule, sărmanul leproș părăsit de toți înfățișează pe acela în care își face păcatul lucrarea. Într-adevăr, cum vom vedea în curând, aici nu este vorba de un păcătos pierdut, prăpădit, vinovat și osândit, care, prin urmare, este ființa cea mai îndreptățită pentru iubirea lui Dumnezeu și pentru sângele lui Hristos. Nu, ci vedem în leproșul pus deoparte, un om în care păcatul lucrează cu putere, un om în care se găsește lucrarea vădită a răului. Iată ce întinează și îndepărtează de la bucuria stării de față a lui Dumnezeu și de la părtașia sfinților. Câtă vreme păcatul lucrează cu putere, nici vorbă nu poate fi de legătură nici cu Dumnezeu, nici cu poporul Său. „Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără”. Până când? „Câtă vreme va avea rana” Da, da, păcatul este lovitura de moarte dată legăturii cu Dumnezeu. Orice înfățișare ar vrea omul să dea vieții lui din afara, printr-o evlavie numai de forma și o slujbă rece, legătură cu Dumnezeu nu poate avea câtă vreme păcatul lucrează în el. Și n-are a face felul sau mărimea răului; fiindcă, dacă n-ar avea decât greutatea unei pene, dacă n-ar fi decât un gând ușor, el tot trebuie să împiedece legătura cu Dumnezeu și chiar s-o rupă câtă vreme este la lucru. Numai când înmugurește, când iese la iveală și când se descopere în întregime, poate fi dat la o parte cu totul prin harul lui Dumnezeu și prin sângele Mielului.

Faptul acesta ne duce la unul din cele mai însemnate lucruri în legătură cu leproșul, lucru care poate părea ciudat de tot tuturor celor care nu înțeleg felul cum lucrează Dumnezeu cu păcătoșii. „Dacă lepra va face o spuzeală pe piele, și va acoperi toată pielea celui cu rana, din cap până în picioare, pretutindeni pe unde-și va arunca preotul privirile, preotul să-l cerceteze; și, dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să, declare curat pe cel cu rana: fiindcă s-a făcut toată albă, el este curat” (Cap. 13:12-13). Din clipa în care păcătosul își ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu, starea lui este lămurită pe de-a ntregul. Îndată ce întreaga lui ființă este dată la iveală, așa cum este, nu mai este, nici o greutate. Păcătosul poate să treacă prin încercări dureroase înainte de a ajunge în această stare, încercări, care nu sunt decât urmarea ne recunoașterii stării lui adevărate de a mărturisi „tot adevărul” cu privire la ceea ce este; dar, chiar din clipa când este hotărât să zică din toată inima: „așa cum sunt”, harul fără plată al lui Dumnezeu se coboară până la el. „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vloga cum se usucă pământul de seceta verii” (Psalmul 32:3-4). Cât a ținut deci această stare dureroasă? Până când lucrarea dinăuntru a fost dată în totul pe față. „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile. Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (vers 5). Este foarte însemnat să luăm seama la înlănțuirea lucrărilor lui Dumnezeu față de cel leproș, din clipa când anumite semne pe locul arătării rănii treceau bănueli, până când boala acopere pe om în întregime „din cap până în picioare”. Nu era nici grabă, nici nepăsare. Totdeauna Dumnezeu intră la judecată cu un pas domol și măsurat; dar, când intră, El trebuie să judece după drepturile firii Sale. El poate cerceta cu răbdare; El poate

aștepta „șapte zile” și, dacă cea mai ușoară schimbare se ivește în semnele bolii, El poate aștepta „alte șapte zile” dar, din clipa când e dovedită dea binele lucrarea leprei, El nu mai poate fi îngăduitor: „Locuința lui să fie afară din tabără” Până când? Până când boala s-a arătat peste tot trupul. „Dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să declare curat pe cel cu rana”.

Acesta este punctul cel mai de preț și cel mai însemnat. Cea mai mică pată de lepră nu era îngăduită înaintea ochilor lui Dumnezeu; și totuși, când omul era acoperit de lepră în întregime, din cap până în picioare, el era declarat curat, adică era o ființă îndreptățită să aibă parte de harul lui Dumnezeu și de sângele ispășitor.

Tot astfel se întâmplă și cu păcătosul. Dumnezeu „are ochii așa de curați că nu pot să vadă răul și nu pot privi nelegiuirea” (Habacuc 1:13); și cu toate acestea, din clipa în care un păcătos își ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu, adică vede că este cu totul pierdut, vinovat și necurat, ne având nici măcar un singur locșor asupra căruia ochii Sfințeniei fără margini Să se poată opri cu plăcere, ca o ființă atât de rea cum nici nu poate fi alta mai rea-chiar din această clipă, toată socoteala este încheiată îndată, pe deplin și dumnezeiește. Harul lui Dumnezeu are a face cu păcătoșii; și când mă recunosc păcătos mă recunosc ca unul din acei pentru care a venit Cristos ca să mântuiască. Cu cât cineva îmi va arăta mai lămurit că sunt un păcătos, cu atât el va dovedi mai cu tărie dreptul meu la dragostea lui Dumnezeu și la lucrarea lui Cristos. Cristos „de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). Deci, dacă eu sunt „nelegiuit”, sunt unul dintre acei pentru care Cristos a murit, și am drept la toate roadele morții Sale. „Nu este nici un om neprihănit pe pământ” – și pentru că eu sunt „pe pământ”, este lucru vădit că sunt „nelegiuit” – și că Cristos a murit pentru mine, a suferit pentru păcatele mele. Deci, pentru că Cristos a murit pentru mine, eu am dreptul să mă bucur îndată de roadele jertfei Sale. Nici nu poate fi ceva mai lămurit nu e nevoie de nici o opintire ca să fie înțeles. Eu nu sunt chemat să fiu altceva decât ce sunt. Nu e treaba mea să simt, să încerc sau să fac ceva. Cuvântul lui Dumnezeu mă încredințează că Cristos a murit pentru mine, așa cum sunt; și dacă El a murit pentru mine, eu sunt la adăpost, după cum este și El însuși. Nimeni nu este împotriva mea. Cristos a făcut tot ce trebuia. Nu numai că El a suferit pentru „păcatele” mele, dar a „ridicat păcatul”. El a nimicit întreaga zidire în care mă aflam, ca un copil al celui dintâi Adam, și m-a pus într-o zidire nouă prin legătura cu El însuși: și, astfel, stau înaintea lui Dumnezeu, scăpat de orice învinuire a păcatului și de orice teamă de judecată.

„Așa cum sunt, Isuse, vin, Căci pentru mine ai murit, Fiindcă îmi zici să vin, eu vin. Mântuitorule, eu vin!”

De unde știu eu că sângele Lui a curs pentru mine? Din Scriptură. Izvor binecuvântat al cunoștinței, sigur și veșnic! Cristos a suferit pentru păcate. Eu am păcate. Cristos a murit, „El, Cel neprihănit pentru cei nelegiuiți”. Eu sunt nelegiuit. Așa dar, moartea lui Cristos, este pentru mine, ca și cum aș fi singurul păcătos pe pământ. Nu e vorba de ceea ce simt eu, sau de ceea ce gândesc eu. Multe suflete sunt frământate în privința aceasta. De câte ori nu auzim spunându-se: „Oh! Eu cred că Hristos a murit pentru păcătoși, dar nu pot fi sigur că păcatele îmi sunt iertate. Nu pot să mă folosesc, nu pot să iau pentru mine, nu pot să mă bucur de binefacerea morții lui Cristos”. Toate acestea țin de „eu” și nu de Cristos. Este simțirea, nu Scriptura. Dacă vom cerceta Sfânta Scriptură de la un capăt la altul, nu vom găsi nici o slovă care să spună că suntem mântuiți prin ceea ce simțim noi, sau ce gândim noi. Evanghelia este pentru toți câți se recunosc pierduți. Cristos a murit pentru păcătoși. Tocmai ce sunt eu. Așa dar, El a murit pentru mine. De unde știu aceasta? Pentru că simt? Deloc. De unde dar? Din Cuvântul lui Dumnezeu: „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; El a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4). Astfel, totul este „după Scripturi”. Dacă ar fi fost după simțirea noastră, am fi niște nenorociți, căci simțirile noastre, rareori, sunt aceleași într-o zi întreagă. „Cuvântul Tău, Doamne dăinuiește în veci în ceruri. Tu ai înălțat Cuvântul Tău mai presus de Numele Tău”.

Fără îndoială, e un lucru minunat să simți și să înfăptuiești; dar, dacă punem aceste lucruri în locul lui Cristos, nu le vom avea nici pe ele, nici pe Cristos care le dă. Dacă mă îndeletnicesc cu Cristos, voi fi fericit; dar, dacă pun fericirea mea în locul lui Cristos, nu voi avea nici pe una, nici pe cealaltă Aceasta este starea tristă a mii de suflete. În loc să se sprijine pe tăria nezguduită a Scripturilor, ei privesc mereu în inimile lor. Iată ce-i face totdeauna nesiguri, și, prin urmare, mereu nefericiți. O stare de îndoială, e o stare de chin. Dar cum pot oare ieși din îndoielile mele? Numai încrezându-te în tăria dumnezeiască a Scripturii. Despre cine mărturisește Scriptura? Despre Cristos (Ioan 5). Ea mărturisește că Cristos a murit pentru păcatele noastre și că a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Romani 4). Același Cuvânt, care îmi spune că sunt nelegiuit îmi spune și că Cristos a murit pentru mine. Nimic nu poate fi mai lămurit. Dacă n-aș fi păcătos, moartea lui Cristos nu mi-ar folosi la nimic; dar, deoarece sunt păcătos, ea este tocmai ce-mi trebuie. Dacă privesc la mine sau la altceva ce are vreo legătură cu mine, e limpede că n-am prins întreg înțelesul duhovnicesc din Levitic 13:12-13. N-am venit la Mielul lui Dumnezeu, „așa cum sunt”. De abia când leprosul, este acoperit de lepră din cap până în picioare, este cum trebuie să fie. Atunci, și numai atunci, harul îl poate întâmpina. „Preotul să-l cerceteze; și dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să declare curat pe cel cu rana: fiindcă s-a făcut toata albă, el este curat”. Scurp adevăr „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”.

Câtă vreme mă gândesc că e un singur loc ne acoperit de înfricoșătoarea boală, însemnează că n-am sfârșit cu mine însumi. Numai când adevărata mea stare îmi este pe de-a-ntregul dezvăluită, înțeleg într-adevăr ce însemnează mântuirea prin har.

Haina sau pielea ne aduce aminte de împrejurările sau obiceiurile unui om. Este un punct de vedere cu totul practic. Trebuie să ne păzim de creșterea răului în căile noastre, tot așa cum trebuie să ne păzim de răul din noi înșine. Vedem aici aceeași cercetare plină de răbdare cu privire la o haină ca și la un om. Nu este nici o grabă, nici o nepăsare. „Preotul să cerceteze rana și să închidă șapte zile lucrul cu rana”. Nu trebuie să fie nici nepăsare, nici ne îngrijire. Răul se poate strecura în mii de feluri în obiceiurile și căile noastre; de aceea, îndată ce băgăm de seamă ceva ce dă de bănuț, trebuie să-l supunem unei cercetări preotești, liniștite și cu răbdare. Trebuie să fie „închis șapte zile”, pentru ca să aibă destul timp să se arate în totul. „Să cerceteze a șaptea zi rana. Dacă rana s-a întins pe haină, în urzeala sau în bățătură, pe piele sau pe lucrul acela de piele, este o rană de lepra învechită: lucrul acela este necurat. Să ardă haina”. Obiceiul rău trebuie lepădat în clipa când îl descopăr. Dacă mă găsesc într-o stare rea, trebuie s-o părăsesc. Arderea hainei arată judecarea răului, fie în obiceiurile, fie în împrejurările în care se află un om. Nu trebuie să glumim cu răul. În anumite cazuri, haina trebuia „spălată”, ceea ce însemnează lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu asupra obiceiurilor unui om. „Preotul să poruncească să se spele partea atinsă de rană, și să-l închidă a doua oară șapte zile”. Trebuie o așteptare plină de răbdare ca să ne încredințăm de lucrarea Cuvântului. „Preotul să cerceteze rana, după ce se va spăla. Și dacă rana nu și-a schimbat înfățișarea, să fie arsă în foc”. Când este ceva cu totul rău și de nevindecă în starea noastră sau în obiceiurile noastre, n-avem altceva de făcut decât să-l aruncăm în întregime „Dacă preotul vede că rana a mai scăzut, după ce a fost spălată, s-o rupă din haină”. Cuvântul poate să-și facă lucrarea, pentru că ceea ce e rău în purtarea unui om, sau în starea sa, să fie părăsit și astfel răul să fie înlăturat; dar, dacă, totuși, răul nu încetează, el trebuie osândit și înlăturat, cu tot ce ține de el.

În toate acestea, găsim un izvor nesecat de învățăminte, pentru viața de toate zilele. Trebuie să luăm bine seama la îndeletnicirea noastră, la împrejurările în care ne aflăm, la obiceiurile cu care ne-am deprins. Pentru toate acestea, e nevoie de o deosebită veghere. Orice semn ce dă de bănuț trebuie privegheat cu multă grijă, de teamă sa nu se schimbe mai târziu în „lepră care roade” sau care „face spuzeală”, prin care noi înșine și mulți alții se vor întina. Ne putem afla într-o slujbă, stare, sau loc, de care țin anumite lucruri rele, care pot fi înlăturate fără să părăsim în totul starea sau slujba aceea; dar ne putem afla de asemenea într-o stare unde este cu neputință să trăiești cu Dumnezeu. Dacă ochiul este curat, tot drumul va fi luminat. Dacă singura dorință a inimii este să ne bucurăm de starea de față a lui Dumnezeu, vom descoperi cu ușurință care sunt lucrurile ce încearcă să ne lipsească de acest har negrăit.

Să umblăm după o legătura tot mai strânsă cu Dumnezeu, și să ne păzim cu grijă de orice fel de întinăciune, fie în ființa noastră, fie în obiceiurile sau în legăturile noastre.

Acum vom cerceta poruncile frumoase și pline de însemnătate, privitoare la curățirea leprosului, care ne înfățișează unele din cele mai scumpe adevăruri ale Evangheliei. Am văzut unde era leprosul. El era afară din tabără, departe de Dumnezeu, de altarul Său și de adunarea Sa, Pe lângă aceasta, el locuia într-o singurătate stearpă, într-o stare de întinăciune. El era în afară de orice ajutor omenesc și, în ceea ce-l privea, nu putea face altceva decât să dea necurăția la tot ce atingea. Firește că-i era cu neputință să poată face ceva ca să se curățească. Dacă nu putea decât să murdărească prin atingerea lui, cum ar fi putut să se curețe pe el însuși? Era cu putință să facă ceva pentru curățirea Sa? Cu neputință. Ca lepros întinat, nu putea face nimic pentru el însuși; totul trebuia făcut pentru el de un altul. El nu putea să-și croiască un drum până la Dumnezeu, dar Dumnezeu putea să-și deschidă drum până la el. Nici un mijloc de scăpare pentru el, nici în el însuși, nici în semenii săi. E lămurit că un lepros nu putea curății pe un altul; de asemenea este lămurit că, dacă un lepros atingea o persoană curată, o făcea necurată. Singura lui scăpare era în Dumnezeu. El trebuia să dea har pentru toate.

De aceea citim: „Preotul să iasă afară din tabără”. Nu spune: „leprosul să vină”. N-ar fi avut nici un rost; la ce ar fi folosit să spună leprosului să meargă sau să facă ceva? El era surghiunit în singurătatea pustiei; unde să se duca? Era tot acoperit de pete de nevindecă; ce putea face? Putea să suspine după tovarășia semenilor săi, și să dorească să fie curățit, dar suspinele lui erau ale unui lepros singuratec și fără putere. El putea să se silească să se curețe, dar silințele lui n-aveau altă urmare decât să-i arate întinat și să facă să se întindă întinăciunea. Mai înainte ca să poată fi declarat „curat”, trebuia făcută o lucrare pentru el – lucrare pe care el n-o putea nici face, nici ajuta să se facă – lucrare ce trebuia făcută în întregime de un altul. Leprosul trebuia să „stea liniștit” și să se uite cum preotul făcea o lucrare în puterea căreia lepra putea fi curățită pe deplin. Preotul făcea totul. Leprosul nu făcea nimic.

„Preotul să poruncească să se ia, pentru cel ce trebuie curățit, două păsări vii și curate, lemn de cedru, cârmâz și isop. Preotul să poruncească să se junghie una din aceste păsări într-un vas de pământ, în apa curgătoare”.

În preotul care ieșea afară din tabără, ieșind din locuința lui Dumnezeu, vedem pe Domnul Isus, coborându-se din sânul Tatălui, locuința Sa veșnică, pe pământul nostru întinat, unde El ne vedea cufundați în lepra înjositoare a păcatului, întocmai ca Samariteanul milostiv, El „a venit la noi acolo unde eram”. El n-a venit numai până la mijlocul drumului. El n-a făcut numai nouă părți din zece din drumul spre noi. El a făcut tot drumul. Era de neapărată trebuință să facă tot drumul, căci, având în vedere cerințele sfinte ale scaunului de domnie al lui Dumnezeu, El n-ar fi putut porunci leprei noastre să ne părăsească, dacă ar fi rămas în sânul Tatălui. El putea să zămislească lumi întregi prin cuvântul gurii Sale; dar, când era vorba să curețe niște păcătoși leproși, trebuia ceva mai mult. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”. Când e vorba să dea naștere lumilor, Dumnezeu n-are decât să vorbească. Când e vorba să mântuiască pe păcătoși, El a trebuit să dea pe Fiul Său. „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul ca noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:9-10).

Dar trimiterea și întruparea Fiului era departe de a fi tot ce trebuia. Dacă preotul s-ar fi mărginit numai să iasă afară din tabără și să privească pe sârmanul lepros, lucrul acesta prea puțin i-ar fi folosit leprosului. Vărsarea de sânge era de neapărată trebuință pentru ca să fie îndepărtată lepra. Trebuia să moară cineva fără pată.

„Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Luați bine seama că vărsarea de sânge era temelia adevărată a curățirii leprosului. Nu era ceva, ce, în unire cu altele, lucra împreună la curățirea leprosului. Nicidecum. Jertfirea vieții era faptul de căpetenie și de toată însemnătatea. Odată jertfa adusă, drumul era deschis; orice piedică era luată; Dumnezeu putea să lucreze într-un har desăvârșit cu leprosul. Trebuie să ținem bine minte acest lucru, dacă voim să înțelegem lămurit marea învățătură despre sânge.

Aici ni se înfățișează moartea lui Cristos „care, prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”. El a fost răstignit prin slăbiciune” (Evrei 9:2Corinteni 13). Lucrarea cea mai mare, cea mai însemnată, cea mai măreață, ce s-a săvârșit vreodată în nemărginita putere a lui Dumnezeu, a fost săvârșită „prin slăbiciune”. Grozav lucru trebuie să fie păcatul înaintea lui Dumnezeu, dacă singurul Său Fiu a trebuit să se pogoare din cer și să fie pironit pe lemnul blestemat, ca o privilegiu pentru oameni, îngeri și draci, pentru ca tu și eu să putem fi mântuiți și ce icoană a păcatului avem în lepră! Cine s-ar fi gândit că această mica „umflătură albă”, ivită pe unul din cei ce fac parte din adunare, să aibă urmări atât de grele? Dar această „umflătură albă”, mică, nu era nimic altceva decât lucrarea răului, gata să se dea pe față. Era semnul lucrării îngrozitoare a păcatului în firea pământească; și, înainte ca acest om să poată fi îndreptățit să ia din nou parte la adunare, și să se bucure de legătura cu Dumnezeul cel sfânt, Fiul lui Dumnezeu a trebuit să părăsească cerul și să se coboare în locurile cele mai de jos ale pământului, pentru ca să săvârșească o ispășire desăvârșită pentru ceea ce se înfățișa ca o mică „umflătură albă”. Sa ne aducem mereu aminte că păcatul este ceva îngrozitor înaintea lui Dumnezeu. El n-ar putea îngădui nici măcar un singur gând vinovat. Pentru că un asemenea gând să poată fi iertat, Cristos a trebuit să moară pe cruce. Cel mai mic păcat, dacă se poate numi mic vreun păcat oarecare, cere neapărat moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar, slavă lui Dumnezeu, cerințele păcatului au fost împlinite prin darul mântuitor al dragostei lui Dumnezeu; și acum, Dumnezeu este mult mai proslăvit prin iertarea păcatului decât dacă Adam și-ar fi păstrat neprihănirea de la început. Dumnezeu este mai slăvit prin mântuirea, iertarea, îndreptățirea, păzirea și încununarea, la urmă, cu slavă, a păcătoșilor, de cum ar fi putut să fie dacă ar fi păstrat pe om nevinovat în stăpânirea binecuvântărilor de la început. Aceasta este taina de preț a mântuirii. Fie ca inimile noastre să poată înțelege și să adâncească, prin puterea Duhului Sfânt, aceasta minunată taină!

Sângele fiind vărsat, preotul își putea începe îndată și în întregime, lucrarea sa. Până aici citim: „Preotul să poruncească” dar acum el însuși lucrează. Moartea lui Cristos este temelia slujbei Sale preoțești. Odată ce a intrat în locul prea sfânt cu însuși sângele Său, El slujește ca

Marele nostru Preot, dând sufletului nostru folosința tuturor urmărilor scumpe ale lucrării Sale, păstrându-ne pe deplin în starea de neprihănire dumnezeiască în care ne-a așezat jertfa Sa. „Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot” (Evrei 8:3-4).

Cu greu am putea avea o înfățișare desăvârșită a învierii lui Cristos, decât cea care ne este dată în „pasărea vie căreia i se dă drumul pe câmp”. Nu i se dă drumul decât după moartea tovarășei sale; căci cele două păsări înfățișează un singur Cristos, în două împrejurări ale lucrării Sale binecuvântate, și anume, moartea și învierea Sa. Mii de păsări slobozite n-ar fi folosit la nimic leprosului. Trebuia această pasăre vie, ce se înalță în ceruri, purtând pe aripile ei mărturia ispășirii săvârșite, care vestea că lucrarea era sfârșită, locul curățit și temelie pusă. Tot astfel este și cu privire la Domnul nostru Isus Cristos. Învierea Lui vestește strălucita biruință a mântuirii: „El a înviat a treia zi după Scripturi”. „El a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”, Lucrul acesta ușurează inima apăsată și liniștește cugetul frământat. Scripturile mă încredințează că Isus a fost pironit pe cruce, încărcat cu păcatele mele, dar aceleași Scripturi mă încredințează că El a ieșit din mormânt fără nici unul din aceste păcate asupra Lui. Și nu numai atât. Aceleași Scripturi mă încredințează că toți câți își pun încrederea în Isus Cristos sunt tot așa de scutiți de orice învinuire de păcat, ca și El; nu mai este nici o mânie sau osândă pentru el, după cum nu este pentru El; ei sunt în El una cu El, primiți în El; însuflețiți, înviați, așezați împreună cu El. Aceasta este binefăcătoarea mărturie a Cuvântului adevărului, aceasta este mărturia lui Dumnezeu care nu poate minți (Vezi Romani 6:6-11; 8:1-4; 2Corinteni 5:21; Efes 2:5-6; 2Corinteni 2:10-15; 1Ioan 4:17).

Unul din cele mai însemnate adevăruri ne este înfățișat în versetul 6 al acestui capitol. Nu numai că vedem izbăvirea noastră deplină de vina și osândă, minunat înfățișată prin pasărea vie căreia i se dă drumul; dar vedem și întreaga noastră dezrobire de toate momelile pământului și de toate înrăuirile firii. „Cărmăzul” ne înfățișează pe cele dintâi, pe când „lemnul de cedru și isopul” înfățișează pe cele din urmă. Crucea este sfârșitul tuturor măririlor lumii acesteia. Așa ne arată Dumnezeu și credinciosul recunoaște întocmai: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6:14),

Cât despre „lemnul de cedru și isop”, ne înfățișează, ca să zicem așa, cele două margini ale întinsului cuprins al firii pământești. Solomon „a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid” (1Împărați 4:33). De la cedrul cel falnic care împodobește coastele Libanului, până la smeritul isop, acestea sunt cele două margini și tot ce se cuprinde între ele – firea, în toată întinderea ei, totul este adus supt puterea crucii. Și astfel credinciosul vede, în moartea lui Cristos, sfârșitul întregii lui vinovății, sfârșitul slavei pământești și a tot ce ține de rânduiala firii, vechea zidire în întregime. Și cu ce trebuie să se îndeletnicească el? Cu Acela care este înfățișat prin această pasăre vie, cu penele înroșite de sânge, înălțându-se spre cerurile deschise. Ce lucru scump, măreț, care îndestulează sufletul! Un Cristos înviat, înălțat în cer, biruitor, proslăvit, care a străbătut cerurile, purtând în Ființa Sa sfântă semnele ispășirii săvârșite. Cu El avem a face. Suntem una cu El. Spre El se îndreaptă toată dragostea lui Dumnezeu. Asupra Lui se revarsă toată bucuria cerului; cântecele îngerilor despre El vorbesc. N-avem nevoie de nici o slavă pământească, de nici o momeală firească. Prin moartea lui Cristos le putem vedea puse deoparte pentru totdeauna, împreună cu păcatele noastre. Ne putem ușor lipsi de pământ și de firea pământească, pentru că am primit în locul lor „bogățiile nepătrunse care sunt în Cristos”.

Cu cât vom cerceta mai adânc cuprinsul capitolului 13, cu atât vom vedea mai bine cât de cu neputință îi era leprosului să facă ceva pentru curățirea lui. Tot ce putea face, era „să-și acopere barba” și tot ce putea spune, era „Necurat! Necurat!” Numai Dumnezeu, și numai El singur, era în stare să găsească și să facă o lucrare prin care lepra sa poată fi pe deplin curățită; și mai mult, numai Dumnezeu, și numai El singur, putea să declare „curat” pe lepros. De aceea este scris: „preotul să stropască” și „să-l declare curat”. Nu se zice: „leprosul să stropască și se va declara curat sau să-și închipuie că este curat”. Așa ceva nu se putea. Dumnezeu era Judecătorul, Dumnezeu era Doctorul, Dumnezeu era Curățătorul. El singur știa ce era lepra, cum putea fi vindecată, și când trebuia leprosul declarat curat. Leprosul ar fi putut să stea toată viața acoperit de lepră, și totuși să nu-și cunoască deloc boala. Cuvântul lui Dumnezeu, Scripturile Adevărului, mărturia dumnezeiască, ea, care spune tot adevărul cu privire la lepră, și nimic altceva decât această putere nu putea să declare curat pe lepros, și aceasta numai pe temelie tare și ne zguduită a morții și a învierii. Este o legătura din cele mai de preț între cele trei fapte din versetul 7; sângele este stropit, leprosul este declarat curat, și păsării celei vii i se dă drumul. Nu găsim un singur cuvânt despre ce trebuia să facă, să zică sau să simtă leproșii. Era de ajuns să fie lepros; lepros în toată puterea cuvântului, în totul judecat, acoperit de lepră din cap până în picioare. În ceea ce-l privește, toate acestea îi erau de ajuns, celelalte priveau pe Dumnezeu.

E un lucru nespus de însemnat, pentru cel ce caută pacea cu îngrijorare, să pătrundă adevărul desfășurat aici. Atâtea suflete sunt neliniștite din pricină că-și închipuie, sau voiesc să audă de simțire, de înfăptuire sau de însușire, în loc să vadă, că leprosul, că stropirea sângelui era tot atât de dumnezeiască și neatârnată de el ca și vărsarea acestui sânge. Nu spune: „leprosul să se silească, sa-și însușească, sau să facă, și apoi va fi curat”. Nicidecum. Planul de mântuire era dumnezeiesc; jertfa era dumnezeiască; stropirea sângelui era dumnezeiască; urmarea era dumnezeiască; într-un cuvânt, totul era dumnezeiesc.

Faptul acesta nu înseamnă că trebuie să disprețuim faptele, sau mai bine, legătura, prin Duhul Sfânt, cu toate urmările lucrării lui Cristos pentru noi. Dimpotrivă: vom vedea în curând ce loc are în economia dumnezeiască. Dar nu suntem mântuiți prin fapte, după cum nici leprosul nu era curățit prin ele. Vestea cea buna, care ne mântuiește, este că „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scriptură”. Nu se pomenește nimic aici despre ceea ce face omul. Fără îndoială, te simți fericit când faci ceva. Unul de pildă, care era aproape să se înece, este fericit să-și dea seama că este într-o luntre de scăpare; dar e vădit că el e scăpat prin luntre și nu prin faptul că își dă seama că este scăpat. Tot astfel pentru păcătosul care crede în Domnul Isus. El este mântuit prin moartea și învierea Domnului Isus. Oare pentru că își dă seama? Nu, ci pentru că Dumnezeu spune așa.

Este „după Scriptură”. Hristos a murit și a înviat și, pe temeiul acestui adevăr Dumnezeu declară pe păcătos, curat. Iată ce dă sufletului o pace fără margini. Am a face cu mărturia lui Dumnezeu, pe care nimic n-o poate clinti. Această mărturie este dată chiar pentru însăși lucrarea lui Dumnezeu. El însuși a făcut tot ce trebuia, pentru ca eu să fiu declarat curat înaintea ochilor Săi. Iertarea mea nu atârână nici de faptul că îmi dau seama că o am, nici „pentru faptele făcute în neprihănire”, nu atârână de aceste fapte, după cum nu atârână nici de nelegiuirile mele. Într-un cuvânt, atârână numai de moartea și de învierea lui Cristos. De unde știu? Dumnezeu Mi-o spune. Este „după Scripturi”.

Sunt puține lucruri care arată într-un chip mai izbitor pornirea înrădăcinată în inimile noastre, către lege, ca faptele, despre care se vorbește atât de des. Noi vrem să facem și noi ceva, adică să fie și ceva din „eul” nostru, și, astfel, ne tulburăm pacea și slobozenia în Cristos. Iată de ce stăruim atât de mult asupra frumoasei porunci a curățirii leprosului, și în deosebi asupra adevărului cuprins în versetul 7 din capitolul 14. Preotul făcea stropirea cu sânge și tot el declara că leprosul era curat. La fel este și cu păcătosul. Din clipa când își recunoaște starea lui adevărată, sângele lui Cristos și mărturia lui Dumnezeu fac totul și declară – fără nici o piedecă – pe cel păcătos curat. Dar, îndată ce încep să vorbesc despre ceea ce pot face și eu, pacea este turburată, inima abătută, sufletul încurcat. Cu cât m-am lepădat mai mult de eul meu, cu atât mă îndeletnicesc mai mult cu Cristos. Așa cum îl înfățișează „Scripturile”, și pacea mea va fi cu atât mai nezdruccinată. Dacă leprosul s-ar fi uitat la el însuși, când preotul îl declara curat, ar fi găsit el oare vreo îndreptățire pentru această declarație? Firește că nu. Stropirea cu sânge era temelia declarației dumnezeiești, și nu vreun lucru oarecare la lepros sau în legătură cu el. Leprosul nu era întrebat cum se simte sau ce gândește. Nu era întrebat dacă își dă seama de urâtenia bolii sale. El era un lepros declarat și era de ajuns. Pentru el se vărsase sângele, și acest sânge îl curăța. De unde știa acest lucru? Pentru că-l simțea? Nu, ci pentru că preotul îi declara, din partea lui Dumnezeu, că este curat. Leprosul era declarat curat pe același temei, pe care se dă drumul păsării celei vii. Cu același sânge, care colora penele acestei păsări vii, era stropit și leprosul. Astfel se încheia pe deplin toată socoteala, cu totul neatârnat de lepros, de gândurile, de simțămintele sau de orice ar fi putut face el. Și când trecem la ceea ce înfățișă curățirea leprosului, adică la ce a făcut Domnul Isus vedem că Domnul nostru Isus Cristos a intrat în cer și a pus pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dovada veșnică a lucrării săvârșite, pe temeiul că reia credinciosul poate intra și el în cer. Iată un adevăr măreț? Cu putere dumnezeiască, în stare să gonească din inimile neliniștite orice fel de îndoială, orice teamă, orice gând chinuitor, orice nedumerire. Un Cristos înviat este toată plăcerea lui Dumnezeu, și în El, este văzut orice credincios. Fie, ca orice suflet trezit să găsească o pace trainică în acest adevăr izbăvitor! „Cel ce se curățește, trebuie să-și spele hainele, să-și radă tot părul, și să se scalde în apă; și va fi curat. În urma, va putea să intre în tabără, dar să rămână șapte zile afară din cort” (vers 8). Leprosul, după ce a fost declarat curat, începe să facă ceea ce n-ar fi putut nici măcar încerca să facă mai înainte, adică să se scalde, să-și spele hainele, să-și radă tot părul; și, după ce a făcut toate acestea, el poate să-și ia locul în tabără, locul văzut și recunoscut, al legăturilor obștești cu Dumnezeul lui Israel, a cărei stare de față în această tabără cerea izgonirea leprosului. După ce sângele și-a făcut lucrarea lui de ispășire, vine spălarea cu apă, care înfățișează lucrarea Cuvântului asupra pornirilor, obiceiurilor, purtărilor omului, pentru ca să-i curețe nu numai înaintea semenilor săi ci și să poată lua, astfel loc iar în adunare.

Trebuie totuși să băgăm de seamă că, deși omul era stropit cu sânge și spălat cu apă și, prin urmare, având drept iar la adunare, n-avea voie să intre încă în cortul său. El nu putea să se bucure în totul de drepturile lui personale, care țineau de starea lui mai adâncă în tabără. Cu alte cuvinte, deși avea mântuirea prin vărsarea și stropirea sângelui și recunoștea Cuvântul, ca dreptarul întregii lui purtări, mai avea încă să fie adus, prin puterea harului, la o legătură strânsă cu Cristos ca să priceapă bine locul și drepturile deosebite pe care le are în Cristos.

Ce puțin se bagă în seamă tocmai partea aceasta din urmă și totuși cât de însemnată este ea pentru cel cu adevărat credincios! Sunt mulți care cred că sângele lui Cristos este singura temelie a intrării, și Cuvântul lui Dumnezeu este singurul dreptar și curățitor al vieții lor, al obiceiurilor și gândurilor lor, și care cu toate acestea sunt departe de a fi, prin puterea Duhului Sfânt, în legătură strânsă cu tot ce dă Acela al cărui sânge le-a ridicat păcatele și al cărui Cuvânt trebuie să curețe viețile lor de fiecare clipă. Ei au legături văzute, dar nu pe temeiul legăturii personale cu Dumnezeu. Este foarte adevărat că toți credincioșii sunt în Cristos, și că deci, au dreptul să se bucure de cele mai înalte adevăruri. Mai mult, ei au Duhul Sfânt, ca putere a legăturii cu Dumnezeu. Toate acestea sunt foarte adevărate; dar nu toți s-au îndepărtat în întregime de tot ce ține de firea pământească, lucru foarte însemnat ca să ai o legătură tare și strânsă cu Cristos, în toate privințele felului Său de a fi și a lucrării Sale. De fapt, lucrarea Sa nu va fi gustată din plin decât a opta zi slăvită a învierii și plecării cu Hristos când vom cunoaște, așa cum am fost cunoscuți. Atunci, fiecare în parte și toți laolaltă, vom intra în stăpânirea deplină a legăturii cu Cristos, în toate înfățișările scumpe ale Ființei și Însușirilor Firii Sale, dezvăluite de la versetul 10 până la versetul 20 din capitolul de mai sus. Iată nădejdea pe care o avem dar, chiar de acum, în măsura în care ne socotim morți, prin credință și prin puterea Duhului, care locuiește în noi, față de firea pământească și de tot ce ține de ea, ne putem hrăni și bucura de Cristos, ca partea sufletelor noastre, în legătura fiecăruia în parte.

Este lămurit că leprosul era tot atât de curat, înaintea ochilor lui Dumnezeu, în cea dintâi zi, când fusese stropit cu sânge de șapte ori, deci cu o putere desăvârșită de ispășire, ca și în ziua a șaptea. Unde era atunci deosebirea? Nu în starea lui, ci în legătura lui personală. A șaptea zi, el trebuia să înceapă nimicirea în întregime a tot ce ținea de firea sa veche. El trebuia să priceapă că nu numai lepra de pe trup trebuia îndepărtată, dar chiar și podoabele trupului, tot ce era în legătură tot ce ținea de vechea zidire.

Una este să știu că Dumnezeu mă vede mort, din pricina firii mele pământești; și cu totul altceva este să mă „socotesc” ca mort să mă dezbrac, în fapta, de omul cel vechi și de poftele lui, înfrânându-mi cu desăvârșire mădularele pământești. Poate că la lucrul acesta se gândesc multe persoane evlavioase, când vorbesc de sfințenia treptată. Lucrul este bun în el însuși, deși aceste persoane nu-l înțeleg întocmai cum ni-l înfățișează Scripturile. Leprosul era declarat curat, din clipa în care el stropit cu sânge și cu toate acestea el trebuia să se curețe. Pentru ce? Pentru că atunci când era stropit cu sânge, leprosul era curat înaintea lui Dumnezeu; pe urmă, însă, el trebuia să arate, în purtarea lui, că într-adevăr era curat. Tot așa e și cu cel credincios, întrucât este una cu Hristos, el este spălat, sfințit și neprihănit, primit, desăvârșit. (1 Corinteni 6:11; Efeseni 1:6; Coloseni 2:10). Acesta este locul și starea lui neschimbată înaintea lui Dumnezeu. El este pe deplin sfințit și socotit neprihănit, căci Cristos este măsura sfințeniei și neprihănirii, după Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în urmă, înfăptuirea acestora în sufletul credinciosului, și arătarea lor în viața și mărturia sa, dă naștere unui alt șir de gânduri. De aceea se zice: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu” (2Corinteni 7:1). Din pricină că Cristos nea curățit cu sângele Său scump, suntem chemați „să ne curățim”, potrivit-ne viața după Cuvânt, prin Duhul. „El, Isus Cristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor” (1Ioan 5:6-8). Avem aici ispășirea prin sânge, curățirea prin Cuvânt, și puterea prin Duhul, toate zidite pe temeiul morții lui Cristos, și lămurit înfățișate prin poruncile privitoare la curățirea leprosului.

Toate darurile sunt înfățișate aici, dar jertfa pentru vină este junghiată cea dintâi, pentru că leprosul este socotit ca un adevărat vinovat. Pentru că toți am păcătuit împotriva lui Dumnezeu, avem nevoie de Cristos, ca Cel ce a ispășit, pe cruce, păcatele noastre. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn”. Așa că Cristos se arată păcătosului, întâi ca jertfă pentru vină.

„Preotul să ia din sângele jertfei de ispășire; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare de la mâna dreapta a lui, și pe degetul cel mare de la piciorul drept. Urechea – acest mădular vinovat, care, atât de des fusese un mijloc de arătare a

mândriei, nebuliei și chiar necurăției, – urechea trebuia curățită prin sângele jertfei pentru vină. Astfel toată vina strânsă prin acest mădular este iertată, după prețuirea pe care Dumnezeu o face sângelui lui Cristos. „Mâna dreapta”, care de atâtea ori se întinsese să facă fapte de mândrie, de nebulie și chiar de necurăție, trebuie curățită prin sângele jertfei pentru vină. Astfel, toată vina strânsă prin acest mădular este iertată, după prețuirea pe care o face Dumnezeu sângelui lui Cristos. Da, tot, tot, tot, este iertat – totul este șters – totul este uitat – totul este aruncat, ca plumbul, în fundul mării uitării veșnice. Cine le va mai scoate iarăși de acolo? Îngerii, oamenii sau dracii putea-vor ei oare să se cufunde în aceste ape nepătrunse și de nepătruns, ca să scoată aceste păcate ale „piciorului, mâinii sau urechii” pe care le-a aruncat acolo dragostea mântuitoare? Nu, nu, nici vorbă de așa ceva! Slăvit să fie Dumnezeu! Ele sunt înlăturate pentru totdeauna. Eu sunt mult mai fericit decât dacă Adam n-ar fi păcătuit. Scump adevăr! Să fii spălat în sângele Domnului Isus, prețuiește mult mai mult decât să fii îmbrăcat în nevinovăție.

Dar Dumnezeu nu se putea mulțumi numai cu ispășirea păcatelor prin sângele ispășitor. Cu toate că ispășirea aceasta este un lucru foarte însemnat, este totuși ceva și mai însemnat preotul să ia untdelemn din log, și să toarne în palma mâinii stângi.

Astfel, mădulele noastre nu numai că sunt curățite prin sângele lui Cristos, dar sunt și închinat lui Dumnezeu, prin puterea Duhului. Lucrarea lui Dumnezeu nu este numai o lucrare tainică, ci este și o lucrare care se vede. Urechea nu mai trebuie să fie mijlocul de arătare al necurăției, ci, de acum, trebuie să fie „gata să asculte” glasul bunului Pastor. Mâna nu mai trebuie să fie folosită ca unealtă a nelegiurii, ci trebuie să fie întinsă pentru fapte bune, de milă și de adevărată sfințenie. Piciorul nu mai trebuie să pășească pe cărările nebuliei, ci să alerge pe căile sfintelor porunci ale lui Dumnezeu. În sfârșit, omul, în întregime, trebuie să fie închinat lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt.

Să luăm însă seama bine că „untdelemnul” este pus „peste sângele jertfei pentru vină”. Sângele lui Cristos este temelia dumnezeiască a lucrărilor Duhului Sfânt. Sângele și untdelemnul merg împreună. Câtă vreme suntem păcătoși, nu putem ști nimic despre untdelemn, decât pe temelia sângelui. Untdelemnul n-ar fi putut fi pus pe lepros, mei înainte de a fi stropit cu sângele jertfei pentru vină. „Ați crezut în El, și ați fost pecetluit cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”. Această minunată potrivire dumnezeiască între curățirea leprosului și lucrarea de mântuire a Domnului Isus, trezește uimire în inima celui născut din nou. Cu cât vom cerceta curățirea leprosului mai cu de-amănuntul, cu cât vom îndrepta asupra ei lumina Scripturii, cu atât îi vedem mai bine frumusețea și puterea. E de la sine înțeles că tot așa este cu toate asemănările din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o opintire duhovnicească pentru priceperea lor. Să luăm pe Cristos drept cheie ca să deschidem comoara bogată a asemănărilor, să-i cercetăm cuprinsul atât de scump, la lumina lămpii cerești a Cărții insuflate; Duhul Sfânt să ne fie tălmăci, și vom fi pe deplin zidiți sufletește, luminați și binecuvântați. „Apoi preotul să aducă jertfa de ispășire; și să facă ispășire pentru cel ce se curățește de întinăciunea lui”. Aici, avem înfățișat pe Cristos, nu numai ca Cel care a purtat păcatele noastre, dar și ca Cel care a pus capăt păcatului: rădăcini și ramuri; ca Cel ce a nimicit toată zidirea (sistemul) păcatului: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” „jertfa pentru toată lumea”. Ca dar pentru vină, Cristos a ridicat toate păcatele mele Ca dar pentru păcat, El a lovit rădăcina cea mare din care ieșeau aceste păcate. El a făcut tot ce trebuia; dar îl cunosc mai întâi ce dar pentru vină, pentru ca așa am nevoie de El la început. „Cunoștiți păcatelor mele” mă neliniștește înainte de orice. Scumpul meu, pentru vină s-a îngrijit de ele Cristos în chip dumnezeiesc. Apoi, înaintând, descopăr ca toate aceste păcate aveau o rădăcină, o tulpină, și eu găsesc în mine această rădăcină sau această tulpină. Și de acestea s-a îngrijit scumpa mea Jertfă pentru păcat. Rânduiala, urmată în curățirea leprosului, este deplină. Este tocmai rânduiala pe care trebuie s-o urmeze orice suflet. Mai întâi vine darul pentru vină, și apoi darul pentru păcat.

„În urmă se junghie arderea de tot”. Acest dar ne înfățișează priverileștea cea mai înaltă cu putință, a morții lui Cristos. Este Cristos, aducându-se pe Sine însuși, jertfă fără pată, lui Dumnezeu, fără să aibă vre-o legătură fie cu vina, sau cu păcatul. Este Cristos, mergând la cruce, cu o jertfire de sine de bună voie, și acolo, aducându-se pe Sine însuși ca jertfă de un miros plăcut lui Dumnezeu.

Darul de mâncare înfățișează pe „Omul Isus Cristos” în viața Lui pe deplin omenească. La leprosul curățit, darul de mâncare este strâns legat cu arderea de tot; și tot așa stau lucrurile cu oricare păcătoș mântuit. Numai atunci, când știm că păcatele ne sunt iertate, și că rădăcina sau obârșia păcatului este judecată, ne putem bucura, prin puterea Duhului, în măsura dată fiecăruia, de legătura cu Dumnezeu, cu privire la această ființă binecuvântată, care a trăit aici pe pământ o viață în totul omenească, apoi s-a adus pe sine însuși lui Dumnezeu, ca jertfă fără pată, pe cruce. Astfel, cele patru șiruri de daruri ne sunt înfățișate în curățirea leprosului după rânduiala lor dumnezeiască, și anume darul pentru vină, jertfa pentru păcat, arderea de tot și darul de mâncare, fiecare arătând o latură deosebită a prea iubitului nostru Domn Isus Cristos. Aici se sfârșește arătarea rânduielilor lui Dumnezeu cu privire la lepros; și ce arătare minunată I se dezvăluie, a grozăviei păcatului, a harului și a sfințeniei lui Dumnezeu, a însemnătății Ființei lui Cristos și a urmării lucrării Sale!

Nimic mai însemnat decât să luăm seama la urmele harului dumnezeiesc pornind din locul prea sfânt, ca să meargă până la locul întinat, unde ședea leprosul, cu capul gol, cu buza acoperită și hainele sfâșiate. Dumnezeu cerceta pe lepros acolo unde se afla, dar nu-l lăsa acolo. El înainta spre el, gata să facă o lucrare, pe temeiul căreia putea să-l aducă într-un loc mai bun, la o legătură mai strânsă, pe care n-o cunoscuse vreodată mai înainte. Pe temeiul acestei lucrări, leprosul era dus din locul său de întinare și surghiun, chiar până la ușa cortului întâlnirii, locuința preoților, ca să se bucure de drepturile deosebite ale acestora (citește și Exod 29:20-21). Cum ar fi putut el ajunge la o asemenea cinste? Cu neputință prin purtarea lui oricât de puțin ar fi atârnat de el, ar fi lăncezit și ar fi murit în lepra lui, dacă Harul desăvârșit al Dumnezeului lui Israel nu s-ar fi coborât până la el, pentru ca să ridice pe nenorocit de supt gunoi și să-l așeze printre „voievozii poporului Său.”

Dacă a fost vreodată o împrejurare în care silințele omenești, vrednicia omenească și neprihănirea omenească să fie pe deplin încercată și cu desăvârșire lămurită, negreșit că este împrejurarea cu leprosul. Ar însemna să pierzi vremea, dacă în fața unui asemenea caz, ai încerca să vorbești despre o lucrare omenească. Trebuie să fie foarte lămurit, chiar pentru cititorul cel mai ușuratic, că nimic, în afară de harul fără plată, care domnește prin dreptate, nu putea face față stării leprosului și nevoilor lui. Și cât de minunat lucra acest har, El se coboară până în locurile cele mai josnice, ca să ridice pe lepros până la cele mai înalte culmi. Priviți ce pierdea leprosul și ce câștiga. Pierdea tot ce ținea de firea lui, și câștiga sângele ispășirii și harul Duhului. Câștigul lui era într-adevăr nespus de mare. El era cu mult mai bogat, decât dacă n-ar fi fost scos afară din tabără. Așa este harul lui Dumnezeu! Aceasta este puterea și însemnătatea, tăria și însușirea sângelui lui Isus!

Ce mult se aseamănă toate acestea cu fiul risipitor din Luca 15! Și la el, lepra lucrase și ieșise deasupra. Și s-a dus, în țara îndepărtată a înținăciunii, în care păcatele lui și nebuneasca iubire de sine a locuitorilor țării făcuseră pustiu în jurul lui. Dar, binecuvântată fie în veci dragostea duioasă și adâncă a Tatălui, căci știm cum se sfârșește toată istoria! Fiul pierdut a găsit un loc mai sus și a avut parte de o legătură mai înaltă, pe care n-o cunoscuse niciodată mai înainte. „Vițelul cel gras” nu fusese niciodată tăiat pentru el mai înainte. Niciodată mai înainte nu fusese îmbrăcat cu „haina cea mai bună”. Și din ce pricină toate acestea? Era vorba, oare, despre meritele fiului risipitor? Oh nu! Era vorba numai de iubirea Tatălui.

Iubite cititor, te întreb: poți tu citi arătarea îndurărilor lui Dumnezeu față de lepros, în Levitic 14, sau a purtării Tatălui cu fiul risipitor, în Luca 15, și să nu ai un simțământ mai puternic de dragostea care este în sânul lui Dumnezeu, care se revarsă în Ființa și lucrarea lui Cristos, care este descoperită în Scriptura adevărului și care este turnată prin Duhul Sfânt în inima credinciosului? Doamne, dă-ne o legătura mai strânsă și statornică cu Tine însuți!

De la vers. 21 la 32, avem „legea pentru curățirea celui ce are o rană de lepră, și nu poate să aducă tot ce este rânduit pentru curățirea lui”. Aceasta privește jertfele din „ziua a opta” și nu cele „două păsări vii și curate”. De altfel nici nu se putea lipsi de acestea din urmă, pentru că ele înfățișau moartea și învierea lui Cristos, ca singura temelie pe care Dumnezeu poate primi pe un păcătos ce se întoarce la El. De altă parte, jertfele din „ziua a opta”, înfățișând legătura sufletului cu Dumnezeu, trebuiesc, într-o oarecare măsură, să se arate prin puterea de înfăptuire a sufletului. Dar, oricare ar putea fi această putere, harul lui Dumnezeu vine în ajutor și aici cu aceste cuvinte, deosebit de duioase: „după mijloacele Lui”. Și mai mult, „cele două turturele” dau „săracului” aceleași drepturi pe care cei doi miei le dădeau bogatului, pentru că și unii și ceilalți arătau „sângele scump al lui Cristos”, care are o putere nemărginită, ne-stricăcioasă și veșnică, înaintea lui Dumnezeu. Toți stăm înaintea lui Dumnezeu pe temelia morții și a învierii.

Toți am fost deopotrivă apropiați; dar nu toți se bucură în aceeași măsură de legătura cu Dumnezeu – nu toți ajung să prețuiască, în aceeași măsură, însemnătatea lui Cristos, în toate înfățișările lucrării Sale. Toți ar putea, dacă ar voi; dar se lasă amăgiți, în multe feluri. Lumea și firea pământescă, cu înrâuririle lor, lucrează asupra lor într-un fel vătămător. Duhul este întristat și ei nu se bucură de Cristos așa cum ar putea. Dacă trăim după îndemnul inimii noastre firești, zadarnic credem că ne-am putea hrăni cu Cristos. Nu, dacă voim să ne hrănim mereu cu Cristos, trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să ne judecăm pe noi înșine, și să putem zice: „Nu mai trăiesc eu”. Nu e vorba de mântuire. Nu e vorba de leprosul adus în tabără, locul legăturilor recunoscute. Nicidecum. E vorba numai de legătura sufletului, de măsura în care se bucură el de Cristos. Cât despre această legătură, ea ne este pusă la îndemână în cea mai mare măsură. Putem ajunge la cunoștința adevărurilor celor mai înalte; dar, dacă măsura legăturii noastre cu El este mică, harul inimii Tatălui nostru, care nu mustră, șoptește aceste duioase cuvinte: „După mijloacele lui”. Drepturile fiecăruia sunt aceleași, dar destoinicia noastră se poate deosebi; și, binecuvântat să fie Dumnezeu, când ne înfățișăm înaintea Lui, toate dorințele cele mai arzătoare ale firii celei noi sunt împlinite; toate puterile cele mai întinse, ale firii noi, sunt puse în lucrare. Ce bine ar fi ca aceste lucruri să intre, zi de zi, tot mai adânc în sufletele noastre.

Vom sfârși această parte, spunând câteva vorbe despre lepra dintr-o casă.

Cititorul va băga de seamă că un om sau o haină putea să aibă lepră în pustie; o casă, însă, este lovită de lepră numai în Canaan.

Privind casa ca înfățișare a unei adunări, găsim aici adevăruri sau reguli însemnate despre felul dumnezeiesc de a se purta cu răul sau cu semnele bănuitoare ale răului într-o adunare creștină. Băgăm de seamă aceeași liniște și aceeași răbdare deplină, cu privire la casă, ca și cu privire la om sau haină. Nu este nici grabă, nici nepăsare, fie că e vorba de o casă, de o haină, sau de un om. Omul, care tine la casa lui, nu trebuia să se uite cu nepăsare la nici un semn ce dă de bănuire, care se ivea pe pereți; și nici nu trebuia ca el însuși să rostească o hotărâre asupra acestor semne. Preotul trebuia să cerceteze și să hotărască. Din clipa când se ivea ceva ce da de bănuire, preotul lua o înfățișare de judecător, față de casă. Casa, deși nu era osândită, era totuși supt judecată.

Trebuia să treacă tot timpul sorocit, înainte ca să se poată lua vreo hotărâre. Se putea întâmpla ca semnele să nu fi fost decât pe deasupra, ceea ce n-ar fi cerut luarea vre-unei măsuri.

Nu trebuia osândită întreaga casă. Trebuia mai întâi să încerce să scoată afară pietrele pline de lepră.

Când, deci, răul nu se mai putea vindeca, toată clădirea era dărâmată.

Iată un adevăr foarte serios. Atingerea întinează! Să ținem bine minte. Este un adevăr foarte răspândit în economia levitică, și, negreșit, nu este mai puțin adevărat și în vremea de azi.

Dacă prin scoaterea pietrelor întinate se oprea întinderea răului, nu mai era nevoie de nici o judecată. Casa nu mai trebuia socotită ca fiind supt judecată ci, după ce era curățită prin sânge, se putea locui iar în ea.

Acum să venim la învățătura pe care o scoatem de aici. Ea este, în același timp, însemnată, sfântă și practică. Să luăm, spre pildă, biserica din Corint. Era o casă duhovnicească, zidită din pietre duhovnicești; dar, vai, ochiul de vultur al apostolului întrezărea pe zidurile ei urme de semne cât se poate de bănuitoare. Era el nepăsător? Hotărât că nu. El era prea mult pătruns de Duhul Stăpânului casei, pentru ca să îngăduie, o singură clipă, această stare supărătoare. Totuși el nu era nici grăbit, nici nepăsător. El a poruncit să se scoată piatra plină de lepră și să se răzăluască, cu de amănuntul, casa. Apoi, a așteptat cu răbdare să vadă urmarea. Și ce a urmat? Tot ceea ce îi putea dori inima: „Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit, și nu numai prin venirea lui, ci și prin mângâierea cu care a fost mângâiat și el de voi. El ne-a istorisit despre dorința voastră arzătoare, despre lacrimile voastre, despre râvna voastră pentru mine, așa că bucuria mea a fost mare... În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta” (Vezi 1 Corinteni 5 și 2Corinteni 7:6-7,11). Iată o pildă frumoasă. Grijă plină de râvnă a apostolului era răspălită cum se cuvine; rana împiedecată să se întindă, adunarea scăpată de înrâurirea vătămătoare a răului ne judecat.

Să luăm o altă pildă însemnată: „Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu știi Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când A tipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de

învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatra de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfei idolilor, și să se dea la curvie. Tot așa și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curând, și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele” (Apoc 2:12-16). Dumnezeuiescul Preot stă aici ca judecător față de casa Lui din Pergam. El nu putea rămânea nepăsător față de niște semne care arătau o stare rea. Dar, se folosește de har și de răbdare și le dă timp să se pocăiască. Dacă înștiințările, muștrările și rânduilele de purtare nu slujesc la nimic, atunci judecata va trebui să-și urmeze mersul.

Aceste lucruri sunt pline de învățătură practică în ce privește temelia Bisericii. Cele șapte biserici din Asia ne dau felurite înfățișări izbitoare ale Casei aflată sub judecata preotească. Trebuie să le adâncim cu îngrijire și cu rugăciune. Ele sunt nespuse de scumpe. N-ar trebui s-avem odihnă câtă vreme în Biserică se vede ceva, orice ar fi, care dă de bănuț. Am putea fi ispițiți să zicem: asta nu mă privește, dar e datoria tuturor acelor care iubesc pe stăpânul casei să îngrijească cu gelozie și evlavie de curtea acestei case, și, dacă ne dăm înapoi de la împlinirea acestei datorii, aceasta nu ne va fi nici spre cinstea, nici spre folosul nostru în ziua Domnului.

Nu merg mai departe cu cele ce s-ar mai putea spune în privința aceasta; voi adăuga numai, acum la sfârșitul acestui capitol, că sunt încredințat că în tot ceea ce s-a spus despre lepră avem și oglindirea vie a planului după care Dumnezeu a lucrat în har nu numai față de casa lui Israel, ci și față de Biserică.

Acest capitol ne vorbește despre unele întinăciuni mai puțin primejdioase ca lepra. Lepra ar putea fi privită ca o înfățișare a puterii nemărginite a răului asupra firii noastre, pe când ceia ce ne este dat în capitolul 15, înfățișează slăbiciuni pricinuite, într-o măsură oarecare, de firea omenească. Și aceste slăbiciuni întinadunarea în mijlocul căreia se afla Dumnezeu. Căci, unde se află de față Dumnezeu, trebuie să fie cea mai mare sfințenie. Fiecare pornire a firii, trebuie deci înfrântă. Chiar slăbiciunile mici, pe care omul le putea crede „slăbiciuni de neînăturat”, erau privite ca întinăciuni, și cereau o curățire, fiindcă Dumnezeu era în mijlocul lor. Nimic vătămător, nimic necuviincios, nu trebuie îngăduit în fața curăției și sfințeniei Dumnezeului lui Israel. Neamurile înconjurătoare netăiate împrejur n-ar fi înțeleș nimic din această poruncă sfântă. Dar Dumnezeu vrea ca Israel să fie sfânt, fiindcă El era Dumnezeul lui Israel. Dacă trebuiau să se deosebească de celelalte neamuri, din pricină că în mijlocul lor se afla un Dumnezeu sfânt, trebuiau să fie și ei un popor sfânt.

Nimic nu uimește mai mult decât grija însoțită de o mare gelozie din partea lui Dumnezeu, pentru obiceiurile și felul de viețuire al poporului Său. El îl ocrotea acasă, sau afară, când dormeau ori când erau treji, ziua, sau noaptea. El îngrijea de hrana lor, El îngrijea de veșmintele lor, și de cele mai mici din nevoile lor felurite. Dacă se ivea cumva vreo pată cât de mică pe capul vreunuia, trebuia ca pe dată, să fie cercetat cu îngrijire. Cu un cuvânt, nimic nu rămânea neluat în seamă din ceia ce putea, în orice chip, să turbure liniștea sufletească și curăția acelor care Dumnezeu se făcuse tovarăș – și în mijlocul cărora locuia. El lua seama la cele mai josnice nevoi ale lor. El Se arăta cu foarte multă grijă față de tot ce i privea pe ei, fie față de întreg poporul la un loc, ori față de fiecare în parte.

Pentru un om netăiat împrejur, faptul acesta ar fi fost o povară de nesuferit. Să aibă un Dumnezeu de o nesfârșita sfințenie pe drum ziua, și, lângă patul lui, noaptea, ar fi fost, pentru ei, – o povară de nesuferit. Dar pentru acela care iubește cu adevărat sfințenia, pentru acela care iubește pe Dumnezeu, nimic nu poate fi mai plăcut. Un astfel de om se bucură, în marea lui încredere, că Dumnezeu este întotdeauna lângă el, și își găsește plăcerea în sfințenie, care este totodată cerută și chezășuită prin starea de față a lui Dumnezeu.

Cititorule, se poate spune și despre tine același lucru? Iubești tu starea de față a lui Dumnezeu și sfințenia pe care o cere această stare de față? Îți îngădui tu ceva nepotrivit cu sfințenia pe care o cere starea de față a lui Dumnezeu? Gândurile, simțirile și faptele tale, sunt ele în bună înțelegere cu sfințenia și măreția locului prea sfânt? Adu-ți aminte ca și capitolul 15 din Levitic a fost scris pentru învățătura ta. Trebuie să-l citești plin de Duh, căci, pentru tine, are un înțeles duhovnicesc adânc. Să-i citești în alt chip, înseamnă să-i schimbi înțelesul, ajutând prin asta, la nimicirea ta.

Te întrebă poate: „Ce învățătură aș putea trage din această parte a Scripturii? Ce folos aș putea să am?” Înainte de a-ți răspunde, te întreb: „Această parte din Scriptură a fost sau n-a fost scrisă pentru învățătura ta? Nădăduiesc că nu te îndoiești de acest lucru, deoarece apostolul, insuflat de Duhul, mărturisește cu tot dinadinsul că: „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră” (Rom 15. 4). Mulți uită aceasta mărturisire de seamă, cel puțin atunci când citesc Leviticul. Ei nu pot crede ca ar avea de învățat ceva din rânduilele și întocmirile religioase ale unei vremi ce nu mai este, și, în deosebi, rânduilele și întocmiri așa cum le arată capitolul 15. Dar, când ne aducem a-minte ca Duhul Sfânt a scris acest capitol, ca fiecare parte din el, fiecare vers în parte, fiecare rând, este insuflat de Dumnezeu și este de folos, trebuie să-i căutăm tot înțelesul. Negreșit, copilul lui Dumnezeu trebuie să citească ce a scris Dumnezeu. Fără îndoială că este nevoie de o putere duhovnicească, pentru ca să știi cum, și de o înțelepciune duhovnicească, pentru ca să știi când trebuie citit un capitol de felul acesta; dar lucrul acesta se poate spune despre oricare alt capitol. Un lucru este sigur ca, dacă am fi cu totul duhovnicești, dacă am fi ființe cerești, dacă am fi cu totul lepădați de firea noastră și înălțați dincolo de pământ – n-am trage decât învățături curat duhovnicești din acest capitol și din altele asemănătoare. Dacă un înger din cer ar citi aceste părți din Scriptură, cum le-ar înfățișa oare? Numai în lumina duhovnicească și cerească, fiind doar alcătuite de Duhul lui Dumnezeu. Și de ce n-am face și noi la fel? Cred că nu ne dăm seama ce batjocură mare aruncăm asupra Cărții sfinte, îngăduind ca o parte din ea să fie neluată în samă – cum a fost de pildă – Leviticul. Dacă această carte nu trebuie citită, negreșit că nici n-ar fi fost nevoie să fie scrisă. Dacă nu este „de folos”, negreșit că n-ar fi trebuit să-și găsească loc în cartea insuflam lui Dumnezeu; dar, fiindcă ia plăcut lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să dicteze – această carte, negreșit că și copiilor Lui va trebui să le placă s-o citească.

Fără îndoială că pentru priceperea acestui capitol – ca și pentru întreaga Scriptura – este nevoie de o înțelepciune duhovnicească – de o pătrundere sfântă și de o pricepere deosebită pe care numai legătura cu Dumnezeu o poate da. Capitolul 15 din Levitic negreșit nu e dat ca să fie citit în mijlocul unei adunări obicinuite. De ce? Pentru că acest capitol n-ar fi „insuflat de Dumnezeu”? sau, ca n-ar fi „de folos”? Nicidecum, ci, din pricină că mulți dintre cei ceri stau de față n-ar fi destul de duhovnicești ca să priceapă ce vrea să ne spună Dumnezeu în acest capitol. Ce învățăm oare din acest capitol? Mai întâi, el ne învață să luăm seama la tot ce este pricinuit de firea omenească, la orice pornire, la orice izvorăște din firea noastră păcătoasă. Firea pământească, căzută, este un izvor de necurmată necurătenie – și tot, ce se naște din ea, este întinat. Ea nu poate da naștere la nimic curat, sfânt sau bun. Iată o învățătură pe care o întâlnim, deseori, în Levitic și în deosebi, arătată în acest capitol. Dar, binecuvântat să fie harul, care a îngrijit mai dinainte, pe deplin, de întinăciunile cărnii. Chipurile de care s-a slujit ca să ne arate – în tot Cuvântul lui Dumnezeu și mai ales în partea pe care o cercetăm – această grija sunt: „apa și sângele”. Și unul și celălalt sunt legate de moartea lui Cristos. Sângele, care iartă, și apa, care curățește, au curs din coasta străpunsă a lui Cristos răstignit

(vezi Ioan 19:34 și 1 Ioan 5:6). Și sângele lui Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Și Cuvântul lui Dumnezeu curățește obiceiurile noastre, purtarea și căile noastre (Psalmul 119:9; Efes. 5:26). Și astfel suntem păstrați.

Se poate lesne zice „dicta” când e vorba de Levitic, fiindcă de la un capăt la altui, afară de unui sau două capitole istorice (9 și 10:1-7), citim aceste cuvinte înaintea fiecărei sub-împărțiri: „Domnul a vorbit lui Moise, și i-a spus”.

Am spus mai sus că acest capitol ne vorbește despre unele întinăciuni mai puțin primejdioase ca lepra. Iată de ce ispășirea nu este înfățișată aici printr-un vițel sau un miel, ci prin „două turturele”. Dar de altă parte, puterea de curățire a Cuvântului ne este înfățișată prin cerințele necurmăte ale „spălatului și scăldatului”. „Cum își va ținea tânărul cărarea curată? Îndreptându-se după Cuvântul Tău”. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt”. Apa are un loc de frunte în rânduilele levitice ale curățirii, și, ca înfățișare a Cuvântului lui Dumnezeu, nimic nu-i mai vrednic de luat în seamă și mai plin de învățături.

Așa că avem ce învăța din cap. 15 din Levitic. De aici, învățăm, de altă parte, să cunoaștem, în chip izbitor, ce însemnează sfințenia desăvârșită a stării de față a lui Dumnezeu. Nici o întinăciune, nici o pată, nu putea fi îngăduită, o singură clipă măcar, în acest loc de trei ori sfânt! „Așa sa depărtați pe copiii lui Israel de necurățiile lor, ca să nu moară din pricina necurățiilor lor, dacă pângăresc cortul Meu, care este în mijlocul lor” (vers 31).

Mai învățăm apoi că firea omenească nu este decât un izvor nesecat de întinăciuni. Ea este cu desăvârșire întinată și, nu numai că este plină de necurățenie, dar chiar spurcă! Trează sau dormind, stând jos, în picioare sau culcată, firea noastră este întinată și întinează la rândul ei. Numai atingerea cu ea, și tot face să treacă la ceilalți întinăciunea. Iată o lecție destul de umilitoare pentru îngâmfarea omenească, dar de mare folos. Leviticul este oglinda credincioasă pusă înaintea firii noastre. El nu lasă „cărni” nimic cu ce sa se poată fâli. Oamenii se pot lăuda cu învățătura lor înaintată, cu priceperea lor, cu mărirea lor. Ar fi de ajuns, însă, să cerceteze cât de cât Leviticul și ar vedea ei ce însemnează toata vrednicia lor față de judecata lui Dumnezeu.

În sfârșit, învățăm de aici, din nou, prețul de ispășire al sângelui lui Cristos și puterea de curățire și sfințire a Cuvântului de preț al lui Dumnezeu.

Când ne gândim la curăția desăvârșită a locului prea sfânt, și apoi ne uităm la întinăciunea de nevindecat a firii noastre pământești, ne îngrozim și nu putem să nu ne întrebăm: „Cum putem să intrăm și să locuim acolo”? Dar, slăvit să fie Dumnezeu „sângele și apa”, care au curs din coasta Domnului Hristos Cel răstignit – care Și a dat viața Lui primind moartea – pentru noi – pentru ca noi să trăim prin El – ne dau cheazăia nu numai a intrării, ci și a locuirii în locul prea sfânt. Căci „trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele, „și acești trei sunt una în mărturisirea lor”. Duhul nu ne aduce o veste deosebită de aceia pe care o găsim în Cuvânt. Și Cuvântul și Duhul împreună ne arată prețul nesfârșit și puterea sângelui.

Nu putem oare spune ca și capitolul 15 din Levitic a fost scris „pentru învățătura noastră”? Nu-și are și el locul deosebit și folositor în Cuvântul lui Dumnezeu? Negreșit! Ar fi fost un gol în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ar fi fost înlăturat. Învățăm din acest capitol, ceea ce n-am putea învăța, în același chip, din altă parte. E drept ca întreaga Scriptura ne arată sfințenia lui Dumnezeu, necurăția firii omenești, puterea sângelui, prețul Cuvântului; dar capitolul, pe care l-am cercetat, înfățișează și întipărește în inimile noastre aceste adevăruri mari într-un chip cu totul deosebit.

Fie ca orice parte din Cartea Tatălui nostru să fie de mare preț pentru inimile noastre! Fie ca oricare din mărturiisrile Sale să ne fie mai dulce ca mierea, chiar decât cea care picură din fagure și fie ca „oricare din judecățile Sale drepte” să aibă în sufletele noastre locul ce li se cuvine!

Din punct de vedere istoric, acest capitol ne arată, cu de-amăruntul, rânduilele din ziua cea mare a ispășirii lui Israel, în urma cărora legăturile lui Dumnezeu cu adunarea erau legate din nou și păstrate și toate păcatele, greșelile și slăbiciunile poporului, pe deplin ispășite, așa ca Dumnezeul Cel veșnic să poată locui în mijlocul lor. Sângele, care se vărsa în această zi mare, alcătuia temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu, în mijlocul adunării. Pe temelia acestui sânge, Dumnezeu Cel sfânt putea să-Și aleagă locuința în mijlocul poporului, cu toate întinăciunile lui. „Ziua a zecea din luna a șaptea”, era o zi deosebită în Israel. Nu mai era nici o zi din an la fel cu ea. Jertfele din această zi erau temeiul căilor lui Dumnezeu în har, în îndurare și în îndelungă răbdare.

Și tot din aceasta parte din Scriptură, învățăm „că drumul în locul prea sfânt nu fusese încă deschis”. Dumnezeu era în dosul unei perdele, și omul era ținut la o depărtare mare: „Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morți când s-au înfățișat înaintea Domnului. Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău Aaron și spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul locaș dincolo de perdeaua dinlăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor”.

Nu era deschisă calea, pentru ca omul să se poată apropia, în orice timp, de Dumnezeu; mai mult, nu era nici un mijloc ca să rămână mereu lângă Dumnezeu. Dumnezeu era dincolo de perdeaua dinlăuntru, departe de om; și omul era ținut afară, departe de Dumnezeu. «Sângele taurilor și al țapilor” nu putea da o apropiere neîntreruptă de Dumnezeu. Pentru aceasta, trebuia o jertfă mai de seamă și de un sânge mai de preț. „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să ducă la desăvârșire pe cei ce stau de față la împlinirea lor! Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiti» odaia pentru totdeauna, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcatele lor? Dar aducerea aminte a păcatelor, este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:1-4). Nici preotia levitică, nici jertfele levitice, nu puteau să-l ducă la desăvârșire. Ne-destoinicia era săpată pe acestea din urmă, slăbiciunea pe cea dintâi, nedeșăvârșirea pe una, ca și pe celelalte. Un om ne-desăvârșit nu putea fi un jertfitor desăvârșit; și o jertfă nedeșăvârșită nu putea da o stare după voia lui Dumnezeu. Aaron nu era nici destoinic, nici în drept să stea dincolo de perdeaua dinlăuntru și jertfele aduse de el nu puteau să dea la o parte această perdea.

Să vedem acum ce ne înfățișează acest capitol. „Iată cum să intre Aaron în sfântul locaș: să ia un vițel pentru jertfa de ispășire și un berbec pentru arderea de tot” (versetul 3). Aici avem din nou cele două mari înfățișări ale jertfei de ispășire făcută de Domnul Isus: slava lui Dumnezeu și răspunderea, în chip desăvârșit, la cele mai mari nevoi ale omului. În toate slujbele din ziua aceasta deosebită, nu se pomenea

de nici un dar de mâncare, sau de vreo jertfă de mulțămire. Nu este înfățișată nici viața – ca om desăvârșit – a Domnului Isus, nici legătura cu Dumnezeu, ca urmare a jertfei de ispășire. Singurul lucru despre care se vorbește în acest capitol este „ispășirea”, sub cele două înfățișări ale ei, ca împlinind toate drepturile lui Dumnezeu – drepturile firii Sale, ale Ființei Sale, ale scaunului Său de domnie; – și, în al doilea rând, răspunzând pe deplin la toată vina omului și la toate nevoile lui. Trebuie să avem mereu înaintea acestor două laturi ale ispășirii, dacă vrem să pricepem lot adevărul ce ni se înfățișează în acest capitol. „Iată cum va intra Aaron în sfântul locaș” cu ispășirea, care apără pe deplin slava lui Dumnezeu, în toate privințele, fie cu privire la sfaturile Sale de iubire mântuitoare față de Biserică, față de Israel și față de întreaga făptură, fie cu privire la toate drepturile Lui în cârmuire și cu ispășirea care răspunde, pe deplin, stării de păcat vrednică de pedeapsă a omului.

„Să se îmbrace cu tunică sfințită de in, și să-și pună pe trup izmene de in; să se încingă cu brâu de in și, să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșmintele sfințite, cu care se va îmbrăca el, după ce își va spăla trupul în apă” (versetul 4). Aaron, spălat cu o apă curată și îmbrăcat cu veșminte albe de in, ne arată în chip vădit pe Domnul Isus săvârșind lucrarea de mântuire. El Se arată, în persoana și firea Lui, cu totul sfânt și fără pată. „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:19). Ce lucru de seama să privești – ca să zicem așa – Ființa însăși a Domnului Isus, în toată sfințenia Sa. Sfântul Duh Se bucură de tot ce poate să arate pe Cristos poporului Sau; și, sub orice înfățișare L-am privi, vedem în El pe același desăvârșit, curat, slăvit și neasemănat Isus, „Căpetenie între zece mii și toată Ființa Sa este dorit”. El n-avea nevoie să facă, nici să poarte ceva – ca să fie curat și fără pată. N-avea nevoie nici de apă și nici de in subțire. El era cu adevărat „Sfântul lui Dumnezeu”. Tot ce făcea și purta Aaron – spălarea și veșmintele, – nu sunt decât umbre slabe a ceea ce este Domnul Cristos. Legea nu era decât „umbra” și nicidecum „înfățișarea adevărată a bunurilor viitoare”. Slăvit să fie Dumnezeu, că noi n-avem numai umbra, ci chiar pe Domnul Isus însuși.

„Să ia de la adunarea copiilor lui Israel doi țapi pentru jertfa de ispășire – și un berbec, pentru ardere de tot. Aaron să-și aducă vițelul lui pentru jertfa de ispășire, și să facă ispășire pentru el și pentru casa lui” (versetele 5-6) Aaron și casa lui înfățișează Biserica nu ca „trup”, ci ca o casă duhovnicească. Nu este Biserica pe care o vedem arătată în epistolele către Efeseni și Coloseni, ci, mai degeaba, așa cum o găsim, în epistola întâi a lui Petru, în cap. 2:5: Și voi, ca niște pietre vii, zidiți-vă sufletește, ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Tot așa și în epistola către Evrei: „Dar Cristos este credincios ca Fiu, care este peste casa Lui însuși și casa Lui suntem noi, numai dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezgduită și nădejdea cu care ne lăudăm” (cap. 3:6). Căci, în Vechiul Testament, nu este nici o descoperire cu privire la taina Bisericii. Avem în această privință numai icoane pre-închipuitoare, dar n-avem nici o descoperire lămurită. Aceasta taină minunată a Iudeilor și a Neamurilor, alcătuind „un singur trup”, „un om nou” unit cu Hristos Cel slăvit în cer, nu putea de bună seamă să fie descoperită înainte ca Hristos să-și fi luat locul Sau sus în cer. Pavel a fost, îndeosebi, slujitorul acestei taine, așa cum ne spune el în cap. 3:1-2, al epistolei către Efeseni, loc pe care cititorul creștin trebuie să-l ia bine în seamă.

„Să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea Domnului la ușa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Domnul și un sort pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sort pentru Domnul și să-l aducă jertfă de ispășire. Iar țapul, care a ieșit la sort pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului – ca să slujească pentru facerea ispășirii și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (versetele 7-10). În acești doi țapi, avem cele două înfățișări ale ispășirii, despre care am vorbit mai sus. „Sortul pentru Domnul” cădea pe unul și sortul poporului cădea pe celălalt. În cazul celui dintâi, nu era vorba nici de persoane, nici de păcate, care trebuiau iertate, nici de sfaturile harului lui Dumnezeu față de aleșii Săi. Socot că nu mai e nevoie să spun cât de însemnate sunt aceste lucruri, dar ele nu sunt înfățișate prin „țapul pe care cădea sortul lui Dumnezeu”. Țapul acesta arată moartea lui Cristos, ca fapt, în care Dumnezeu a fost pe deplin slăvit, în ce privește păcatul. Și adevărul acesta mare este destul de lămurit arătat prin vorbele: „Sortul pentru Domnul” – Dumnezeu are o parte deosebită în moartea lui Cristos – parte care rămâne pe veci neștirbită, chiar dacă nici un păcătos n-ar fi fost să fie mântuit. Ca să pricepem tăria acestor adevăruri, să ne aducem aminte cât de mult a fost făcut de ocară Dumnezeu – în această lume. Adevărul Său a fost disprețuit; autoritatea Lui a fost batjocorită. Slava Lui n-a fost luată în seamă; legea Sa a fost călcată în picioare; drepturile Sale au fost uitate; Numele Său a fost defăimat; însăși Ființa Lui a fost batjocorită. Moartea lui Cristos a avut în vedere toate aceste abateri: prin ea Dumnezeu a fost slăvit pe deplin, în același loc, unde au fost făptuite toate aceste abateri. Ea a așezat iarăși la loc slava, adevărul, sfințenia și Ființa însăși a lui Dumnezeu. Ea a împlinit, cu sfințenie, toate cerințele scaunului Său de domnie. Ea a ispășit păcatul – Ea a adus leacul de vindecare pentru orice rău, pe care păcatul l-a adus în lume. Ea e temelia pe care Dumnezeu poale să lucreze în harul, în îndurarea și dragostea Lui, față de fiecare om în parte. Ea este chezașia pentru izgonirea și pieirea pe vecie a stăpâni-torului acestei lumi. Ea este temelia nepieritoare a cârmuirii lui Dumnezeu. Pe temeiul Crucii, Dumnezeu poate să lucreze așa cum vrea El; poate să-și arate mărețiile fără seamăn ale Ființei Sale și însușirile vrednice de închinare ale firii Sale. Pe temeiul dreptății Sale neînduplecate, Dumnezeu ar fi putut trimite tot neamul omenesc cu dracul și îngerii lui în iazul de foc. Dar atunci unde ar fi fost iubirea harului, îndurarea, îndelunga Lui răbdare și nemărginita Lui bunătate?

Și de altă parte, dacă aceste însușiri de preț ar fi fost împlinite, fără ca Domnul Isus să Se mai jertfească, unde ar fi fost dreptatea, adevărul, slava și sfințenia lui Dumnezeu? Cum ar fi putut să se întâlnească „harul și adevărul”, sau „dreptatea și pacea să se sărute?” Cum ar fi putut „să răsără din pământ „adevărul,” sau „dreptatea să privească de la înălțimea cerurilor?” Cu neputință! Numai jertfa de ispășire a Domnului nostru Isus Hristos putea să slăvească deplin pe Dumnezeu. Numai această jertfă a putut să arate slava lui Dumnezeu, așa cum n-ar fi putut fi arătată niciodată în mijlocul celor mai vii străluciri ale făpturii nevinovate. Tocmai din pricina acestei jertfe, de mii de ani Dumnezeu e plin de răbdare față de această lume. Da, da, din pricina acestei jertfe, cei mai nelegiuți dintre fiii oamenilor „se hrănesc, se mișcă și trăiesc” mănâncă, beau, și dorm. Chiar și bucăți de pâine pe care o duce la gura necredinciosul plin de batjocură n-o are decât pe temeiul acestei jertfe, pe care o ia în răs în chip nelegiuit. Soarele și ploile, care fac să rodească toate câmpurile celui ce zice că „nu este Dumnezeu”, sunt binefacerile jertfei lui Hristos. Chiar insultarea, pe care necredinciosul și cel ce zice că nu este Dumnezeu o întrebuintează ca să-și bată joc de Cuvântul lui Dumnezeu, sau să spună că nu este Dumnezeu, o are tot pe temeiul jertfei lui Cristos. Căci, dăce n-ar fi jertfa lui Cristos, în loc să batjocorească pe Dumnezeu pe pământ, ei s-ar fi rostogolit de mult în iad.

Cititorule, ia seama bine că, aici, nu-i vorba de iertarea sau mântuirea oamenilor. Mântuirea sau iertarea înseamnă cu totul altceva, și se capătă, cum știe oricare creștin adevărat, prin mărturisirea Numelui Domnului Isus cu credința tare că Dumnezeu L-a înviat din morți (Rom. 10). Dar această mântuire n-are nici un amestec cu ispășirea pe care o cercetăm acum și care este înfățișată atât de izbitor prin „țapul pe care cădea sortul pentru Domnul”. Că Dumnezeu iartă pe păcătos și-l primește la El, este una; ajutorul pe care-l dă El acestui om și binecuvântările vremelnice pe care i le de, este cu totul altceva. Și una și alta se dau numai pe temeiul Crucii, dar sub o înfățișare și o

îndeplinire cu totul deosebită de această cruce.

Aceasta deosebire nu este de mica însemnătate. Dimpotrivă, este așa de însemnată că, dacă este pierdută din vedere, se face un mare amestec cu privire la învățătura deplină a ispășirii.

Priceperea lămurită a căilor lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, fie în trecut, fie în vremea de azi, fie în vremea ce vine, va atârna tocmai de această deosebire atât de însemnată. Și, în sfârșit, în această deosebire se va găsi cheia pentru dezlegarea unui mare număr de locuri din Scriptură cât se poate de grele pentru mulți creștini. Voi da ca pildă două sau trei din aceste locuri. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29); și unul la fel cu el, în epistola întâi a lui Ioan, unde se spune că Mântuitorul Isus Cristos este: „jertfa de ispășire a întregi lumi” (cap. 2:2). În aceste două locuri se vorbește de Domnul Isus, ca de Acela care a slăvit pe deplin pe Dumnezeu, cu privire la „păcat” și la „lume”, în înțelesul larg al acestor cuvinte. Domnul Isus ni se arată aici, ca împlinind ceea ce înfățișează «țapul pe care cădea sortul pentru Domnul”. Aceasta ne dă una din prilejurile cele mai de preț asupra ispășirii săvârșite de Cristos, care, foarte adesea, este nesocotită sau puțin înțeleasă. Când însă pui în legătură persoanele și iertarea păcatelor lor cu aceste locuri din Scriptură sau cu altele la fel, nu-ți mai vezi capul din încurcături. Tot așa este cu toate locurile, în care este înfățișat harul lui Dumnezeu față de lume ca lume. Toate acestea sunt întemeiate tocmai pe ispășirea, privită din punctul de vedere de mai sus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 16:17). „Vă îndemn dar, înaintea de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțămiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii; ca să putem duce astfel o viață în pace și liniștită, cu toată temerea de Dumnezeu și cu toată cinstea. Lucrul acesta este frumos și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” (1 Tim 2:1-6). „Căci harul lui Dumnezeu, izvor de mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat” (Tit 2:2). „Dar pe Acela, care a fost făcut, pentru puțină vreme, mai pe jos decât îngerii, adică pe Isus, îi vedem „încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, suferirea morții din partea Lui să fie pentru toți” (Evrei 2:9). „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelunga răbdare pentru voi, și vrea ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Nu-i nevoie să căutăm să schimbăm înțelesul atât de limpede al locurilor de mai sus. Ele sunt fără nici o îndoială, o mărturie vie despre harul lui Dumnezeu față de toți, fără cel mai mic gând cu privire la răspunderea omului, de-o pai te, sau cu privire la hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu, de altă parte. Aceste adevăruri sunt arătate în Cuvântul lui Dumnezeu tot atât de limpede, de întreg și de netăgăduit – unul ca și celălalt. Omul este răspunzător și Dumnezeu este pe deplin Stăpân. Toți câți ascultă de cele spuse în Sfânta Scriptura, recunosc ca adevărat lucrul acesta. Dar, în același timp, este de cea mai mare însemnătate să recunoaștem toată întinderea harului lui Dumnezeu și a Crucii lui Cristos. Căci tocmai această cunoaștere slăvește pe Dumnezeu iar omului îi ia orice puțință de dezvinovățire. Omul caută firește să se dezvinovățească punând înaintea hotărârile lui Dumnezeu și neputința lui de a crede fără să fie înrăurit de Dumnezeu. Dar tocmai aceasta dezvinovățire dovedește că omului puțin îi pasă de Dumnezeu, fiindcă, dacă ar umbla după Dumnezeu, cât de cât, El este destul de aproape, ca să fie găsit de cei ce-L caută. Harul lui Dumnezeu și ispășirea lui Cristos sunt nespuse de mari. „Fiecare” „oricine” și „toți” sunt vorbe de care Dumnezeu însuși se folosește; și așa vrea să știi cine este deci înlăturat? Dacă Dumnezeu trimite unui om vestea mântuirii, negreșit că a hotărât mântuirea pentru el. Ce poate îi mai nelegiuit, decât să îndepărtezi harul pe care ți-l dă Dumnezeu și să-L faci mincinos; iar, în urmă, să iei hotărârile Lui tainice drept dezvinovățire pentru o astfel de faptă? Un astfel de om ar face mai bine să zică: „Eu nu cred deloc Cuvântul lui Dumnezeu și nici nu vreau să știu nici de harul și nici de mântuirea Lui”! În felul acesta ar arăta, pe față, că nu minte și atunci ar fi mai bine. Dar, este cea mai mare nelegiuire, când caută să-și ascundă ura față de Dumnezeu și față de adevărul Său cu haina unei minciuni, – deoarece ea nu cuprinde decât o parte a adevărului, iată de ce socotim că Satana nu este nici odată mai rău decât atunci, când se arată cu Biblia în mână.

Dacă este adevărat că oamenii sunt împiedecați prin hotărârile și sfaturile tainice ale lui Dumnezeu, ca să primească Evanghelia, a cărei vestire El a poruncit-o, atunci, cum se face că vor suferi „pedeapsa unei pierzări veșnice” fiindcă n-au ascultat de această Evanghelie (2 Tes. 1:6-10)? Se afla oare, în vreun colț din locașul întunecos al celor pierduți, măcar un singur om, care ar putea să arunce vina că se găsește acolo, din pricina sfaturilor lui Dumnezeu? Nu, nu! Dumnezeu a făcut totul prin jertfa lui Cristos, nu numai pentru mântuirea celor care cred, ci și pentru arătarea harului Său și față de cei care nu vor să știe de Evanghelie tocmai pentru ca oamenii să n-aibă nici o dezvinovățire. Nu că nu poate, dar nu vrea omul să creadă că „va suferi pedeapsa unei pierzări veșnice”. Nici o greșală nu-i mai mare decât aceia pe care-o face omul, când, ascunzându-se după planurile lui Dumnezeu, leapădă, cu bună știință, harul lui Dumnezeu. Și e cu atât mai primejdios lucrul acesta cu cât se sprijine, ca orice sistem, de altfel, pe învățătura unei teologii care ia din Cuvântul lui Dumnezeu numai ce-i convine. Harul lui Dumnezeu este slobod pentru toți! De ce? Pentru că „sortul pentru Domnul” a căzut pe adevărata Jertfă, ca, astfel, Dumnezeu să poată fi slăvit pe deplin cu privire la păcat, sub cea mai întinsă înfățișare a Lui și să fie slobod să lucreze cu credincioșie față de toți și să facă „să se vestească tuturor Evanghelia”. Acest har și această vestire trebuie să aibă o temelie puternică și această temelie se găsește în ispășire; și chiar dacă omul ar înlătura-o, Dumnezeu este slăvit prin arătarea harului și a mântuirii, din pricina temeiului pe care se reazemă atât una cât și cealaltă. El este și va fi slăvit pe veci. „Acum, suflul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăvește Numele Tău” Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi! Norodul, care stătea acolo și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: „Un înger a vorbit cu El! Isus a răspuns: „Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:27 – 32)!

Până aici n-am cercetat decât ce înfățișează „țapul pe care căzuse sortul pentru Domnul” și un cititor, care nu caută să pătrundă în adâncul lucrurilor, ar putea crede că, acum, trebuie să cercetăm țapul lui Azazel, care ne arată cealaltă înfățișare a morții lui Cristos cu privire la păcatele poporului. Dar nu; înainte de a ajunge acolo, vom cerceta întărirea acestui adevăr de preț, pe care o avem în faptul ca sângele țapului înjunghiat, ca și al vițelului, era stropit spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii, pentru ca să arate că toate cerințele acestui capac ai ispășirii – adică scaunul de domnie al lui Dumnezeu erau îndeplinite prin acest sânge al ispășirii.

„Șapte” este numărul desăvârșiri și stropirea cu sânge făcută de șapte ori, înaintea capacului ispășirii, ne arată ca, oricare ar fi întrebuințarea jertfei lui Hristos, fie cu privire la lucruri, la locuri ori la ființe, că este pe deplin prețuită, când Dumnezeu este de față. Sângele care dă încredințarea privitoare la mântuirea Bisericii „case” adevăratului Aaron; sângele care asigură mântuirea adunării lui Israel; sângele care asigură binecuvântarea din urma a lumii – acest sânge a fost adus înaintea lui Dumnezeu, împrăștiat și primii, Prin puterea acestui sânge,

Dumnezeu poate aduce la îndeplinire toate planurile Sale veșnice de har. El poate să mântuiască Biserica și s-o ridice la cele mai mari înălțimi ale slavei, încluda puterii celei măria păcatului și a Satanei. El poate să strângă din nou semințiile împrăștiate ale lui Israel, poate uni pe Iuda cu Efraim. El poate împlini toate făgăduințele făcute lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. El poate izbăvi și binecuvânta milioane nenumărate dintre Neamuri. El poate binecuvânta toată făptura. El poate să-și reverse razele slavei Sale, care să lumineze pe veci lumea. El poate desfășura în fața îngerilor, a oamenilor și a dracilor, slava Lui personală și veșnică, slava lucrărilor Sale, slava cârmuirii Sale. Toate acestea, El le poate și vrea să le facă; dar, singurul femei pe care se va sprijini, pentru totdeauna, această mare clădire este sângele de pe cruce, acest scump sânge, drag cititor creștin, care a vorbit cugetului tău de pace, de o pace sfântă și veșnică. Sângele, cu care a fost stropit cugetul celui credincios, a fost stropit „de șapte ori” înaintea altarului lui Dumnezeu. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât vedem mai mult însemnătatea și prețul sângelui lui Isus Cristos. În altarul de aramă, găsim sângele, în ligheanul de aramă, găsim sângele; în perdeaua cortului, găsim sângele; dar, nicăieri, nu găsim mai bine înfățișat sângele ca înăuntrul perdelei, înaintea scaunului de domnie al Domnului Dumnezeu lângă slava lui Dumnezeu.

„Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru cortul întâlnirii, care este cu el în mijlocul necurăților lor” (versetul 16). Pretutindeni, întâlnim același adevăr. Atât partea dinaintea altarului lui Dumnezeu cât și altarul însuși trebuie să, mărturisească despre prețul sângelui. Cortul, în mijlocul întinăciunilor lui Israel, trebuia apărat de jur împrejur prin sângele ispășirii. Peste tot, Dumnezeu are grijă de slava Sa. Preoții și slujbele lor, locul pentru slujbă și tot ce se găsea pe el dănuiau numai datorită sângelui. Dumnezeu n-ar fi putut locui nici o clipă măcar în mijlocul adunării, dacă n-ar fi fost sângele. Iată pe ce temei putea să locuiască, să lucreze și să stăpânească în mijlocul unui popor vinovat.

„Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș, până va ieși din el. Să facă ispășirea pentru el și pentru casa lui și pentru toată adunare lui Israel” (versetul 17). Trebuia ca Aaron să aducă o jertfă pentru păcatele sale și pentru păcatele poporului. El nu putea să intre în sfântul locaș decât pe temeiul sângelui. În versetul 17, vedem jertfa lui Cristos, făcută pentru Biserică și pentru adunarea lui Israel. Biserica intră acum în „locul prea sfânt, prin sângele lui Isus” (Evrei 10). Cât despre Israel, mahrama este încă peste inimile lor (2 Cor. 3). Ei sunt încă departe, cu toate că au fost pe deplin înștiințați prin cruce de iertarea și strângerea lor din nou laolaltă – dacă se vor întoarce la Domnul. La drept vorbind, vremea de acum este, pentru ei, ziua ispășirii lor. Adevăratul Aaron a intrat în cer chiar cu sângele Sau, ca să ne înfățișeze pe noi înaintea lui Dumnezeu. Dar în curând El va veni să facă și adunarea lui Israel să se bucure de urmările mântuirii săvârșite de El. Până atunci, casa Lui, adică toți adevărații credincioși sunt în strânsa legătură cu El, având siguranța că vor intra în „locul cel sfânt, prin sângele lui Isus”.

„După ce va ieși, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, și să facă ispășirea pentru altar, să ia din sângele vițelului și țapului și să pună pe coarnele altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar cu degetul lui de șapte ori din sânge și astfel să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel” (versetele 18-19). Le stropise deci cu sânge, pretutindeni, de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, care era dincolo de perdeaua dinlăuntru, până la altarul care era în curtea cortului. „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care suni în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuie ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare ci a intrat, chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și n-a intrat în cer ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intra în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii încoace; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa, Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singura dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Cristos, după ce S-a adus jertfa o singură dată ca să șteargă păcatele multora, Se va arăta a doua oară, dar nu ca să ispășească păcatul, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:23-28).

Nu este decât o cale ca să intri în locul cel sfânt și anume o cale stropită cu sânge. E zadarnic să mai încerci să intri pe vreo altă cale! Pot oamenii să se trudească și să-și croiască un drum prin munca lor, rugându-se dând bani; să intre adică în tocul cel sfânt, pe drumul formelor și al rânduieilor omenești sau, poate, pe o căte, jumătate a legii, jumătate a lui Cristos; degeaba; Dumnezeu vorbește de o singura, cale și de o singură mântuire; și această cale a fost deschisă prin perdeaua ruptă în două a trupului Mântuitorului. Iată drumul prin care au trecut milioane din cei mântuiți din veac în veac. Patriarhii, proorocii, apostolii, mucenicii, sfinții și toți îngerii din timpul lui Abel și până în zilele noastre au mers pe acest drum binecuvântat, și au găsit prin el – o intrare deplină în locul cel sfânt. Jertfa de pe cruce, ea singura și numai ea este, în chip minunat, de ajuns pentru toți. Dumnezeu nu cere nici mai mult, nici mai puțin decât să mergi pe drumul deschis de jertfa Mântuitorului. A adăuga ceva, înseamnă să arunci rușine și ocară asupra Aceluia în care Dumnezeu a spus că Și-a găsit toată plăcerea.

Da! asupra Aceluia prin care El este proslăvit. A scoate ceva, înseamnă să tăgăduiești vina și căderea omului și să știrbești dreptatea și slava Treimi celei veșnice.

Două gânduri de seamă găsim în acest capitol: Întâi, că viața este a lui Dumnezeu, și al doilea, că puterea ispășirii este în sânge. Și Domnul dă o însemnătate deosebită acestor două gânduri. El vroia ca ele să fie săpate adânc în inima fiecărui mădular al adunării.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui și tuturor copiilor lui Israel și spune-le: „Iată ce a poruncit Domnul. Dacă cineva din casa lui Israel junghie în tabără sau afara din tabără un bou, un miel sau o capră, și nu-l aduce la ușa cortului întâlnirii, ca să-l aducă dar Domnului înaintea cortului Domnului, sângele acesta va fi pus în socoteala omului acela: a vărsat sânge; omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său” (versetele 1-4). Iată un lucru de cea mai mare însemnătate; și putem să întrebăm ce urmare avea aducerea unei jertfe altfel decât era rânduit aici? Nu era nici mai mult, nici mai puțin decât defolierea lui Dumnezeu de drepturile Sale, și predarea lor în mâna Satanei. Dar, ar fi putut zice cineva: „Nu pot eu oare să aduc jertfa în orice loc?” Nu. Căci: „Viața este a lui Dumnezeu, și drepturile, pe care le are El asupra ei, trebuiesc recunoscute în locul arătat de El – înaintea cortului Domnului”. Aici era singurul loc de întâlnire între Dumnezeu și om. Aducerea jertfelor în altă parte arăta ca inima nu voia pe Dumnezeu.

Învățătura pe care o scoatem de aici e foarte lămurită. Dumnezeu a hotărât un loc, în care să întâlnească pe păcătos și locul acesta este crucea – înfățișată de altarul de aramă. Aici și numai aici, drepturile lui Dumnezeu asupra vieții au fost recunoscute cum se cuvine. A da la o parte acest loc de întâlnire însemnează a atrage judecata asupra noastră înșine, însemnează a călca în picioare drepturile lui Dumnezeu și a ne lua un drept asupra vieții pe care toți l-au pierdut. Iată ce trebuie să recunoaștem. „Preotul să le stropească sângele pe altarul Domnului, la ușa cortului întâlnirii, și să ardă grăsimea care va fi de un miros plăcut Domnului” Sângele și grăsimea sunt ale lui Dumnezeu. Și tocmai

lucrul acesta l-a recunoscut pe deplin Domnul Isus. El Și-a predat toata viața lui Dumnezeu. El S-a dus de bună voie la altar, și Și-a lăsat pe acest altar viața Lui de preț, al cărei miros de preț S-a ridicat până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Scumpul nostru Mântuitor, ce plăcut este să ne aducem aminte de Tine în fiecare clipă.

Al doilea gând, pe care-l desprindem din acest capitol și despre care am vorbit mai sus. E arătat limpede în versetul 11: „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire”. Legătura dintre aceste două gânduri este însemnată. Când omul își dă seama că n-are nici un drept la viața, când recunoaște în totul drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui, atunci Dumnezeu spune: „V-am dat viața ca să faceți ispășire pentru sufletele voastre. Da, ispășirea este darul pe care Dumnezeu l-a făcut omului și, să băgăm bine de seamă, această ispășire este în sânge, numai în sânge. „Sângele face ispășire pentru suflet”. Nu-i vorba deci de nimic altceva pe lângă sânge. Cuvântul este cum nu se poate mai lămurit, spunând că ispășirea se face numai prin sânge. „Fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22). Moartea lui Hristos a rupt perdeaua. Căci „prin sângele lui Isus” avem intrare slobodă în locul prea sfânt”, „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efes. 1:7; Col. 1:4). „Făcând pace prin sângele crucii Lui”. „Pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne” (Col. 1:20-23). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7). „Ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:14). Ei lau biruit prin sângele Mielului (Apoc 12:11).

Aș vrea să fac pe cititorii mei să priceapă toată, adâncimea, însemnătatea și puterea sângelui Domnului Isus. Vreau să-i fac să prețuiască așa cum se cuvine sângele Domnului Isus. Sângele lui Hristos e temelia vieții celei adevărate. El este temeiul dreptății lui Dumnezeu în puterea căruia este iertat păcătosul, care crede în Numele Fiului lui Dumnezeu; și tot sângele Domnului este temeiul de încredere al păcătosului ca să se apropie de Dumnezeu Cel prea sfânt, ai cărui ochi sunt prea curați ca să vadă râul. Dumnezeu – ar putea ca pe temeiul dreptății Sale – să osândească pe păcătos; dar, prin moartea lui Hristos, El poate să fie și drept și să și dezvinovățească pe cei care cred – un Dumnezeu drept și un Mântuitor. Dreptatea este o însușire statornică și de căpetenie a lui Dumnezeu după descoperirea pe care o avem cu privire la Ființa Sa. Așa că dacă n-ar fi fost crucea Domnului Isus această însușire statornică a lui Dumnezeu ar fi cerut neapărat osânda și moartea păcătosului; dar la cruce, această osândă și această moarte au fost luate de locțiitorul păcătosului, de Domnul Isus, așa că Dumnezeu, pe cât e de sfânt și drept, pe atât e de statornic iertând pe păcătosul care crede în sângele lui Isus – nici mai mult, nici mai puțin – nimic altceva. Hotărât lucru! „Sângele face ispășire pentru suflet”. Iată planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului. Planul omului e cu mult mai pretențios, mai încurcat și mai greu de împlinit! Și nu numai atât, dar, după planul omului, mântuirea se capătă prin altceva cu totul deosebit de ceea ce găsim în Cuvântul Scripturii. De la capitolul al treilea din Geneza și până la sfârșitul Apocalipsei, vedem că sângele lui Hristos este singurul temei al mântuirii. Prin sânge și numai prin sânge avem iertarea, pacea, viața, mântuirea deplină. Cartea Leviticul în întregime și în deosebi capitolul pe care-l cercetăm acum ne vorbește numai de sângele Domnului Isus. Pare ciudat poate că trebuie să stăruim așa de mult asupra unui fapt atât de lămurit pentru oricare cititor cu luare aminte al Scripturii. Dar inimile noastre sunt pornite să se depărteze mereu de la mărturia lămurită a Cuvântului. Suntem gata să primim păreri fără să le cercetăm în liniște la lumina mărturiilor lui Dumnezeu. Din această pricină nu mai știm să deosebim întunericul de lumină. Să dăm însă sângelui lui Hristos locul ce i se cuvine. El este atât de scump în ochii lui Dumnezeu, că nu îngăduie să i se mai adaoge sau să se amestece cu ceva. „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre; căci prin viața din el face sângele ispășire”.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aștepta Dumnezeu cu privire la sfințenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuși. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israeliților. Purtarea Israeliților trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemați să se poarte potrivit vredniciei stării înalte și sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea să meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru”. Domnul era Dumnezeuul lor și fiindcă El era sfânt și ei erau chemați să fie sfinți. Numele Lui era amestecat în firea lor și în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfințeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziți numai de descoperirea pe care El însuși a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înșiși. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenția celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine”, pretenție pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plâpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtarea pe care Dumnezeu o așteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceți ce se face în țara Egiptului unde ați locuit și să nu faceți ce se face în țara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor”. Egiptenii și Canaanii erau afundați în rău. Cum avea să știe Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Și cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toți ceilalți nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai ușor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele și gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul și Canaanul puteau să-și aibă obiceiurile și părerile lor, dar Israel trebuia să aibă părerile și obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniți poruncile Mele și să țineți legile Mele: să le urmați Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru. Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul”.

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga ființă trebuie să se plece, când vorbește Dumnezeu. Oamenii pot să aibă și să-și apere părerile lor; pot să aibă și să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc și supunere desăvârșită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Firește că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiri din partea celor care nu știu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceștia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puțin cu dogmatismul decât supunerea în fața adevărului limpede al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puțin cu înfumurarea că respectul pentru învățăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puțin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luăm bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredințările noastre și de purtarea noastră. Pe cât e cu putință, trebuie să se vadă că suntem călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de părerile noastre. Este o mare primejdie să punem preț pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luăm bine seama la lucrul acesta. El poate să se strecoare și să-și arate urâtenia în apărarea părerilor noastre, ca și în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni S-ar înfățișa, și, în totul, să fim călăuziți de ce „este scris”.

De altă parte, nu trebuie să ne așteptăm ca toată lumea să recunoască rânduilele și judecățile dumnezeiești. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, prețuit și respectat în măsura în care crește firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau prețul legilor și poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu și legătura aceasta își avea cinstea și răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umble într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeul lor și care îi făcuse poporul Său. Și asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidecum. Egiptenii și canaanii ar fi putut crede că israeliții se socoteau mai ceva ca ei și de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor să fie vrednice de El. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înșiși, fie față de alții, ci de ce era Dumnezeu față de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu” îndrumătorul sau dreptarul vieții, nu e numai o nebunie semeață, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva să coboare pe scara sfințeniei. Dacă ținta mea va fi „eu”, neapărat voi scobori zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălța tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi crește în asemănare cu acest chip desăvârșit, care se înfățișează ochilor credinței, în Cartea sfântă. Fără îndoială că ar trebui să mă arunc cu fața la pământ în semn de umilință, simțind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viața Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aș învoi să primesc-o ținta mai mică, și niciodată nu mă voi mulțumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce și care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creștini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-cesse întocmiri se împart în două: acelea care arată până la ce grozăvie rușinoasă poate ajunge inima omenească, și acelea care mărturisesc despre duioșia aleasă și despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Firește că Duhul lui Dumnezeu n-ar fi dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieșit din matcă și nici nu pot ieși. El nu are a face cu închipuirii, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârșască fiecare păcat rușinos arătat în a-ceastă parte a cărții Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i S-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu S-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârși asemenea păcate, dar se potrivește pentru om, pentru că el are în firea sa sămânța acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creștetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găsește nici măcar un locșor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Ființa, pentru care Dumnezeu a scotit de trebuință să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această ființă este omul-cel ce scrie și cel ce citește aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc”. El a fost scos cu totul din starea ce ținea de vechea zidire și a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească” moartă și să umble în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu”. Iată slobozenia creștină, slobozenie de a umbla în toate părțile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfințenie și neprihănire înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfințeniei personale, peste care își varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cetitorule, slobozenia creștină. Este slobozenia, nu ca să săvârșești păcatul, ci ca să guști dulceleșurile cerești ale unei vieți de adevărată sfințenie și înălțare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preț – slobozenia creștină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea șir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, și anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea și grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veți secera holdele țării, să lași nesecerat un colț din câmpul tău, și să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii rămași după cules în via ta, și să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le lași săracului și străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac și străin” și voia ca și poporul Lui să se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânși și ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-și aducă aminte de „săracul străin”, pentru că Dumnezeu era Dumnezeul lui Israel. Secerătorul și culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniți de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colțurile timpului și vișele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare și adevărată, care lăsa un snop și ciorchine „pentru sărac și străin”, pentru că și ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgașuri varsă grăsimea și spre mâna deschisă a căruia toți săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, și moaie-ți bucata în oțet”. Ea a șezut lângă secerători. I-au dat grăunțe prăjite; a mâncat și S-a săturat și ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsați-o să culeagă spice și între snopi, și să n-o oprîți; și chiar voi săi scoateți din snopi câteva spice; s-o lăsați să aleagă spice, și să n-o înfrunțați” (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri și obiceiuri. Dorința acestui Israelit de neam era ca „străina” să găsească grăunțe din belșug, și aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingășie. El o pune în legătură nemijlocită cu Dumnezeul lui Israel, și o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului”. Boaz împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioase le culegea Rut. Acelaș har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ținta a bunătății lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduială, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată și Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaște că ne este de folos să putem râsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asuprești pe aproapele tău, și să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuiește veșnicia, poate să ia seama la gândurile și la simțămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ține socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el să aștepte plata. Inima lucrătorului se buzuie pe această plată; de ea atârână masa familiei lui. Nu trimiteți pe lucrător acasă, cu inima mâhnită, ca să mai întristeze și inima soției și a copiilor. Oricum, dați-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine și la care ține inima lui. El este soț, este tată, și a suferit povara și năduful zilei, pentru că nevasta și copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înșelați nădejdea. Dați-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeul nostru io seama chiar și la bătăile inimii lucrătorului și se îngrijește ca

așteptarea lui să nu fie înșelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingășie și mișcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoințe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură și se nu fie mișcat? Ar putea oare să le citească și să amâne cu ușurință pe un sărman lucrător, fără ca să știe dacă ci și casa tui au cu ce să-și astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inimă simțitoare ca neabăgarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlnește atât de des la bogați. Aceștia din urmă se pot așeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la ușa lor pe vreun biet muncitor venit să ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui și a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urâciune înaintea lui Dumnezeu și a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să știm ce gândeste Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor” (Iacov 5:4). „Domnul oștirilor” aude strigătul lucrătorului năpăstuit și amăgit în așteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, și, chiar când inima n-ar fi muiață de harul acestor întocmiri, cel puțin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea să îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriți din pricina bogățiilor, încât au ajuns nesimțitori la nenorocirea altora, ei înșiși având toate din belșug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-și petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare și în sărăcie. Săracii sunt ținta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit și va scăpa viața săracilor; îi va izbăvi de apăsare și de silă și sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuință și băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află și care i se potrivește, stare de care atârnă roadele scumpe și sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privință. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, lată un adevăr foarte folositor și foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, și lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noștri să iasă din atârănarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoință neadevărată. Pe cât de vrednică de cinste și măreață este cea dintâi, pe atât de descurajatoare și de disprețuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câștigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-și câștigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om își hrănește și îngrijește caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineața până sâmbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii și ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ținesc să împietrească inima și să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur și anume, mai bine să fii înșelat de nouăzeci și noua de ori dintr-o sută, decât să-ți închizi simțământul milei față de un singur nenorocit, care arc nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie și peste cei drepti și peste cei nedrepți. Aceleași raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă și pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; și aceiași ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogățește și holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru crește este desăvârșit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră și umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simțitoare durerea altora și cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înșine ne adăpăm din izvorul nesecat al dragostei și bunătății dumnezeiești, putem alina mai departe nevoile semenilor noștri, fără să ne scârbim de dese arătări ale stricăciunii omenești. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce țâșnește mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeului lui Israel. „Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care săi poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusă o stavilă, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simți că se ridică împotriva betesugului surzeniei. Cât de bine putem înțelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere betesugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta și S-a îngrijit. În ce fel „Să te temi de Dumnezeul tău”. Când răbdarea ta îți va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ți aminte de Domnul, și privește la El ca să-ți dea harul pentru stăpânirea firii pământesti.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutății firii omenești. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mișelească mârșăvie ce se poate închipui; și totuși, omul este în stare să facă și acest lucru; dacă n-ar fi așa, n-ar fi îndemnat în acest fel. Fără îndoială că această orânduire, ca și multe altele, ne poate da o învățătură duhovnicească; totuși, faptul acesta nu micșorează cu nimic înțelesul după slova al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatra de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreșit, Domnul știa ce era în om, când a scris orânduirile și pedepsele cărții Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părții de la sfârșitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învață o îndoită lecție – lecție despre pornirile rele ale firii noastre, și o lecție despre duioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aștepta Dumnezeu cu privire la sfințenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuși. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israeliților. Purtarea Israeliților trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemați să se poarte potrivit vredniciei stării înalte și sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea să meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru”. Domnul era Dumnezeu lor și fiindcă El era sfânt și ei erau chemați să fie sfinți. Numele Lui era amestecat în firea lor și în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfințeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziți numai de descoperirea pe care El însuși a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înșiși. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenția celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine”, pretenție pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plâpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtare pe care Dumnezeu o așteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceți ce se face în țara Egiptului unde ați locuit și să nu faceți ce se face în țara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile

lor”. Egiptenii și Canaanii erau afundați în rău. Cum avea să știe Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Și cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toți ceilalți nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai ușor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele și gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul și Canaanul puteau să-și aibă obiceiurile și păreriile lor, dar Israel trebuia să aibă păreriile și obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniți poruncile Mele și să țineți legile Mele: să le urmați Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru. Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul”.

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga ființă trebuie să se plece, când vorbește Dumnezeu. Oamenii pot să aibă și să-și apere păreriile lor; pot să aibă și să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc și supunere desăvârșită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Firește că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiți din partea celor care nu știu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceștia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puțin cu dogmatismul decât supunerea în fața adevărului limpede al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puțin cu înfumurarea decât respectul pentru învățăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puțin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luăm bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredințările noastre și de purtarea noastră. Pe cât e cu putință, trebuie să se vadă că suntem călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de păreriile noastre. Este o mare primejdie să punem preț pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luăm bine seama la lucrul acesta. El poate să se strecoare și să-și arate urâtenia în apărarea părerilor noastre, ca și în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni s-ar înfățișa, și, în totul, să fim călăuziți de ce „este scris”.

De altă parte, nu trebuie să ne așteptăm ca toată lumea să recunoască rânduielile și judecățile dumnezeiești. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, prețuit și respectat în măsura în care crește firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau prețul legilor și poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu și legătura aceasta își avea cinstea și răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru”. Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umele într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeu lor și care îi făcuse poporul Său. Și asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidcum. Egiptenii și canaanii ar fi putut crede că israeliții se socoteau mai ceva ca ei și de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor să fie vrednice de El. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înșiși, fie față de alții, ci de ce era Dumnezeu față de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu” îndrumătorul sau dreptarul vieții, nu e numai o nebunie semeață, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva să coboare pe scara sfînteniei. Dacă ținta mea va fi „eu”, neapărat voi scoborî zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălța tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi crește în asemănare cu acest chip desăvârșit, care se înfățișează ochilor credinței, în Cartea sfântă. Fără îndoială ca ar trebui să mă arunc cu fața la pământ în semn de umilință, simțind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viața Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aș învoi să primesc-o ținta mai mică, și niciodată nu mă voi mulțumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce și care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creștini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-cesse întocmiri se împart în două: acelea care arată până la ce grozăvie rușinoasă poate ajunge inima omenească, și acelea care mărturisesc despre duioșia aleasă și despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Firește că Duhul lui Dumnezeu n-ar fi dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieșit din matcă și nici nu pot ieși. El nu are a face cu închipuirii, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârșească fiecare păcat rușinos arătat în a-ceastă parte a cărții Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i s-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu s-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârși asemenea păcate, dar se potrivește pentru om, pentru că el are în firea sa sămânța acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creștetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găsește nici măcar un locșor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Ființa, pentru care Dumnezeu a socotit de trebuință să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această ființă este omul-cel ce scrie și cel ce citește aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc”. El a fost scos cu totul din starea ce ținea de vechea zidire și a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească” moartă și să umele în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu”. Iată slobozenia creștină, slobozenie de a umbla în toate părțile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfințenie și neprihănire înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfințeniei personale, peste care își varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cititorule, slobozenia creștină. Este slobozenia, nu ca să săvârșești păcatul, ci ca să guști dulceleșurile cerești ale unei vieți de adevărată sfințenie și înălțare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preț – slobozenia creștină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea șir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, și anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea și grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veți secera holdele țării, să lăși nesecerat un colț din câmpul tău, și să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii rămași după cules în via ta, și să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le lăși săracului și străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru” (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac și străin” și voia ca și poporul Lui să se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânși și ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-și aducă aminte de „săracul străin”, pentru că Dumnezeu era Dumnezeu lui Israel. Secerătorul și culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniți de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colțurile timpului și vițele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare și adevărată, care lăsa un snop și ciorchine „pentru sărac și străin”, pentru că și ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgașuri varsă grăsimi și spre mâna deschisă a căruia toți săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, și moaie-ți bucata în oțet”. Ea a șezut lângă secerători. I-au dat grăunțe prăjite; a mâncat și S-a săturat și ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsați-o să culeagă spice și între snopi, și să n-o opriți; și chiar voi săi scoateți din snopi câteva spice; s-o lăsați să aleagă spice, și să n-o înfrunțați” (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri și obiceiuri. Dorința acestui Israelit de neam era ca „străina” să găsească grăunțe din belșug, și aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingășie. El o pune în legătură nemijlocita cu Dumnezeuul lui Israel, și o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului”. Boaz împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioase le culegea Rut. Acelaș har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ținta a bunătații lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduială, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată și Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaște că ne este de folos să putem râsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asuprești pe aproapele tău, și să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuiește veșnicia, poate să ia seama la gândurile și la simțămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ține socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el să aștepte plata. Inima lucrătorului se bizuie pe această plată; de ea atârnă masa familiei lui. Nu trimiteți pe lucrător acasă, cu inima mâhnită, ca să mai întristeze și inima soției și a copiilor. Oricum, dați-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine și la care ține inima lui. El este soț, este tată, și a suferit povara și năduful zilei, pentru ca nevasta și copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înșelați nădejdea. Dați-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeuul nostru io seama chiar și la bătăile inimii lucrătorului și se îngrijește ca așteptarea lui să nu fie înșelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingășie și mișcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoințe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură și se nu fie mișcat? Ar putea oare să le citească și să amâne cu ușurință pe un sărman lucrător, fără ca să știe dacă ci și casa tui au cu ce să-și astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inima simțitoare ca nebagarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlnește atât de des la bogați. Aceștia din urmă se pot așeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la ușa lor pe vreun biet muncitor venit să ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui și a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urâciune înaintea lui Dumnezeu și a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să știm ce gândește Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor” (Iacov 5:4). „Domnul oștirilor” aude strigătul lucrătorului năpăstuit și amăgit în așteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, și, chiar când inima n-ar fi muiață de harul acestor întocmiri, cel puțin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea să îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriți din pricina bogățiilor, încât au ajuns nesimțitori la nenorocirea altora, ei înșiși având toate din belșug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-și petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare și în sărăcie. Săracii sunt ținta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit și va scăpa viața săracilor; îi va izbăvi de apăsare și de silă și sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuință și băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află și care i se potrivește, stare de care atârnă roadele scumpe și sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privință. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, lată un adevăr foarte folositor și foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, și lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noștri să iasă din atârnarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoință neadeverată. Pe cât de vrednică de cinste și măreață este cea dintâi, pe atât de descurajatoare și de disprețuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câștigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-și câștigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om își hrănește și îngrijește caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineața până sâmbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii și ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ținesc să împietrească inima și să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur și anume, mai bine să fii înșelat de nouăzeci și noua de ori dintr-o sută, decât să-ți închizi simțământul milei față de un singur nenorocit, care arc nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie și peste cei drepti și peste cei nedrepți. Aceleași raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă și pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; și aceiași ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogățește și holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru ceresc este desăvârșit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră și umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simțitoare durerea altora și cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înșine ne adăpăm din izvorul nesecat al dragostei și bunătații dumnezeiești, putem alina mai departe nevoile semenilor noștri, fără să ne scârbim de dese arătări ale stricăciunii omenești. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce țâșnește mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeuului lui Israel. „Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care săi poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeuul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusa o stavila, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simți că se ridică împotriva betesugului surzeniei. Cât de bine putem înțelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere betesugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta și S-a îngrijit. În ce fel „Să te temi de Dumnezeuul tău”. Când răbdarea ta îți va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ți aminte de Domnul, și privește la El ca să-ți dea harul pentru stăpânirea firii pământești.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutății firii omenești. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mișelească mârșăvie ce se poate închipui; și totuși, omul este în stare să facă și acest lucru; dacă n-ar fi așa, n-ar fi îndemnat în acest fel.

Fără îndoială că această orânduire, ca și multe altele, ne poate da o învățătură duhovnicească; totuși, faptul acesta nu micșorează cu nimic înțelesul după slovă al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatră de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreșit, Domnul știa ce era în om, când a scris orânduirile și pedepsele cărții Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părții de la sfârșitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învață o îndoită lecție – lecție despre pornirile rele ale firii noastre, și o lecție despre dăruitoarea purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aștepta Dumnezeu cu privire la sfințenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuși. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise și i-a zis: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israelitelor. Purtarea Israelitelor trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemați să se poarte potrivit vredniciei stării înalte și sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea să meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru”. Domnul era Dumnezeu lor și fiindcă El era sfânt și ei erau chemați să fie sfinți. Numele Lui era amestecat în firea lor și în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfințeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziți numai de descoperirea pe care El însuși a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înșiși. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenția celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine”, pretenție pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plâpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtarea pe care Dumnezeu o așteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceți ce se face în țara Egiptului unde ați locuit și să nu faceți ce se face în țara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luați după obiceiurile lor”. Egiptenii și Canaanii erau afundați în rău. Cum avea să știe Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Și cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toți ceilalți nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai ușor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele și gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul și Canaanul puteau să-și aibă obiceiurile și părerile lor, dar Israel trebuia să aibă părerile și obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniți poruncile Mele și să țineți legile Mele: să le urmați Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru. Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul”.

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga ființă trebuie să se plece, când vorbește Dumnezeu. Oamenii pot să aibă și să-și apere părerile lor; pot să aibă și să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc și supunere desăvârșită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Firește că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiți din partea celor care nu știu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceștia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puțin cu dogmatismul decât supunerea în fața adevărului împiedic al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puțin cu înfumurarea decât respectul pentru învățăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puțin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luăm bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredințările noastre și de purtarea noastră. Pe cât e cu putință, trebuie să se vadă că suntem călăuziți numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de părerile noastre. Este o mare primejdie să punem preț pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luăm bine seama la lucrul acesta. El poate să se strecoare și să-și arate urâtenia în apărarea părerilor noastre, ca și în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni s-ar înfățișa, și, în totul, să fim călăuziți de ce „este scris”.

De altă parte, nu trebuie să ne așteptăm ca toată lumea să recunoască rânduielile și judecățile dumnezeiești. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, prețuit și respectat în măsura în care crește firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau prețul legilor și poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu și legătura aceasta își avea cinstea și răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru”. Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umble într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeu lor și care îi făcuse poporul Său. Și asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidecum. Egiptenii și canaanii ar fi putut crede că israeliții se socoteau mai ceva ca ei și de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru”. Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor să fie vrednice de El. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înșiși, fie față de alții, ci de ce era Dumnezeu față de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu” îndrumătorul sau dreptarul vieții, nu e numai o nebulie semeață, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva să coboare pe scara sfințeniei. Dacă ținta mea va fi „eu”, neapărat voi scobori zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălța tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi crește în asemănare cu acest chip desăvârșit, care se înfățișează ochilor credinței, în Cartea sfântă. Fără îndoială că ar trebui să mă arunc cu fața la pământ în semn de umilință, simțind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viața Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aș învoi să primesc-o ținta mai mică, și niciodată nu mă voi mulțumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce și care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creștini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-cestor întocmiri se împart în două: acelea care arată până la ce grozăvie rușinoasă poate ajunge inima omenească, și acelea care mărturisesc despre dăruitoarea aleasă și despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Firește că Duhul lui Dumnezeu n-ar fi dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieșit din matcă și nici nu pot ieși. El nu are a face cu închipuirii, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârșească fiecare păcat rușinos arătat în a-cestă parte a cărții Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i s-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu s-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârși asemenea păcate, dar se potrivește pentru om, pentru că el are în firea sa sămânța acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creștetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găsește nici măcar un locșor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Ființa, pentru care Dumnezeu a scotit de trebuință să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această ființă este omul-cel ce scrie și cel ce citește aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom.

8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc”. El a fost scos cu totul din starea ce ținea de vechea zidire și a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească” moartă și sa umble în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu”. Iată slobozenia creștină, slobozenie de a umbla în toate părțile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfințenie și neprihănire înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfințeniei personale, peste care își varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cetitorule, slobozenia creștină. Este slobozenia, nu ca să săvârșești păcatul, ci ca să guști dulceleșurile cerești ale unei vieți de adevărată sfințenie și înălțare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preț – slobozenia creștină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea șir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, și anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea și grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veți secera holdele țării, să lași nesecerat un colț din câmpul tău, și să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii rămași după cules în via ta, și să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le lași săracului și străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac și străin” și voia ca și poporul Lui sa se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânși și ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-și aducă aminte de „săracul străin”, pentru că Dumnezeu era Dumnezeul lui Israel. Secerătorul și culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniți de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colțurile timpului și vișele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare și adevărată, care lăsa un snop și ciorchine „pentru sărac și străin”, pentru că și ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgașuri varsă grăsimea și spre mâna deschisă a căruia toți săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, și moaie-ți bucata în oțet”. Ea a șezut lângă secerători. I-au dat grăunțe prăjite; a mâncat și S-a săturat și ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsați-o să culeagă spice și între snopi, și să n-o opriti; și chiar voi săi scoateți din snopi câteva spice; s-o lăsați să aleagă spice, și să n-o înfrunțați” (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri și obiceiuri. Dorința acestui Israelit de neam era ca „străina” sa găsească grăunțe din belșug, și aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingășie. El o pune în legătură nemijlocită cu Dumnezeul lui Israel, și o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului”. Boaz împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioase le culegea Rut. Acelaș har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ținta a bunătății lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduială, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată și Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaște că ne este de folos să putem râsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asuprești pe aproapele tău, și să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu oprești până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuiește veșnicia, poate sa ia seama la gândurile și la simțămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ține socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el sa aștepte plata. Inima lucrătorului se bizuie pe această plată; de ea atarnă masa familiei lui. Nu trimiteți pe lucrător acasă, cu inima mahnită, ca să mai întristeze și inima soției si a copiilor. Oricum, dați-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine și la care ține inima lui. El este soț, este tată, și a suferit povara și năduful zilei, pentru ca nevasta și copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înșelați nădejdea. Dați-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeul nostru io seama chiar și la bătăile inimii lucrătorului și se îngrijește ca așteptarea lui să nu fie înșelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingășie și mișcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoințe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură și se nu fie mișcat? Ar putea oare să le citească și să amâne cu ușurință pe un sărman lucrător, fără ca să știe dacă ci și casa tui au cu ce să-și astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inima simțitoare ca nebagarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlnește atât de des la bogați. Aceștia din urmă se pot așeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la ușa lor pe vreun biet muncitor venit sa ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui și a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urăciune înaintea lui Dumnezeu și a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să știm ce gândește Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigăte secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor” (Iacov 5:4). „Domnul oștirilor” aude strigătul lucrătorului năpăstuit și amăgit în așteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, și, chiar când inima n-ar fi muiață de harul acestor întocmiri, cel puțin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea sa îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriți din pricina bogățiilor, încât au ajuns nesimțitori la nenorocirea altora, ei înșiși având toate din belșug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-și petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare și în sărăcie. Săracii sunt ținta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit și de cel lipsit și va scăpa viața săracilor; îi va izbăvi de apăsare și de silă și sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuință și băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află și care i se potrivește, stare de care atarnă roadele scumpe și sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privință. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, Iată un adevăr foarte folositor și foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, și lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noștri să iasă din atárnarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoință neadevărată. Pe cât de vrednică de cinste și măreață este cea dintâi, pe atât de descurajatoare și de disprețuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câștigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-și câștigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om își hrănește și îngrijește caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineața până sămbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii și ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ținesc să împietrească inima și să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur și anume, mai bine să fii înșelat de nouăzeci și noua de ori dintr-o sută, decât să-ți închizi simțământul milei față de un singur nenorocit, care are nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său și peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie și peste cei dreapți și peste cei nedreapți. Aceleași raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă și pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; și aceiași ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogățește și holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cere este desăvârșit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră și umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simțitoare durerea altora și cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înșine ne adăpăm din izvorul nesecat al dragostei și bunătății dumnezeiești, putem alina mai departe nevoile semenilor noștri, fără să ne scârbim de dese arătări ale stricăciunii omenești. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce țâșnește mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeuului lui Israel. „Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care să-i poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeuul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusă o stavilă, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simți că se ridică împotriva betesugului surzeniei. Cât de bine putem înțelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere betesugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta și S-a îngrijit. În ce fel „Să te temi de Dumnezeuul tău”. Când răbdarea ta îți va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ți aminte de Domnul, și privește la El ca să-ți dea harul pentru stăpânirea firii pământești.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutății firii omenești. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mișelească mârșăvie ce se poate închipui; și totuși, omul este în stare să facă și acest lucru; dacă n-ar fi așa, n-ar fi îndemnat în acest fel. Fără îndoială că această orânduire, ca și multe altele, ne poate da o învățătură duhovnicească; totuși, faptul acesta nu micșorează cu nimic înțelesul după slova al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatră de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreșit, Domnul știa ce era în om, când a scris orânduirile și pedepsele cărții Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părții de la sfârșitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învață o îndoită lecție – lecție despre pornirile rele ale firii noastre, și o lecție despre duioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Acest capitol înfățișează, cu tot felul de amănunte, cerințele dumnezeiești cu privire la cei ce aveau dreptul ca preoți „Să aducă mâncarea Dumnezeuului lor”. Aici, ca și mai înainte, avem purtarea ca urmare, nu ca pricină ce da naștere acestor legături. E un lucru de care trebuie să ținem bine seama. Fiii lui Aaron, prin naștere, erau preoți pentru Dumnezeu. Ei toți erau în această legătură cu El, și unii și alții. Nu era o stare la care trebuia să ajungi, un lucru de înaintare, ceva pe care numai unul îl avea, iar celălalt nu. Toți fiii lui Aaron erau preoți. Așa se nășteau ei. Destoinicia lor de a pricepe starea lor și folosința acestei stări, ca și drepturile deosebite ce țineau de ea, era cu totul altceva. Unul putea să nu fie decât un copilăș, iar un altul putea să fi ajuns om în toată puterea. Negreșit că cel dintâi nu era în stare să mănânce hrana preotească, fiind un copilăș căruia îi trebuia „lapte” și nu „hrană tare” cu toate acestea el era un mădular al casei preoțești.

Versetele 16 și 17 cer o deosebită luare aminte. „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău”. Este un îndemn care se potrivește copiilor lui Dumnezeu din toate timpurile. Unul care umblă cu bârfeli face un, rău de neînchipuit. Cu drept cuvânt, S-a zis, că el face rău la trei inși – lui însuși, celui ce-l asculta și celui pe care-l vorbește de rău. Acestea sunt urmările; cât despre celelalte urmări, cine le-ar putea număra? Să ne păzim cu multă grijă de acest păcat grozav. Să nu lăsăm niciodată să ne scape de pe buze vre-o bârfeală și să nu ne oprim niciodată ca să ascultăm pe un bârfitor. Totdeauna să știm să ne împotrivim cu o față mâhnită limbii clevetitoare, după cum vântul de miazănoapte aduce ploaia (Pilde 25:23).

În versetul 17 vedem ce trebuie să ia locui vorbirii de rău: „Să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui”. În loc să vorbesc de rău pe aproapele meu către un altul, sunt poftit să mă duc de-a dreptul la el și să-l mustru, dacă am pentru ce. Aceasta este calea dumnezeiască de urmat, a dracului, este să te duci și să bârfești de adevărat ca omul care putea să umble fără teamă prin curțile casei Domnului și să se hrănească din „pieptul legănat” și din „spata ridicată” jertfei.

Această deosebire este ușor de priceput la fiii lui Aaron, și, prin urmare, va sluji ca o zugrăvire a adevărului privitor la mădulele adevăratei case preoțești, peste care veghează Marele nostru Preot, și de care țin toți adevărații credincioși (Evrei 3:6). Orice copil al lui Dumnezeu este preot. El este scris în slujba casei preoțească a lui Hristos. Poate ca el să nu știe lucrul acesta; dar starea lui, ca preot nu se sprijinește pe cunoștința lui, ci pe viață. Încercările lui de a cunoaște lucrurile pot fi foarte proaste, dar locul lui, ca preot, nu atârână de încercări, ci de viață. Cunoștințele lui pot fi foarte mărginite, dar, legăturile lui, ca preot, nu vin din cunoștințe întinse, ci din viață. El este născut din Dumnezeu, în starea și în legăturile preotului. El însuși n-a făcut nimic ca să fie în această stare. El n-a ajuns preot prin silințele lui. El este preot prin naștere. Preoția duhovnicească, cu toate slujbele duhovnicești ce atârână de ea, este urmarea nașterii din nou. Putința de a se bucura, de a ajunge drepturile și de a împlini slujbele unei stări, nu trebuie amestecată cu starea însăși; aceste lucruri trebuiesc bine deosebite. A fi preot este cu totul altceva decât slujba de preot.

Pe lângă aceasta, privind casa lui Aaron, vedem că nimic nu putea rupe legăturile dintre el și fiii săi. Multe lucruri împiedicau folosința deplină a drepturilor ce țineau de aceste legături de rudenie. Un fiu al lui Aaron putea „să se spurce prin atingerea de vreun mort”. Putea să se spurce printr-o căsătorie nelegiuită, putea să aibă vreo „meteahnă” trupească, putea să fie „orb sau schiop”, putea să fie „pipernicit”. Oricare din aceste metehne ar fi atins în chip vădit folosirea drepturilor și împlinirea slujbelor ce țineau de această legătură de rudenie. Dar nici una din aceste metehne nu se putea atinge de legăturile întemeiate pe firea omenească.

Una este să fii copil al lui Dumnezeu și altceva este să te bucuri de părtășia și slujba preoților. După cum fiii lui Aaron, deși fiind preoți prin naștere, totuși erau lipsiți de multe drepturi din pricina întinărilor arătate în lege și a betesugurilor trupesti; noi de asemenea, deși preoți pentru Dumnezeu, prin nașterea din nou, suntem lipsiți de multe drepturi mari și sfinte ce țin de starea noastră, din pricina întinărilor morale și a lipsurilor duhovnicești. Suntem dezbrăcați de mai multe din vredniciile noastre, printr-o creștere duhovnicească rea. Ne lipsește un ochi curat, o tărie duhovnicească, o jertfire de sine întreagă, din inimă. Suntem mântuiți prin harul fără plată al lui Dumnezeu, pe temeiul jertfei desăvârșite a lui Hristos. „Toți suntem fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” dar mântuirea și legătura cu Dumnezeu sunt două lucruri cu totul deosebite. Legătura dintre tată și fiu este un lucru și ascultarea este cu totul altceva.

Lucrul acesta trebuie să-l deosebim cu băgare de seamă. Partea pe care o cercetăm lasă să se vadă această deosebire cu o mare putere și în chip foarte luminos. Dacă se întâmpla ca unul din fiii lui Aaron să aibă „vreo frântură la picioare sau la mâini”, era el lipsit de legătura fiască? Negreșit că nu. Era el lipsit de starea lui de preot? Nicidecum. Dimpotrivă, iată ce se spune hotărât: „Din mâncarea Dumnezeului lui, fie lucruri prea sfinte, fie lucruri sfinte, va putea să mănânce” (Levitic 21:22). Ce pierdea el oare prin betesugul lui trupesc? Nu-i era îngăduit să împlinească unele din cele mai înalte lucrări ale slujbei preoțești: „Dar să nu se ducă la perdeaua dinlăuntru și să nu se apropie de altar” (Levitic 21:23). Acestea erau lipsuri strașnice și cu toate că se spune că omul nu avea nici un amestec în cele mai multe din aceste betesuguri trupești, faptul acesta nu schimba cu nimic hotărârea. Dumnezeu nu putea să aibă un preot cu meteahnă la altar, nici o jertfă cu pată pe altarul Său. Trebuia ca atât jertfitorul cât și jertfa să fie fără prihană. „Nici-un om din neamul preotului Aaron, care va avea vreo meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă Domnului jertfele mistuite de foc” (Levitic 21:21). „Să nu aduceți niciuna care să aibă vreun cusur, căci n-ar fi primită” (Levitic 22:20).

Avem, deodată, preotul desăvârșit și jertfa desăvârșită în ființa prea iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos. „S-a adus pe Sine însuși, jertfă fără pată, lui Dumnezeu, și a trecut, ca Marele, nostru Preot, în ceruri, unde trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi”. Epistola către Evrei ne arată cu de-amărunț aceste două adevăruri. Ea pune față în față, în chip izbitor, jertfa și preoția rânduiei lui Moise și Jertfa și Preoția lui Hristos. În El avem desăvârșirea dumnezeiască, fie ca Jertfă, fie ca Preot. În El avem tot ce putea cere Dumnezeu și tot de ce putea să aibă nevoie omul, Sângele Lui scump ne-a ridicat toate păcatele, și mijlocirea Lui plină de putere ne ține mereu în toată desăvârșirea locului unde ne-a așezat sângele Său. „În El, suntem desăvârșiți” (Coloseni 2), și cu toate acestea, prin noi înșine, suntem atât de slabi și șovăielnici, atât de plini de greșeli și de lipsuri, atât de porniți să rătăcim și să ne poticnim în mersul nostru înainte, că n-am putea rămânea în picioare nici o clipă, dacă n-ar fi „El, care trăiește pururea să mijlocească pentru noi”. Acest adevăr l-am văzut mai pe larg în cele dintâi capitole ale acestei cărți, așa că nu mai vorbim de el aici. Acei ce înțeleg, într-o oarecare măsură, marile adevăruri de temelie ale creștinismului, și cari au oarecare experiență a vieții creștine, vor înțelege de asemenea cum se face că, deși „desăvârșiți în El, care este capul oricărei domnii și stăpâniri”, totuși au nevoie, cât timp sunt pe pământ, în mijlocul slăbiciunilor, luptelor și bătăliilor de aici, de mijlocirea puternică a scumpului și dumnezeiescului Mare Preot. Credinciosul este „spălat, sfințit și socotit neprihănit” (1Corinteni 6). El este „plăcut în Prea Iubitul Lui” (Efeseni 1:6). Cât despre ființa lui, el nu poate veni la judecată (vezi Ioan 5:24). Moartea și judecata sunt înapoia lui, pentru că el este unit cu Hristos care a trecut, pentru el și în locul lui, printr-amândouă. Toate acestea sunt pentru cel mai slab, cel mai neștiutor, cel mai neîncercat mădular al casei lui Dumnezeu; și, cu toate acestea, pentru că se află în ținutul păcatului și al morții, este înconjurat, din toate părțile, de înrăuriri protivnice, este chemat să se lupte neîncetat cu puterile, strânse laolaltă, ale lumii, ale firii pământesti și ale diavolului, niciodată n-ar putea să-și păstreze locul, cu atât mai puțin să înainteze, dacă n-ar fi sprijinit de puternica mijlocire a Marelui nostru Preot, care poartă numele poporului Său pe pieptul și pe umărul Său.

Știu că multora le vine greu să împace gândul stării desăvârșite a credinciosului în Hristos cu nevoia unei preoții. „Dacă este desăvârșit – se zice – ce nevoie mai are de un preot?” Dar aceste adevăruri se arată în Cuvânt atât de lămurit pe cât se potrivesc și sunt cuprinse în viața oricărui creștin sincer. Este de cea mai mare însemnătate să se priceapă lămurit și bine unirea deplină a acestor două fețe ale adevărului. Credinciosul este desăvârșit în Hristos; dar, în el însuși, este o sărmană și slabă făptură, mereu în primejdie să cadă. De aici fericirea de negrăit de a avea la dreapta Măririi, în ceruri, pe cineva care să se îngrijească de tot ce-i privește, cineva care să-l sprijinească mereu cu mâna dreaptă a dreptății sale, cineva care nu-l va parași niciodată, cineva care poate să mântuiască în chip desăvârșit și până la sfârșit, cineva care este „același ieri, și azi și în veci”, – cineva care-l va scoate biruitor din toate greutățile și primejdiile ce-l înconjoare, și care, în sfârșit, „îl va pune să stea, fără nici o slăbiciune, înaintea slavei Sale, cu mare bucurie”. Binecuvântat să fie în veci harul care S-a îngrijit cu atâta îmbelșugare de toate nevoile noastre, prin sângele unei jertfe fără pată și prin mijlocirea unui dumnezeiesc Mare Preot!

Iubite cititor creștin, să ne silim să umblăm în așa fel ca să „ne păstrăm curați de întinăciunile lumii”, și să stăm departe de toate legăturile și gândurile rele, ca să ne putem bucura de cele mai înalte slujbe ale stării noastre de mădulare ale casei preoțești, al cărei Cap este Hristos. „Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în locul prea sfânt” – „avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu” (Evrei 10). Nimic nu ne poate lua aceste drepturi. Dar legătura noastră cu El poate fi turburată – slujba noastră de închinare și preamărire poate fi împiedecată – îndatoririle noastre sfinte pot fi împlinite cu puțină grijă. Aceste lucruri privitoare la slujbă, despre cari sunt înștiințați aici fiii lui Aaron, își au înțelesul lor adânc în viața creștină. Dacă ei erau îndemnați să se păzească de atingerea oricărei întinăciuni, și noi suntem îndemnați la fel; dacă ei erau îndemnați să se păzească de împreunări nelegiuite, și noi suntem îndemnați. Dacă ei erau îndemnați să se păzească de orice-i putea întina în slujba lor, și noi suntem înștiințați să ne păzim de orice „întinăciune a cărnii și a duhului” (1Corinteni 7). Dacă ei aveau să fie lipsiți de folosirea celor mai mari drepturi, din pricina cusurilor trupești și a unei creșteri anormale, tot așa și noi suntem împiedecați din pricina lipsurilor morale și a unei creșteri duhovnicești nedeșăvârșite.

Ar putea oare cineva să pună la îndoială însemnătatea acestor adevăruri? Nu este vădit că și noi, cu cât vom prețui binecuvântările legate de această casa duhovnicească, ale cărei mădulare am fost făcuți ca urmare a nașterii noastre duhovnicești, cu atât mai mult ne vom păzi cu îngrijire de tot ce ar putea ținti, în orice fel, să ne ia bucuria acestor binecuvântări? Fără îndoială. Tocmai de aceea trebuie să luăm bine seama la aceste adevăruri. Să dea Dumnezeu să ne dam seama de toată puterea lor, prin lucrarea Duhului Sfânt. Atunci ne vom bucura de starea noastră de preoți. Atunci ne vom împlini cu credincioșie slujbele noastre de preoți. Vom fi în stare să „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12:1). Vom fi în stare să „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13:15). Vom fi în stare, ca mădulare ale „casei duhovnicești” și ale „preoției sfinte”, să aducem jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 2:5). Vom fi în stare într-o mică măsură să gustăm chiar de acum puțin vremea aceea când, dintr-o zidire răscumpărată, aleluia de laudă înflăcărată se vor ridica în scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului de-a lungul veșniciei.

Iată-ne ajunși acum la unul din capitolele cele mai adânci ale Scripturii, el ne dă o ochire asupra economiilor lui Dumnezeu față de poporul Israel în tot timpul istoriei lui.

Luând sărbătorile laolaltă avem: Sabatul, Pastele, Sărbătoarea azimilor, Sărbătoarea celor dintâi roade, Cincizecimea (Rusaliile), Sărbătoarea trâmbițelor, ziua Ispășirii, și Sărbătoarea corturilor. Toate la un loc fac opt zile, dar trebuie băgat de seamă că Sabatul are un loc deosebit și împrejurările cari îl însoțesc sunt lămurite deosebit; apoi citim: „Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremurile lor hotărâte.” (versetul 4). Așa că cititorul va băga de seamă că cea dintâi sărbătoare mare a lui Israel era Pastele, și că sărbătoarea a șaptea era sărbătoarea corturilor. Adică, ținând socoteală de înțelesul lor în Noul Testament, avem întâi, răscumpărarea, și la urmă de tot, slava

împărăției de o mie de ani. Mielul pascal închipuia moartea lui Hristos (1 Corinteni 5:7) și sărbătoarea corturilor înfățișa „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor despre cari a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților săi prooroci din toate vremurile” (Faptele Ap. 3:21).

Economie în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă o vreme anume în care Dumnezeu își desfășură puterea și harul Său după anumite rânduieli pentru împlinirea planului Lui. De pilda, se zice: „Economia israeliteană sau a legii” începând cu Moise până la Hristos; pe când economia Bisericii sau a harului se numește vremea în care trăim azi, care începere de la Hristos până la venirea Lui din nou. Biserica este luată peste tot în Scriptură ca trupul lui Hristos alcătuită din toți cei născuți din nou de la pogorârea Duhului Sfânt până la venirea Domnului.

Astfel era sărbătoarea care deschidea, și astfel era cea care închidea anul iudaic. Ispășirea este temelia, slava este piatra din vârf; iar între aceste două puncte avem învierea lui Hristos (versetul 10-14), adunarea Bisericii (versetele 15-21), trezirea Israeliților la simțământul slavei lor de mult pierdute (verset 24-25), pocăirea lor și primirea din toată inima a lui Mesia (verset 27-32). Și ca să nu lipsească nici-o trăsătură din această mare imagine, mai avem un mijloc, pentru ca neamurile să poată intra la sfârșitul secerișului și să strângă spicele căzute pe câmpiile lui Israel (verset 22). Toate aceste amănunte fac acest tablou desăvârșit și fac să se minuneze inimile tuturor celor ce iubesc Scripturile. Ce ar putea fi mai deplin? Sângele Mielului și sfințenia vieții întemeiată pe El – învierea lui Hristos din morți și înălțarea Sa la cer – pogorârea Sfântului Duh cu putere la sărbătoarea Cincizecimii ca să alcătuiască Biserica – trezirea rămășiței poporului lui Israel – pocăirea și primirea acestei rămășițe – binecuvântarea „săracului și a străinului” – arătarea slavei – odihna și fericirea din împărăția lui Hristos. Iată adevărurile cuprinse în acest capitol, cu adevărat minunat și pe care îl vom cerceta acum cu de-amănuntul.

Locul dat aici Sabatului este plin de interes. Domnul este gata să dea o icoană a tuturor legăturilor Lui cu poporul Sau și, înainte de a începe, înfățișează Sabatul ca icoana „odihnei care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu”. Era o sărbătoare adevărată, care trebuia ținută de Israel; dar era și o icoană care pre-închipuia ceia ce va avea să vină, când se va împlini marea și slăvită lucrare, pre-închipuită în acest capitol. Este odihna lui Dumnezeu, în care pot intra acum, duhovnicește vorbind, toți aceia cari cred, dar odihna aceasta rămâne încă să vină în ce privește împlinirea ei întreagă și adevărată (Evrei 4). Acum lucrăm, în curând ne vom odihni. Într-un înțeles credinciosul intră în odihnă; într-un alt înțeles el lucrează ca să intre. El și-a găsit odihna în Hristos; el lucrează ca să intre în odihna sa în slavă. Sufletește a găsit o odihnă desăvârșită în ce a făcut Hristos pentru el, și ochiul lui este ațintit asupra celui sabbat veșnic în care va intra, când vor trece toate lucrările și toate luptele lui din pustia lumii. El nu poate să se odihnească în mijlocul unei lumi de păcate și ticăloșie. El se odihnește în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a luat chip de rob. Și în timp ce se odihnește astfel, este chemat să lucreze ca împreună lucrător cu Dumnezeu, în încredințarea deplină, că atunci când se va sfârși toată munca lui, se va bucura de o odihnă desăvârșită și veșnică în acele locuințe de lumina neschimbată și de fericire netulburată unde truda și durerea nu pot intra. Ce așteptare binecuvântată, de ar străluci ea tot mai viu în ochii credinței! O, de am lucra cu mai multă credincioșie, ca unii cari suntem sigur de această odihnă de preț care ne așteaptă la sfârșit. E adevărat că gustăm câte-odată din Sabatul cel veșnic, dar aceste gustări înainte mergătoare ne fac doar să dorim și mai mult adevăratul Sabbat, care nu va înceta niciodată – această „adunare sfântă” care nu se va împrăști niciodată.

Am spus că Sabatul are în acest capitol un loc deosebit. Aceasta se vede din cuvintele stihului 4, unde Domnul pare că începe din nou prin aceste cuvinte: „Iată sărbătorile Domnului”, vrând parcă să lase Sabatul cu totul la o parte din cele șapte sărbători, cari urmează, deși el închipuie de fapt odihna pentru care aceste sărbători pregătesc sufletul în chip atât de fericit.

„Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremurile lor hotărâte. În luna întâia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele Domnului” (versetele 4-5). Avem deci aici pe cea dintâi din cele șapte sărbători – aducerea celui miel de Paște al cărui sânge păzise pe Israel de sabia îngerului nimitor, în noaptea aceia grozavă când fuseseră uciși întâii născuți ai Egiptenilor. El este icoana preînchipuită a morții lui Hristos. El este temelia tuturor. Nu putem cunoaște nici o odihnă, nici-o sfințenie, nici-o legătura cu Dumnezeu și cu frații noștri decât pe temelia morții lui Hristos. E ca și când ai zice: „Acolo este odihna, dar aici este dreptul vostru la odihnă”. Fără îndoială că munca ne va face în stare să ne bucurăm de odihnă, dar să se știe că sângele este acela, care ne da dreptul să ne bucurăm de odihna aceasta. „Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimilor în cinstea Domnului; șapte zile să mâncați azimi. În ziua întâia, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă. Șapte zile să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a șaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă” (Levitic 23:6-8). Poporul este adunat aici în jurul Domnului, într-o sfințenie a vieții întemeiată pe o răscumpărare împlinită; și, pe când sunt adunați astfel, mireasma de bun miros a jertfei se ridică de pe altarul lui Israel până la scaunul de domnie al Dumnezeului lui Israel. Aceasta ne dă o frumoasă priveliște a sfințeniei pe care o vrea Dumnezeu în viața celor răscumpărați de El. Ea se întemeiază pe jertfă, și se înalță în strânsă legătura cu mireasma buna și plăcută a Persoanei lui Hristos. „Să nu faceți nici-o lucrare de slugă și să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc”. Ce deosebire! Lucrarea de slugă făcută de mâna omului, și mirosul bun al jertfei lui Hristos! Sfințenia practică a poporului lui Dumnezeu nu este o lucrare de slugă. Este arătarea vie a lui Hristos în ei, prin puterea Sfântului Duh. „Pentru mine, a trăi este Hristos”. Iată adevărul: Hristos este viața noastră; și orice arătare în afară a acestei vieți este, înaintea lui Dumnezeu, plina de mireasma bună a lui Hristos. Aceasta ar putea să pară puțin lucru, după judecata oamenilor; dar întrucât este o răsfrângere a lui Hristos, ea este nespus de scumpă lui Dumnezeu. Ea se ridică până la El și nu poate fi uitată niciodată. „Roadele neprihănirii, cari sunt prin Isus Hristos”, se arată în viața celui credincios, și nici-o putere de pe pământ sau din iad nu le poate împiedica mireasma să se ridice până la scaunul de domnie a lui Dumnezeu.

Este nevoie să cugetăm adânc la deosebirea dintre „lucrarea de slugă” și rodul vieții lui Hristos. Era o încetare în totul a oricărei lucrări cu mâna în toată adunarea, dar mireasma plăcută a arderii de tot se ridică spre Dumnezeu. Acestea trebuiau să fie cele două trăsături de căpetenie ale sărbătorii azimilor. Lucrarea omului înceta, și mirosul jertfei se ridică; și asta înfățișa viața de sfințenie practică a celui credincios. Ce răspuns avem aici pe de o parte pentru cel ce se ține de lege, iar pe de alta pentru cel ce n-are nici o lege. Cel dintâi este adus la tăcere prin cuvintele: „Nici-o lucrare de slugă” cel de al doilea este făcut de rușine prin cuvintele: „Să aduceți o jertfă mistuită de foc”. Cele mai desăvârșite fapte ale omului sunt „de slugă”, dar cea mai mică ciorchină „de roade ale neprihănirii” este spre slava și lauda lui Dumnezeu. În tot timpul vieții celui credincios, nu trebuie să fie nici-o lucrare de slugă; nimic din ce ține de robia legii, ci ar trebui să fie doar arătarea necurmată a vieții lui Hristos, desfășurată și arătată prin puterea Sfântului Duh. În timpul celor „șapte zile” a celei de a doua sărbători mari a lui Israel, nu trebuia să fie „nici-un luat” dar în schimb trebuia să se aducă Domnului mireasma buna a unei „jertfe mistuite de foc”. O, de am înțelege pe deplin învățătura ce se desprinde de aici pentru viața noastră!

„Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1Corinteni 15:20). Frumoasa poruncă a aducerii snopului din pârga celor dintâi roade, înfățișa învierea lui Hristos, care, „la sfârșitul Sabatului, când începea să se lumineze de ziua întâi a săptămânii”, a ieșit biruitor din

mormânt, după ce împlinise lucrarea slăvită a răscumpărării. Învierea Lui a fost o „înviere din morți” și în ea avem arvuna și icona pre-închipuitoare a învierii a lor Săi. „Întâi pârgă, adică Hristos; apoi cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui”. Când se va arăta Hristos, creștinii adevărați vor învia „dintre cei morți”, adică aceia din ei cari dorm în Isus. „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apoc 20:5). Îndată după schimbarea Sa la față, când Domnul nostru a vorbit de „învierea Sa dintre cei morți”, ucenicii se întrebau ce să însemneze aceasta (vezi Marcu 9). Toți Iudeii drept credincioși credeau în învățătura „învierii morților”. Dar o înviere „dintre cei morți” nu putea fi înțeleasă de ucenici; și fără îndoială, că mulți ucenici de atunci încoace au avut mari greutăți cu privire la o taină atât de adâncă.

Totuși, dacă cititorul meu vrea să cerceteze și să pună alături, rugându-se, 1 Corinteni 15:1; Tesaloniceni 4:13-18, va scoate multe învățături de preț asupra acestui adevăr atât de interesant pentru viață. Se poate uita și la Romani 8:11: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi”. Se va vedea din aceste locuri din Scriptură că învierea Bisericii va avea loc pe aceiași temelie ca învierea lui Hristos. Scriptura spune că și Capul și trupul sunt înviați „dintre cei morți”. Cele dintâi roade și toate celelalte roduri, cari urmează, sunt legate din punct de vedere moral între ele. Oricine cugetă mai adânc asupra acestui adevăr la lumina Scripturii va vedea că e o foarte mare deosebire între învierea celui credincios, și învierea celui necredincios. Amândoi vor învia, dar Apocalipsa 20:5 dovedește că vor trece o mie de ani între aceste două învieri, așa că ele se deosebesc și în principiu și în ce privește data. Unii văd o greutate în această privință, în faptul că Domnul nostru, în Ioan 5:28, vorbește de „ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui”, „Cum, se întreabă ei, pot să fie o mie de ani între cele două învieri, când se zice că amândouă învierile vor avea loc în același ceas?” Răspunsul este foarte ușor. În versetul 25, se vorbește de trezirea sufletelor moarte în păcate, ca făcându-se într-un „ceas”, și această lucrare se face de mai bine de o mie nouă sute de ani. Acum, dacă o bucată de vreme de aproape două mii de ani poate fi înfățișată prin cuvântul „ceas”, de ce nu S-ar putea ca o bucată de vreme de o mie de ani să fie înfățișată la fel? Mai ales că se spune lămurit că „ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani”. De altă parte, când vedem pomenindu-se de „întâia înviere” nu este lămurit că nu înviază toți odată? Pentru ce să se vorbească de o întâie înviere, dacă nu mai este o a doua? S-ar putea zice că întâia înviere este cu privire la suflet, dar pe care loc din Scriptură se poate sprijini această pretenție? Adevărul este acesta. „Când se va auzi glasul arhanghelului și trâmbița Lui Dumnezeu”, cei răscumparați cari dorm în Isus vor învia ca să iasă în întâmpinarea Lui în slavă. Morții cei răi, ori cari ar fi ei, din zilele lui Cain până la sfârșit, vor rămâne în mormintele lor în tot timpul celor o mie de ani de binecuvântare în Împărăția lui Hristos; și la sfârșitul acestor o mie de ani de slavă și binecuvântare, vor ieși afară și vor sta înaintea „marei scaun de domnie” ca să fie „judecați” „flecăre după faptele lui” și să treacă de la scaunul de judecată, în iazul de foc. Groaznice gânduri!

Cititorule, cum sta tu cu sufletul tău scump? Ai văzut tu, cu ochiul credinței, sângele Mielului de Paște, vărsat pentru tine ca să te scape de acest ceas groaznic? Ai văzut tu snopul de preț al celor dintâi roade secerate și strânse în hambarul ceresc, ca o chează și arvună, că vei fi și tu adunat acolo la vremea cuvenită? Iată întrebări serioase, foarte serioase. Să nu le lași fără răspuns. Vezi dacă ești acum la adăpostul sângelui lui Isus, Gândește-te că nu poți aduna un spic măcar de pe câmpiile răscumpărării, dacă n-ai văzut adevăratul snop legănat înaintea Domnului. „Să nu mâncați nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veți aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile în care veți locui” (Levitic 23:14). Nu se puteau atinge de recoltă, înainte de a fi adus snopul celor dintâi roade, cu snopul, o ardere de tot și un dar de mâncare.

Aceasta este sărbătoarea Cincizecimea (Rusaliile) care înfățișează pe copiii lui Dumnezeu, adunați de Duhul Sfânt și puși înaintea Lui, în legătură cu toată desăvârșirea și prețul lui Hristos. În sărbătoarea Pastelui, avem moartea lui Hristos; în snopul celor dintâi roade, avem învierea lui Hristos; și în sărbătoarea Rusaliilor, avem pogorârea Duhului Sfânt ca să alcătuiască Biserica. Toate sunt desăvârșite. Moartea și învierea lui Hristos trebuiau să aibă loc înainte ca să fi putut fi alcătuită Biserica, întâi era adus snopul și apoi erau coapte pâinile. Și băgați bine de seamă: „să le coaceți cu aluat. Pentru ce? Pentru că trebuia să înfățișeze pe aceia, cari, deși plini de Duhul Sfânt și împodobiți cu darurile și harurile Lui, aveau totuși răutatea locuind în ei. Biserica, în ziua Rusaliilor, era la adăpostul deplin al sângelui lui Hristos, era încununată cu darurile Duhului Sfânt; dar în ea era și aluat. Nici-o putere a Duhului n-ar putea să șteargă faptul că răul locuiește încă în copiii lui Dumnezeu. Se poate ține în frâu sau ascunde, dar el este acolo. Acest fapt e închipuit prin aluatul celor două pâini și se vede în istoria Bisericii; căci, deși Duhul Sfânt era în Biserică, firea veche era și ea acolo, ca să mintă Duhului Sfânt. Firea veche este fire veche și nu se va face niciodată din ea altceva decât „fire veche”. Duhul Sfânt nu s-a coborât în ziua Rusaliilor ca să îmbunătățească sau să nimicească răutatea fără vindec, ci ca să boteze pe cei credincioși într-un singur trup, și să-i lege de Capul lor viu, care este în cer. Am arătat în capitoul asupra jertfei de mulțumire că aluatul era îngăduit acolo în legătură cu ea. Prin aceasta Dumnezeu recunoștea că răul este în acela care îi aducea lauda. Așa e și cu porunca „celor două pâini legănate” ele trebuiau „coapte cu aluat” din pricina răului care este în Biserică, pe care o înfățișează. Dar pentru răul pe care l-a recunoscut, Dumnezeu a găsit un mijloc ca să-l înlăture. Aceasta dă pace și mângâiere sufletului. Este mângâietor să știi că Dumnezeu cunoaște tot ce este rău în noi; și mai mult că El s-a îngrijit de tot, după cunoștința Sa, nu după a noastră. „Afară de aceste pâini, să aduceți ca ardere de tot Domnului șapte miei de un an fără cusur, un vițel și doi berbeci; să adăugați la ei darul de mâncare și jertfa de băutură obișnuite, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului” (Levitic 23:18). Avem deci aici, în strânsă legătură cu pâinile dospite, aducerea unei jertfe fără cusur, care înfățișează marele și însemnatul adevăr că înaintea lui Dumnezeu stă desăvârșirea lui Hristos și nu vina noastră. Luați seama îndeosebi la aceste cuvinte: „Afară de aceste pâini să aduceți șapte miei fără cusur”. Ce adevăr de preț! O de ar putea cititorul să-l înțeleagă, să și-o ia pentru el, Să-și reazăme cugetul pe el, să-și hrănească și răcorească inima cu el, să-și desfăteze sufletul cu el! Nu eu, ci Hristos.

Se va spune poate, că faptul că Hristos este un miel fără cusur nu este de ajuns ca să ridice greutatea vinei de pe un cuget întinat de păcat și ca o jertfă de bună mireasmă nu ar putea folosi în ea însăși cu nimic unui păcătos. La aceasta răspund că este foarte adevărat că o ardere de tot nu ar fi fost de ajuns, căci acolo era vorba de „aluat” de aceia citim: „Sa aduceți și un țap ca jertfă de ispășire, și doi miei de un an ca jertfă de mulțumire” (Levitic 23:19). „Jertfa de ispășire” era răspunsul la aluatul celor două pâini „mulțumirea” sau „pacea” era asigurată, așa că se puteau bucura de legătura cu Dumnezeu; și totul se ridica în legătură de-a dreptul cu „mireasma plăcută” a „arderii de tot” a Domnului.

Astfel, în ziua Rusaliilor, Biserica a fost înfățișată în toată desăvârșirea lui Hristos, prin puterea Duhului Sfânt. Deși având în ea însăși aluatul firii celei vechi, acel aluat nu era ținut în seama, pentru că Jertfa dumnezeiască de ispășire răspunsese în chip desăvârșit pentru el. Puterea Duhului Sfânt nu a ridicat aluatul, dar sângele Mielului făcuse ispășire pentru el. Este o deosebire nespus de interesantă și însemnată. Lucrarea Duhului în cel credincios nu îndepărtează răul care locuiește în el. Ea îl face în stare să descopere, să judece și să stăpânească răul; dar nici o putere duhovnicească nu poate înlătura faptul că răul este acolo, deși, stavă Domnului poate fi într-o pace desăvârșită, întrucât sângele Jertfe noastre pentru păcat a dezlegat pentru totdeauna toată această greutate; și, prin urmare, în loc ca răul din noi să fie sub ochii

lui Dumnezeu, a fost aruncat dinaintea Lui pentru totdeauna, și noi îi suntem plăcuți așa cum îi este plăcut Hristos, care S-a dat pe Sine însuși lui Dumnezeu „ca o jertfă de bun miros” pentru ca să-L poată slăvi deplin în toate lucrurile, și să fie hrana a lor Săi în veci.

După Cincizecime trece o bună bucată de vreme fără să fie vreo mișcare în popor. Totuși se pomenește de „săracul și străinul”, în acea frumoasă poruncă pe care am văzut-o ce înseamnă. Aici o putem privi din punct de vedere al planului lui Dumnezeu cu lumea. „Când veți secera semănăturile din țara voastră, să lași nesecerat un colt din câmpul tău, și să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor. Să lași săracului și străinului aceste spice. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru” (Levitic 23:22). Aici se vede grija pentru străin. Neamurile neiudaice au să fie aduse să aibă parte de bunătatea lui Dumnezeu. După ce se vor umplea hambarele și teascurile lui Israel, vor mai rămâna snopii și ciorchine bogate de strâns pentru Neamuri.

Nu trebuie să ne închipuim însă că binecuvântările duhovnicești cu cari este înzestrată Biserica în locurile cerești împreună cu Hristos sunt înfățișate de străinul care strânge spicele rămase în câmpiile lui Israel. Aceste binecuvântări sunt tot așa de noi pentru sămânța lui Avraam ca și pentru Neamuri. Ele nu sunt spice din Canaan, ci slava cerului, slava lui Hristos. Biserica nu e numai binecuvântată de Hristos, ci cu și în Hristos. Mireasa lui Hristos nu va fi trimisă să strângă ca un străin snopii și ciorchinele rămase în colturile câmpiilor lui Israel. Nu. Ea gustă binecuvântări mai înalte, bucurii mai bogate, vrednicie mai mare decât tot ce a cunoscut Israelul vreodată. Ea nu are să adune pe pământ, ca o străină, ci are să se bucure de locuința sa bogată și fericită din cer, de care ține.

Acestea sunt „acele lucruri mai bune” pe cari le-a păstrat Dumnezeu, în înțelepciunea și harul Său pentru ea. Fără îndoială că va fi o fericită bucurie pentru „străin” să poată să adune spice, după strângerea secerișului lui Israel; dar partea Bisericii este cu mult mai înaltă, pentru ca ea este mireasa împăratului lui Israel, ea va împărtăși scaunul Lui de domnie, bucuriile Lui, cinstea și slava Lui. Ea va fi ca El și va fi cu El deapaururi. Locuințele vecinice ale casei Tatălui de sus, nu colțurile câmpiilor lui Israel de aici de pe pământ de unde nu s-au adunat spicele, vor fi partea păstrată Bisericii. O, de ne-am gândi totdeauna la aceste lucruri, și de am trăi, într-o cât de slabă, măsuri vrednici de o chemare atât de sfântă și înaltă.

Cuvintele „Domnul a vorbit lui Moise” ne arată că începe altceva acum. Sabatul, Pastele și Sărbătoarea azimilor sunt date ca cea dintâi descoperire. Snopul legănat, pâinile legănate, și colțurile de unde se strâng spicele rămase sunt a doua; apoi avem o lungă bucată de vreme de care nu se spune nimic, și la urmă vine sărbătoarea mișcătoare a trâmbițelor în ziua întâi a lunii a șaptea. Această sărbătoare ne duce până la vremea care se apropie repede, când rămășița lui Israel „va suna din trâmbiță” ca aducerea aminte de slava lor de mult pierdută și ca un îndemn să caute pe Domnul. Sărbătoarea trâmbițelor este strâns legată de o altă mare sărbătoare și anume cu „ziua ispășirii”.

Astfel după sunarea din trâmbiță trec opt zile; apoi avem ziua ispășirii de care se leagă smerirea sufletului, ispășirea pentru păcat și încetarea lucrului. Toate aceste lucruri își vor găsi în curând locul în istoria viitoare a rămășiței poporului evreu. „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi tot nu suntem mântuiți” (Ieremia 8:30).

Așa va fi plângerea mișcătoare a acelei rămășițe când va începe Duhul lui Dumnezeu să le atingă inima și cugetul. „Atunci, voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim ca jalea din Hadadrimon în Valea Meghidonului. Țara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Levi deosebit, și femeile ei deosebit, familia lui Șimei deosebit, și femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit, și femeile ei deosebit” (Zaharia 12:10-14). Ce jale adâncă, ce întristare mare, ce pocăință adevărată va fi, sub lucrarea puternică a Duhului Sfânt, când cugetul rămășiței iudaice își va aduce aminte de păcatele trecutului, de călcarea Sabatului, de călcarea legii, de uciderea cu pietre a proorocilor, de răstignirea Fiului, de împotrivirea față de Duhul Sfânt, Toate aceste lucruri se vor așeza în linie de bătaie pe mesele cugetului luminat și trezit, și vor face să li se întristeze adânc sufletul. Dar sângele ispășitor va răspunde la toate. „În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13:1). Își vor simți vina lor și-i va dura de ea, și vor ajunge să vadă prețul sângelui și să găsească o pace desăvârșită – un sabbat de odihnă pentru sufletele lor.

Și când vor avea loc acestea în viața lui Israel în zilele din urmă, ce va trebui să așteptăm? Negreșit, slava. Când se va îndepărta „orbirea” și se va lua mahrama de pe ochi, când inima rămășiței lui Israel se va întoarce la Domnul, atunci razele „Soarelui neprihănirii” vor cădea cu o putere tămăduitoare, înviorătoare și mântuitoare asupra unuia din popor căit, mahnit și sărman. Încercările, luptele, greutățile și binecuvântările de la urmă ale rămășiței lui Israel sunt zugrăvite amănunțit în Psalmi și în Prooroci. Dar trebuie să vedem bine ce este această rămășiță și mai ales, că ea este, ca să înțelegem bine și să ne folosim din citirea acestor cărți. Nu că nu putem învăța mult din aceste părți ale Scripturii căci, „toată Scriptura este de folos”. Dar cea mai bună cale pentru folosirea unei părți din Scriptură este să înțelegem pe cine are în vedere în rândul întâi. Dacă deci luăm din „Scriptură pentru Biserică, sau Trupul ceresc, locuri cari au în vedere în rândul întâi pe rămășița poporului evreu, sau trupul pământesc, ne încurcăm și intrăm în mari greșeli cu privire la amândouă. De fapt se întâmplă adeseori ca cineva să nu aibă de loc cunoștință de rămășița lui Israel și să piardă cu totul din vedere adevăratul loc și nădejdea Bisericii. Acestea sunt greșeli mari de cari cititorul trebuie să caute să se ferească. Să nu creadă ca acestea sunt doar închipuiri făcute numai pentru cei doritori de lucruri noi și fără nici-o legătură cu viața. Deloc! Ce este fără însemnătate pentru viața noastră să știm dacă ținem de cer sau de pământ? Este fără însemnătate pentru noi să știm dacă ne vom odihni în locașurile de sus, sau dacă vom trece aici pe pământ prin judecățile din Apocalipsa? Cine ar putea spune așa ceva? Adevărul este că ar fi greu de spus care adevăruri ar fi mai practice decât acelea cari zugrăvesc soarta deosebită a rămășiței pământești a lui Israel și a Bisericii cerești. Nu mă voi întinde mai mult aici asupra acestui lucru, dar cititorul îl va găsi vrednic de o cercetare mai adâncă, tăcută și liniștită. Vom sfârși printr-o ochire asupra sărbătorii corturilor – cea din urmă sărbătoare a anului iudaic.

Această sărbătoare ne arată mai dinainte vremea slavei lui Israel în zilele din urmă, și de aceea cu ea se sfârșește, cum nu se poate mai bine, tot șirul sărbătorilor. Secerișul era strâns, totul era sfârșit, hambarele erau pline; și Domnul voia ca poporul să-și arate bucuria printr-o sărbătoare. Dar, vai! Pare că ei n-au știut să înțeleagă de loc gândul lui Dumnezeu în legătură cu această poruncă măreață. Ei au uitat că fuseseră străini și călători și de aceea au uitat de mult această sărbătoare. Din zilele lui Iosua până pe vremea lui Neemia sărbătoarea corturilor nu fusese sărbătorită niciodată. Ea eră păstrată pentru mica rămășiță care se înapoiase din robia Babilonului, să facă ce nu făcuse nici chiar în zilele strălucite ale lui Solomon. „Toată adunarea celor ce se întorseseră din robie a făcut corturi și au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră copiii lui Israel așa ceva. Și a fost foarte mare veselie” (Neemia 8:17). Ce

îmbucurător trebuie să fi fost pentru ei, cari își atârnaseră arfele în sălciile Babilonului, să se găsească la umbra sălciilor din Canaan! Era un dulce gust înainte mergător al vremii care înfățișa sărbătoarea corturilor, când semințiile lui Israel adunate din nou se vor odihni în acele leagăne din Împărăția de o mie de ani, pe cari le va ridica pentru ei mâna credincioasă a Domnului în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam și urmașilor săi pentru totdeauna. Clipă de trei ori fericită, când cele cerești se vor întâlni cu cele pământești, în „ziua întâi” și în „a opta zi” a sărbătorii corturilor. „În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul, și pământul va asculta grâul, mustul și untul de lemn și acestea vor asculta pe Israel” (Osea 2:21-22).

Este în cel din armă capitol al lui Zaharia un loc frumos care dovedește îndeosebi că adevărata prăznuire a sărbătorii corturilor ține de slava zilelor de pe urmă. „Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor” (Zaharia 14:16). Ce privilegie! Hotărât că Ierusalimul însemnează Ierusalim; neamuri înseninează neamuri, și sărbătoarea corturilor însemnează, sărbătoarea corturilor. Este aici cava ca neputință de necrezut? Sărbătoarea corturilor va fi prăznuită din nou în Țara Canaanului și neamurile celor mântuiți se vor sui sa ia parte la praznicele ei sfinte și slăvite. Atunci războaiele lui Israel se vor sfârși, vuietul bătlăilor va înceta. Sulița și sabia vor fi prefăcute în unelte pașnice de agricultura; Israel se va odihni la umbra răcoritoare a viei și a smochinilor săi, și tot pământul se va bucura sub domnia Domnului Păcii. Priveliștea pe care ne-o dau filele Scripturii. Umbrele din Vechiul Testament o pre-închipuie, proorocii o vestesc, credința o crede și nădejdea o ia în stăpânire mai dinainte. La sfârșitul capitolului nostru, citim: „Așa a spus Moise copiilor lui Israel cari sunt sărbătorile Domnului”. Acesta era numele lor adevărat de la început; dar în Evanghelia după Ioan, ele sunt numite „sărbătorile Iudeilor”. De mult încetaseră să mai fie sărbătorile Domnului. El era înlăturat. Nu-L mai vroiau; de aceea în Ioan 7, când frații lui Isus L-au chemat să se suie la „sărbătoarea Iudeilor, adică a corturilor, El a răspuns: „Vremea Mea n-a venit încă”, și, când S-a suit, S-a suit „pe ascuns” ca să-și ia locul în afară de toată sărbătoarea, și să cheme orice suflet însetat să vină la El și să bea. Este aici o lecție foarte însemnată. Orânduiri dumnezeiești se strică repede în mâinile omului; dar ce fericire este să știi că sufletul însetat, care simte golul și seceta unui sistem de forme reci religioase, n-are decât să alerge la Isus, ca să bea fără plată din izvoarele Sale nesecate, și să ajungă astfel un izvor de binecuvântări pentru alții.

Sunt multe lucruri în acest scurt capitol de interes pentru omul duhovnicesc. Am văzut la capitolul 23 istoria legăturilor lui Dumnezeu cu Israel, de la aducerea adevăratului Miel de Paște până la odihna și slava împărăției de o mie de ani. În capitolul 24, avem două gânduri mari. Mai întâi, mărturia și amintirea celor douăsprezece seminții păstrate necurmat înaintea lui Dumnezeu, prin puterea Duhului și prin preoția lui Hristos. Apoi, căderea Israelului pământesc și judecata dumnezeiască împotriva lor. Trebuie să înțelegem bine pe cea dintâi, ca să putem înțelege și pe a doua.

Untdelemnul curat tescuit înfățișează harul Duhului Sfânt, întemeiat pe lucrarea lui Hristos, care e arătată prin sfeșnicul „de aur bătut”. „Măslinile erau tescuite ca să dea „untdelemn” iar aurul era „bătut” (ciocănit) ca să facă sfeșnicul. Cu alte cuvinte, harul și lumina Duhului se întemeiază pe moartea lui Hristos, și se păstrează în toată curăția și puterea lor prin preoția lui Hristos. Candela de aur își răspândea lumina în tot cuprinsul locului sfânt, în timpul ceasurilor lungi de noapte, când întunerecul domnea asupra poporului și toți erau cufundați în somn. În toate acestea ni se arata credinșia lui Dumnezeu față de poporul Său, oricare ar fi starea lor de afară. Întunerecul și somnul pot să se coboare asupra lor, dar candela trebuia să ardă „neîncetat”. Marele preot era răspunzător să vegheze ca lumina neschimbată a mărturiei să ardă în timpul ceasurilor triste ale nopții. „Aaron sa-l pregătească dincoace de perdeaua dinlăuntru, care este înaintea mărturiei în cortul întâlnirii, pentru ca să ardă neîncetat de seara până dimineața în fața Domnului”. Păstrarea acestei lumini nu era lăsată în grija lui Israel. Dumnezeu îngrijise ca cineva să fie însărcinat să vegheze necurmat asupra ei.

Nu se pomenește de aluat în aceste pâini. Ele înfățișează fără îndoială pe Hristos, în legătură cu „cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. Ele erau puse în locul sfânt înaintea Domnului, pe masa curată, timp de șapte zile, după cari erau hrana lui Aaron și a fiilor săi. Iată care era starea lui Israel înaintea Domnului, oricum S-ar fi arătat el în afară. Cele douăsprezece seminții sunt veșnic înaintea Lui. Pomenirea lor nu poate pieri niciodată. Ele sunt așezate într-un șir rânduit de Dumnezeu, în locul sfânt, acoperite de tămâia mirositoare a lui Hristos, și scăldate pe masa curată pe care se odihnesc de razele strălucitoare ale candelor de aur, cari strălucesc cu o lumină netulburată, în ceasurile cele mai întunecate ale nopții morale a poporului.

Este bine să vedem că aceste învățături nu sunt doar închipuiri de ale noastre. Ca dovadă, în Evrei 9, vedem că toate aceste lucruri erau „închipuiri ale lucrurilor cari sunt în ceruri” și în Evrei 10:1 ni se spune că ele erau „umbra bunurilor viitoare”. Suntem deci îndreptățiți să credem că sunt niște „lucruri în ceruri” cari răspund „închipuirilor”, – că este ceva care răspunde „umbrei”. Cu un cuvânt, suntem îndreptățiți să credem că este „în ceruri” ceva care răspunde „celor șapte candelor”, cu „masa curată”, și cu „cele douăsprezece pâini”. Asta nu este o născocire omenească, ci un adevăr dumnezeiesc, cu care credința s-a hrănit în toate timpurile. Ce însemna altarul lui e, făcut din „douăsprezece pietre” pe vârful muntelui Carmel? Nu era altceva decât arătarea în afară a credinței lui în adevărul pe care-l înfățișau cele „douăsprezece pâini. El credea în unitatea nezdruincată a poporului Israel păstrată înaintea lui Dumnezeu prin făgăduința făcută lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, oricare ar fi fost starea de afară a poporului. Omul putea să caute în zadar arătarea aievea a unității celor douăsprezece pâini acoperite cu tămâie curată, așezate în șirul poruncit de Dumnezeu pe masa curată; și chiar dacă în afară totul era învelit în umbrele nopții, credința, la lumina celor șapte candelor de aur, putea să deosebească în ele același adevăr mare, adică unitatea celor douăsprezece seminții. Așa era atunci, și așa este și astăzi. Noaptea este tristă și neagră. Nu este în toată această lume o singură rază de lumină care să poată face să se zărească unitatea semințiilor lui Israel. Ele sunt risipite printre celelalte neamuri și pierdute pentru ochii omului. Dar pomenirea lor este înaintea Domnului. Credința recunoaște lucrul acesta, căci ea știe ca toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și „amin” în Hristos Isus. Ea vede, prin lumina desăvârșită a Duhului, aducerea aminte a celor douăsprezece seminții, păstrată cu scumpătate în locul sfânt de sus. Ascultați glasul credinței; „Și acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre cari slujesc necurmat lui Dumnezeu zi și noapte” (Fapte 26:6-7). Dacă împăratul Agripa ar fi întrebat pe Pavel: „Unde sunt cele douăsprezece seminții?”, ar fi putut el să i le arate? Nu. Dar, de ce nu? Pentru că nu putea să le vadă? Nu, ci pentru că Agripa n-avea ochi să le vadă. Cele douăsprezece seminții erau dincolo de vederea lui Agripa. Trebuia ochiul credinței și lumina Duhului lui Dumnezeu ca să poată deosebi cele douăsprezece pâini așezate pe masa curată în locul sfânt înaintea lui Dumnezeu. Ele erau acolo, și Pavel le vedea acolo, deși clipa în care își arăta încredințarea aceasta era cât se poate de neagră. Credința nu se lasă dusă de ce vede. Ea se așează pe stânca înaltă a Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, și în tot se hrănește cu Cuvântul neschimbător al Aceluia care nu poate minți. Necredința poate să privească uimită într-o parte și într-alta, și să întrebe: „Unde sunt cele douăsprezece seminții?” Sau: „Cum vor putea fi ele găsite iertate și unite?” Na se poate răspunde. Nu pentru că nu se poate da nici un răspuns, ci pentru că necredința nu poate deloc să se ridice până la punctul, de unde se poate înțelege răspunsul. Credința este tot atât de

sigura că amintirea celor douăsprezece seminții ale lui Israel, este păstrată înaintea Dumnezeului lui Israel, cum este de sigură că cele douăsprezece pâini erau puse în flecare zi de Sabat pe masa de aur. Dar cine ar putea încredința pe un necredincios despre așa ceva? Cine ar putea face să creadă un asemenea adevăr pe aceia, cari sunt mânâți, în toate lucrurile, de mintea sau bunul lor simț și cari nu știu ce înseamnă a „nădăjdui împotriva oricărei nădejdi”. Credința găsește fapte dumnezeiești și adevăruri vecinice în mijlocul unei lumi, unde mintea și bunul simț nu vad nimic. Oh! de am avea o credință mai adâncă! O, de am prinde cu mai multă tărie, orice cuvânt care vine din gura Domnului, și să ne hrănim cu el ca niște copii.

Ajungem acum la al doilea punct al capitolului nostru – adică părăsirea Domnului de către Israelul pământesc și judecata dumnezeiască pentru această părăsire.

Locul deosebit dat acestei istorisiri de către scriitorul înсуflat de Dumnezeu este izbitor și interesant. Fără îndoială că este pusă aici ca să ne dea cealaltă față a tabloului zugrăvit în cele dintâi stihuri ale acestui capitol. Israelul trupesc a păcătuit împotriva Domnului. Numele Domnului a fost hulit printre neamuri. Mânia a venit asupra poporului, judecățile unui Dumnezeu supărat au căzut asupra lor. Dar se apropie ziua când norul întunecat și des al judecății va fi risipit, și atunci cele douăsprezece seminții, în unirea lor nedespărțită, se vor înfățișa înaintea tuturor neamurilor ca dovada minunată a credincioșiei și bunătății Domnului. „În ziua aceea, vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!” „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea; voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mântuit.” Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii, și veți zice în ziua aceea: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărirea Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!” Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” (Isaia 12). „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.” În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Rom. 11:25-36). Am putea aduce mai multe locuri din Scriptură ca să dovedim că, deși Israel este sub judecata lui Dumnezeu din pricina păcatului, totuși lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile și chemarea făcută, că, deși Cel ce a hulit este ucis cu pietre afară din tabără, cele douăsprezece pâini rămân neatinse în locul sfânt. Glasul proorocilor spune, și glasul apostolilor întărește adevărul slăvit că, „tot Israelul va fi mântuit” nu pentru că n-a păcătuit, ci pentru că darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău. Creștinii să bage de seamă să nu disprețuiască „făgăduințele făcute părinților”. Dacă aceste făgăduințe sunt înlăturate s-au întrebuințate rău prin fel de fel de tâlcuiri nebiblice se lovește de-a dreptul în adevărul și însuflarea Scripturii. Dacă se înlătură o parte prin tâlcuiri nebiblice, se poate face același lucru și cu altă parte. Dacă un loc e tâlcuit în chip nelămurit, se poate face ia fel cu un altul; și așa am pierde acea siguranță binecuvântată care este temelia odihnei noastre cu privire la tot ce a spus Domnul.

Cititorul va vedea o mare legătură morală între acest capitol și cel dinainte. În capitolul 24, vedem cum casa lui Israel este păstrată pentru țara Canaanului. În capitolul 25, vedem că țara Canaanului este păstrată pentru casa lui Israel. Amândouă împreună sunt un adevăr pe care nici-o putere de pe pământ sau din iad nu-i poate nimici. „Tot Israelul va fi mântuit”, și „țara nu va fi vândută de veci”.

Cititorul va băga de seamă, fără îndoială, chipul deosebit în care începe capitolul nostru: „Domnul a vorbit lui Moise, pe muntele Sinai”. Cea mai mare parte a celor spuse în Levitic pornesc de la cortul întâlnirii. Și e ușor de înțeles de ce. Aceste orânduiuri erau într-o legătură deosebită cu slujba lui Dumnezeu, cu adunarea lui Israel, cu slujba preoților sau cu starea morală a poporului, și de aceea pornesc, cum e și de așteptat, de la „cortul întâlnirii”. Aici, totuși vorbirea pornește dintr-un loc cu totul deosebit. „Domnul a vorbit cu Moise pe muntele Sinai”. Știm că în Scriptură orice vorbă are un înțeles anumit deci, suntem îndreptățiți să așteptăm de la muntele „Sinai” o vorbire deosebită de cea care ne vine de la „cortul întâlnirii”. Și într-adevăr, capitolul la care am ajuns vorbește despre drepturile Domnului ca Domn al întregului pământ. Nu este slujba și legătura unei case preoțești, sau întocmirea launtrică a poporului, ci drepturile lui Dumnezeu de conducător, dreptul Lui de a da unui anumit popor o anumită bucată de pământ, pe care s-o aibă ca arendaș al Lui. Cu un cuvânt, nu este Domnul din locașul de închinare, ci Domnul de pe „muntele Sinai” – scaunul Lui de domnie, de cârmuire.

Vedem aici cum vrea Domnul să fie țara Lui. El vrea ca țara să se bucure de un an de Sabat, și acel an avea să fie o dovadă a belșugului celui mare, cu care avea să binecuvânteze El pe arendașii Lui. Fericiți arendași! Ce cinste să atârni de-a dreptul de Domnul! Nici-o chirie, nici-o dare, nici-o sarcină. S-ar putea zice pe bună dreptate: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul”. Vai! Știm că israeliții n-au luat în plină stăpânire această țară bogată pe care i-o dăruise Domnul. El le-o dăduse toată și le-o dăduse pentru totdeauna. Ei n-au luat decât o parte și aceia pentru o vreme. Totuși ea e totdeauna acolo; moșia este acolo, deși arendașii sunt izgoniți deocamdată. „Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici” (Levitic 25:23). Ce înseamnă asta decât că țara Canaanului este în chip deosebit a Domnului și că El vrea s-o stăpânească prin semințiile lui Israel? Este adevărat că „tot pământul este al Domnului”, dar asta este cu totul altceva. E vădit că Lui l-a plăcut în sfaturile Sale, cari nu se pot pătrunde, să pună o stăpânire deosebită pe țara Canaanului și să supună această țară la anumite orânduiuri, ca s-o despartă de toate celelalte țări, numind-o „țara Sa”, și s-o deosebească prin judecăți, porunci și sărbători, a căror singură privire ne luminează mintea și ne mișcă inima. Unde citim noi că ar mai fi, pe toată fata pământului, o țară care să se bucure de un an de odihnă necurmată, de un an de cel mai deplin belșug? Necredinciosul va întreba: „Cum se poate așa ceva?” El se poate îndoi că s-ar putea așa ceva, dar credința primește un răspuns mulțămitor din însăși gura Domnului. „Dacă veți zice: „Ce vom mânca în anul al șaptelea, fiindcă nu vom semăna și nu vom strânge rodurile?” Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al șaselea, și pământul va da roade pentru trei ani. Când veți semăna în anul al optulea, veți mânca tot din vechile roade până la al nouălea an, până la noile roade, veți mânca tot din cele vechi.” (versetele 20-22). Omul firesc ar putea zice: „Ce vom face pentru semănăturile noastre?” Răspunsul lui Dumnezeu este: „Voi porunci ca binecuvântarea Mea să fie asupra voastră” „Binecuvântarea” lui Dumnezeu face de o mie de ori mai mult decât „semănăturile” omului (Proverbe 10:22). El nu vroia să-i lase să sufere de foame în anul Său sabatic. Ei aveau să se hrănească cu roadele binecuvântării Lui, când prăznuiau anul Său de odihnă – an care închipuia mai dinainte Sabatul veșnic, care rămâne încă de venit pentru poporul lui Dumnezeu.

Fiecare a șaptea zi era o zi de Sabat; fiecare al șaptelea an era un an de Sabat și la capătul celor șapte ori șapte ani era un an de veselie. Fiecare din aceste sărbători înfățișau ochiul credinței priveliștea binecuvântată a unei vremi când munca și truda vor înceta, sau „súdoarea frunții” nu va mai fi nevoie pentru potolirea foamei; când un pământ din împărăția de o mie de ani, îmbogățit prin îmbelșugatele ploii ale harului dumnezeiesc și făcut roditor prin razele strălucitoare ale „Soarelui neprihănirii”, își va vărsa belșugul în hambarele și teascurile poporului lui Dumnezeu. Fericită vreme! Fericit popor! Ce bine este se știi că acestea nu sunt închipuiri, sau păreri, ci adevăruri adevărate ale descoperirii dumnezeiești, de cari are să se bucure „credința (care) este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1). Dintre toate sărbătorile evreiești, anul de veselie pare că era cel mai mișcător și cel mai îmbucurător El era în legătură cu ziua cea mere a ispășirii. Tocmai când se vărsase sângele jertfei, se auzea sunetul de izbăvire al trâmbiței anului de veselie pe dealurile și în văile țării Canaanului. Acest sunet, atât de dorit, era menit să trezească poporul în inima ființei sale morale, să miște sufletul până în cele mai mari adâncimi și să facă să țâșnească și să curgă un șiroi strălucitor de bucurie dumnezeiască de nespus, în lungul și-n largul țării. „În ziua ispășirii să sunați cu trâmbița în toată țara voastră”. Nici-un colț de țară nu trebuia să rămână necercetat de „sunetul cel vesel”. Priveliștea veseliei era tot atât de întinsă ca și a ispășirii pe care se întemeia veselia.

Toate clasele și toate stările poporului puteau să simtă înrăurirea sfântă și binefăcătoare a acestei înalte orânduiri. Cel surghiunit se întorcea în țara sa; robul era lăsat slobod, datornicul era iertat de datoria lui; fiecare familie își deschidea sânul ca să-și primească din nou pe cei depărtați de mult din ea; fiecare moștenire sau stăpânire își găsea iar stăpânul izgonit. Sunetul trâmbiței era semnal binevenit și zguduitoare pentru cel închis, ca să plece; la auzul lui, robul arunca de pe el lanțurile, ucigașul fără voie se întorcea acasă; săracii și cei ce sărăciseră intrau iar în stăpânirea moștenirilor pe cari le pierduseră. De îndată ce se auzea sunetul trâmbiței, se ridica măreț valul puternic al binecuvântărilor și își trimetea adierile înviorătoare până în locurile cele mai depărtate ale țării, așa de mult ocrotită de Domnul.

Anul de veselie aducea aminte cumpărătorului și vânzătorului că țara este a Domnului și că nu trebuia vândută. Puteau să se vândă „secerișurile”, dar aceasta era tot ce se putea vinde.

Domnul nu putea să dea nimănui țara de veci. Este însemnat, să ținem bine în minte acest gând, căci poate deschide o mare parte de adevăr. Dacă țara Canaanului nu trebuie vândută – dacă Domnul spune că ea este a Lui pentru totdeauna, pentru cine o vrea? Cine trebuie să fie arendașii? Aceia cărora le-a dat-o printr-un legământ veșnic, ca s-o stăpânească ei cât va ține lumea, adică din neam în neam. Nu este pe tot pământul înaintea lui Dumnezeu, un loc asemănător cu țara Canaanului. Acolo, Domnul și-a așezat scaunul de domnie și sfântul Său locaș; acolo preoții Săi slujeau necurmat înaintea Lui; acolo se auzea glasul proorocilor mărturisind despre prăpădul de atunci și despre ridicarea din nou și slava viitoare; acolo Ioan Botezătorul și-a urmat și și-a sfârșit lucrarea de înaintea mergător al lui Mesia, acolo s-a născut Mântuitorul dintr-o femeie, acolo a fost botezat, acolo a propovăduit și a învățat, acolo a lucrat și a murit, acolo S-a înălțat biruitor la dreapta lui Dumnezeu, acolo S-a pogorât Sfântul Duh în putere la Rusalii, de acolo s-a răspândit Evanghelia până la marginile pământului, acolo se va coborî în curând Domnul slavei și își va pune piciorul „pe muntele Măslinilor”, acolo va fi așezat iarăși scaunul Său de domnie și închinarea Lui. Într-un cuvânt, ochii Săi și inima Sa sunt în totdeauna acolo, pulberea din Ierusalim îi este scumpă. El este locașul tuturor gândurilor Sale și al tuturor lucrărilor Sale cu privire la acest pământ și planul Lui este să facă din țara aceasta ceva de o minunăție veșnică, bucuria multor neamuri de oameni. Este deci, foarte însemnat să înțelegem bine aceste adevăruri interesante cu privire la țara Canaanului. Domnul a zis despre această țară: „Ea este a Mea”. Cine l-ar putea-o lua? Unde este regele sau împăratul, unde este puterea omenească sau drăcească, în stare să smulgă „această țară plăcută” din mâna atotputernică a Domnului? Este adevărat că ea a fost un măr de ceartă pentru toate neamurile. Ea a fost și va mai fi locul unor războaie și măceluri crâncene. Dar deasupra vuietului bățăliilor și al certurilor neamurilor, se aud aceste cuvinte, de o limpezime și putere dumnezeiască pentru urechea credinței: „Această țară este a Mea”. Domnul nu poate lăsa această țară, nici cele „douăsprezece seminții”, prin cari El are s-o moștenească pentru totdeauna. Cititorul să se gândească adânc la adevărul acesta, să se ferească de nepăsare sau tâlcuire greșită în această privință. Dumnezeu n-a lepădat nici pe poporul Său, nici țara pe care a jurat să i-o dea în stăpânire veșnic. „Cele douăsprezece pâini”, din capitolul 24 al Leviticului, mărturisesc adevărul dintâi și „sărbătoarea” din capitolul 25 al Leviticului, mărturisește adevărul al doilea. Amintirea celor „douăsprezece seminții ale lui Israel” este în totdeauna înaintea Domnului, și se apropie repede clipa când trâmbița anului de veselie va răsună pe munții Palestinei. Atunci, în adevăr, robul va arunca lanțurile rușinoase pe cari le-a purtat atât de mult timp. Atunci cel surghiunit se va întoarce în această țară fericită, din care a fost izgonit atât de mult timp. Atunci orice datorie va fi iertată, orice sarcină va fi ridicată și orice lacrimă va fi ștersă. „Căci așa vorbește Domnul: „Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu, și slava neamurilor ca un pârau ieșit din matcă, și veți fi alăptați; veți fi purtați în brațe, și dezmiardați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu, da, veți fi mângâiați în Ierusalim! Și când veți vedea aceste lucruri, inima vi se va bucura, și oasele voastre vor prinde putere ca iarba.” Domnul Își va arăta astfel puterea față de robii Săi, dar va face pe vrăjmașii Lui să-l simtă mânia. „Căci iată, Domnul vine într-un foc, și carele Lui sunt ca un vârtej; Își prefăcește mânia într-un jărat, și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecățile, și cu sabia Lui pedepsește pe oricine, și cei ucși de Domnul vor fi mulți la număr. Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă și carne de porc, și șoareci și alte lucruri urâcioase, toți aceia vor pieri, zice Domnul. „Eu pedepsesc faptele și gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor vedea slava Mea. Și voi pune un semn între ele și voi trimite la neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel, la Tarsis, la Pul și la Lud, care trag cu arcul, la Tubal și la Iavan, în ostroavele depărtate, care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine, și n-au văzut slava Mea, ei vor vesti slava Mea printre neamuri. Vor aduce pe toți frații voștri în mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în cară și pe tărgi, pe catări și pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt la Ierusalim, zice Domnul, cum își aduc copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat, la Casa Domnului. Și voi lua și dintre ei, pe unii ca preoți și Leviți, zice Domnul. Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:12-23).

Și acum să ne gândim o clipă la înrăurirea acestei sărbători asupra afacerilor de la om la om. „Dacă vindeți ceva aproapelui vostru, nici-unul din voi să nu înșele pe fratele lui. Să cumperi de la aproapele tău socotind anii de la anul de veselie; și el să-ți vândă socotind anii de rod” (Levitic 25:14-15). Scara preturilor trebuia regulată de anul de veselie. Dacă anul de veselie era aproape, prețul era scăzut; dacă era departe, prețul era urcat. Toate învoielile omenești cu privire la pământuri încetau în clipa când se auzea trâmbița anului de veselie, fiindcă țara era a Domnului, și anul de veselie puneă din nou totul în starea de mai înainte.

De aici învățăm o lecție frumoasă. Dacă inimile noastre se hrănesc cu nădejdea neclintită a întoarcerii Domnului, vom pune puțin preț pe toate lucrurile pământești. Nu se poate să așteptăm pe Fiul din cer, și sa nu fim despărțiți de lume. „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape” (Filip 4:5). Cineva poate ține de „învățătura despre împărăția de o mie de ani”, cum se zice, sau

învățătura despre a doua venire a Domnului”, și să fie totuși un om din lume; dar cine trăiește în așteptarea necurmată a arătării lui Hristos trebuie să se despartă de cea ce va fi judecat și nimicit, când va veni El. Nu este vorba aici de scurtimea și de nesiguranța vieții omenești, cea ce este foarte adevărat, nici în faptul că lucrurile de aici sunt trecătoare și nu dau mulțumire sufletului, ceea ce iarăși este adevărat. E vorba de ceva mult mai puternic, și de o înrăurire mai mare de cât toate acestea, și anume de faptul că „Domnul este aproape”. O, de ne-ar fi atins inimile și de ne-ar fi înrăurită puterea în orice prilej de acest adevăr de preț și sfințitor!

Acest capitol cere puține lămuriri. El cuprinde înșirarea mișcătoare a binecuvântărilor unite cu ascultarea, de o parte, și urmările grozave ale neascultării, de altă parte. Dacă Israel ar fi fost ascultător, ar fi fost nebiruit. Dumnezeu ar fi fost în totdeauna scutul și apărarea lor. Nici-o altă armă făurită împotriva lor n-ar fi izbutit. Dar Dumnezeu nu putea sta decât în mijlocul unui popor ascultător. Domnul nu putea să sfințească prin starea Lui neascultarea și răutatea. Neamurile cari se închinau la idoli de jur împrejurul său, puteau să se mândrească cu țăria lor și puterea lor militară. Israel nu se putea bizui decât pe brațul Domnului și acest braț nu putea niciodată să se întindă ca să apere nelegiuirea și răzvrătirea. Țăria lor era să meargă cu Dumnezeu într-un duh de dependență și de ascultare. Cată vreme mergeau în felul acesta, împrejurul lor era un zid de foc, care să-l apere împotriva oricărei vrăjmaș și împotriva oricărei primejdii.

Dar vai! Israel nu și-a făcut datoria! Cu toate înștiințările înspăimântătoare puse înaintea lor, ei au părăsit pe Domnul și au slujit altor dumnezei, și au adus astfel asupra lor judecățile grozave cu cari au fost amenințați aici, și a căror citire numai e de ajuns ca să te faci să te înflori. În ceasul de față, ei sunt tot sub povara acestor judecăți. Risipiți și împrăștiați, istoviți și izgoniți din țara lor, ei sunt dovada judecății neînduplecate și adevărului Domnului. Ei dau tuturor neamurilor pământului o lecție strașnică despre cârmuirea morală a lui Dumnezeu – lecție pe care aceste neamuri ar face bine s-o cerceteze cu luare aminte, lecție pe care și inimile noastre ar trebui s-o adâncească.

Noi suntem foarte porniți să amestecăm două lucruri foarte deosebite în Cuvântul lui Dumnezeu, și anume: cârmuirea lui Dumnezeu și harul lui Dumnezeu. Acest amestec duce la urmări supărătoare. El slăbește în noi simțământul măreției cârmuirii lui Dumnezeu și pe al curăției, plinătății și mărimii harului. Este adevărat că, în cârmuirea Sa, Dumnezeu își păstrează dreptul să lucreze cu răbdare, cu îngăduială și cu îndurare, dar arătarea acestor însușiri, în legătură cu scaunul Său de domnie, în cârmuirea morală a lumii, trebuie deosebită de faptele fără condiții ale harului curat și fără margini.

Capitolul de față este ca o dare de seama asupra cârmuirii dumnezeiești în lume, și totuși găsim în el lucruri ca acestea. Aici vedem pe Dumnezeu ca un cârmuitor, răspunzând, în îndurarea Sa răbdătoare, la cele dintâi și cele mai slabe suspine ale unei inimi înfrântă și pocăite. Istoria Judecătorilor și a Împăraților ne dă multe pilde în cari se vede acest har în cârmuirea dumnezeiască. Adeseori, sufletul Domnului a fost îndurerat din pricina lui Israel (Judecători 10:16) și le-a trimes un izbăvitor după altul, până când în cele din urmă nu i-a mai rămas nici-o nădejde, și cinstea scaunului de domnie a cerut izgonirea lor din țara pe care erau cu totul nevrednici s-o păstreze.

Toate acestea privesc cârmuirea lui Dumnezeu în lume. Dar în curând Israel va fi pus în stăpânirea țării Canaanului, în puterea harului neschimbat și nemărginit arătat în dreptatea dumnezeiască prin sângele de pe cruce. Nu prin faptele legii, nici prin așezământul unei economii trecătoare, ci prin harul acela care „domnește ca să dea neprihânirea prin Isus Hristos, Domnul nostru” – în puterea lui, ei nu vor mai fi izgoniți niciodată din ținuturile stăpânite de ei Nici-un vrăjmaș nu-i va mai tulbura. Se vor bucura de o odihnă desăvârșită sub scutul bunei voințe a Domnului. Stăpânirea lor asupra țării va fi potrivit harului dumnezeiesc cel veșnic, și în puterea legământului celui veșnic „Ei vor fi mântuiți de Dumnezeul Cel sfânt printr-o mântuire veșnică” (Isaia 45:17).

Facă Duhul lui Dumnezeu să înțelegem mai bine adevărul dumnezeiesc, și să judecăm lucrurile cari sunt deosebite și să împărțim cum trebuie cuvântul adevărului.

Această parte de la urmă a cărții noastre vorbește despre juruință sau despre fapte de bunăvoie, prin cari cineva se juruiește pe sine însuși, sau ceea ce are Domnului. „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când se vor face juruințe Domnului, dacă e vorba de oameni, ei să fie ai Domnului, după prețuirea ta. Iar prețuirea pe care o vei face unui bărbat de la douăzeci până la șizeci de ani să fie de cincizeci de sicli de argint, după siclul sfântului locaș:” (versetul 1-3). Când o persoană se da prin juruință pe ea însăși, sau viața, sau casa sa, sau ogrorul său, Domnului, era vorba de o destoinicie sau de un preț oarecare; pentru aceasta era o anumită scară de prețuire, după vârstă. Moise, ca apărător al drepturilor lui Dumnezeu, era chemat să prețuiască, în fiecare împrejurare, după măsura sfântului locaș. Dacă un om se hotărăște să facă o juruință, trebuie pus la încercare și măsurat cu măsura dreptății dumnezeiești; și totdeauna trebuie să facem deosebire între destoinicie și drept. În Exod 30:15, citim cu privire la prețul răscumpărării: „Bogatul să nu plătească mat mult și săracul să nu plătească mai puțin de o jumătate de siclu, ca dar ridicat pentru Domnul, pentru răscumpărarea sufletelor”. Când se vorbea de răscumpărare, toți erau deopotrivă. Și așa e totdeauna. Oameni de sus și oameni de rând, bogați și săraci, învățați și neștiutori, bătrâni și tineri, toți sunt deopotrivă. „Nu este nici-o deosebire”. Toți stau pe temelia sângelui lui Hristos. Poate să fie foarte mare deosebire în ce privește destoinicia lor, dar, în ce privește dreptul lor la acest sânge, nu e nici una. Se poate să fie o deosebire foarte mare în ce privește cunoștința, în ce privește darurile și rodnicia, dar, în ce privește dreptul la sânge, nu este nici una. Lăstarul și copacul cel mare, copilul și tatăl, cel întors la Dumnezeu ieri și credinciosul înaintat sunt toți deopotrivă în această privință. „Bogatul nu va da mai mult și săracul nu va da mai puțin”. Nu se putea da nimic mai mult, dar nici nu se putea lua mai puțin. „Noi avem o slobozenie deplină să intrăm în sfântul locaș prin sângele lui Isus”. Iată dreptul nostru de intrare. Odată intrați, destoinicia noastră a fiecăruia va atârna de puterea noastră duhovnicească. Hristos este dreptul nostru. Sfântul Duh este destoinicia noastră. Eul meu n-are nimic a face nici cu unul nici cu altul. Ce har! Noi intrăm prin sângele lui Isus; ne bucurăm, prin Duhul Sfânt, de ceea ce găsim acolo. Sângele lui Isus deschide ușa; Sfântul Duh ne duce prin casă. Sângele lui Isus ne deschide sertarul; Duhul Sfânt ne pune înaintea cuprinsul lui. Sângele lui Isus ne dă în stăpânire sertarul; Duhul Sfânt ne face în stare să-i prețuim pietrele scumpe și rare.

Dar în Levitic 27 este vorba numai de destoinicie și mijloace. Moise avea o măsură neclintită pe care n-o putea coborî. El avea o anumită regulă, de la care nu se putea abate. Dacă cineva putea să ajungă acolo, bine; dacă nu, trebuia să-și ia locul ce i se cuvenea.

Ce trebuia să facă deci cu cineva, care nu putea să ajungă la înălțimea cerințelor arătate de cel ce înfățișa dreptatea dumnezeiască? Ascultați răspunsul mângâietor: „Dacă cel ce a făcut juruința este prea sărac ca să plătească prețuirea aceasta făcută de tine, să-l aducă la preot, să-l prețuiască; și preotul să facă o prețuire potrivit cu mijloacele omului aceluia.” (Levitic 27:8). Cu alte cuvinte, dacă este vorba de opintiri din partea omului ca să îplinească ce cere dreptatea dumnezeiască, trebuie să le îplinească. Dar, pe de altă parte, dacă un om se simte cu totul neputincios să îplinească aceste cerințe, nu-i rămâne decât să alerge la har, care îl va primi așa cum este. Moise înfățișează drepturile

dreptății dumnezeiești. Preotul arată bogățiile harului dumnezeiesc. Omul sărac, care nu putea să stea înaintea lui Moise, cădea în brațele preotului. Așa e întotdeauna. Dacă noi nu putem „săpa pământul”, adică să fim ce cere Dumnezeu, putem „cerși” adică putem cere mila Lui, și din clipa când ne luăm locul de cerșetori, nu mai este vorba de ceea ce suntem în stare să facem, ci de ceea ce binevoiește Dumnezeu să ne dea. Harul va încununa lucrarea lui Hristos, în veșnicie. Ce fericire să fim datornici ai harului! Ferice de cel ce primește, în timp ce Dumnezeu este proslăvit dând! Când este vorba de om, el vrea mult mai degrabă să sape decât să cerșească; dar când este vorba de Dumnezeu, dimpotrivă.

Voi mai adăuga că, după părerea mea, acest capitol întreg are în vedere în chip cu totul deosebit pe poporul lui Israel. El este strâns legat de celelalte două capitole dinainte. Israelii făcuseră „o juruință” la piciorul muntelui Horeb, dar n-au fost deloc în stare să răspundă cerințelor legii – erau mult mai răi decât prețuirea lui Moise. Dar, slavă Domnului, ei vor avea parte de bogăția harului dumnezeiesc. Oftând, își vor recunoaște deplina neputință de „a săpa”, nu le va fi „rușine să cerșească”, și atunci vor vedea ce fericire este să alergi la harul fără margini al Domnului, care se întinde ca un lanț de aur „din veșnicie în veșnicie”. Este bine să fim săraci, când simțământul sărăciei noastre nu face decât să desfășoare înaintea privirilor noastre bogățiile nesfârșite ale harului dumnezeiesc. Acest har nu lasă pe nimeni să plece cu mâinile goale. El nu spune niciodată nimănui că este prea sărac. El poate răspunde celor mai mari trebuințe ale omului, și nu numai atât, dar el este slăvit când răspunde la aceste trebuințe. Iată adevărul adevărat. Lucrul acesta este adevărat pentru orice păcătos luat în parte și pentru Israel, care, fiind prețuit de legiuitor, a fost găsit „mai sărac decât prețuirea lui”. Harul este singurul și marele loc de scăpare al tuturor. Este temelia mântuirii noastre, temelia unei vieți sfinte și tăria acelor nădejdi nepieritoare, cari ne însuflețesc în mijlocul încercărilor și luptelor acestei lumi de păcate. O! de am avea un simțământ mai adânc al harului și o dorință mai vie după slavă!

Isprăvim aici gândurile noastre asupra acestei cărți atât de înseninate și de preț. Dacă Dumnezeu va întrebuința aceste file ca să trezească la vreunul din cititori, interesul pentru această parte a Scripturii, care a fost totdeauna lăsată în nepăsare de Biserici, ele nu vor fi fost scrise în zădar.

clickbible.org